

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

விலை:
ரூபா 100/=

244

நோக்கணம்:

கே. எஸ். சதாகர்

அட்டைப்படி அத்த: டெனிஸன் பெரேரா

ஒள்:21
கடர்:04
244

பகீர்தவ்னீ முலம் வீர்வும் ஆழமும ப்றவுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கையோல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மீமவமாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிப்பெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

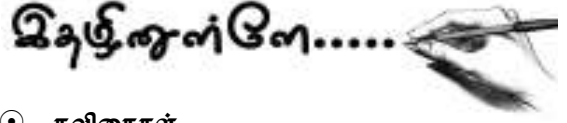
ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலசீசந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☞ 0094-11-2586013
0094-77-7306506
தொ.நகல் ☞ 0094-11-2362862
இணையம் ☞ www.gnanam.info
www.gnanam.lk
தளம்.ஞானம்.இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☞ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ☞ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka
வங்கி விபரம் ☞ T. Gnanasekaran
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புதல் வேண்டும்)
சந்தா விபரம் ☞ Sri Lanka
ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=
ஒரு வருடம்
Australia (AU\$) 50
Europe (€) 40
India (Indian Rs.) 1250
Malaysia (RM) 100
Canada (\$) 50
UK (£) 40
Singapore (Sin. \$) 50
Other (US \$) 50

◎ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு
களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களே பொறுப்பானவர்கள்.
◎ புகைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்
தப் பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.
◎ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச்
செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.
◎ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்டு
மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

- ◎ கவிதைகள்
ஜி. ஏ. ஸ்ருடேற் கெனடி /
பேராயர் எஸ். ஜெபநேசன் 04
பாலமுனை பாறூக் 08
சித்தி கருணானந்தராஜா 13
சித்திரா சின்னராஜன் 18
சமரபாகு சீனா உதயகுமார் 30
கே. கோபி / சோ. ப. 33
ஏ. எம். மிஹ்ழார் 36
- ◎ சிறுகதைகள்
கலாபூஷணம். எஸ். ஜி. நாகூர்கனி 05
லெ. முருகபூபதி 27
கீர்த்தி வெலிசரகே / அப்துல் ஆபீத் 34
- ◎ டீநர்காணல்
கே.எஸ். சுதாகர் / தி. ஞானசேகரன் 09
- ◎ கட்டுரைகள்
திக்குவல்லை கமால் 03
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா 22
B. சந்திரன் ஐயர் 24
பத்மா இளங்கோவன் 32
கோத்திரன் 39
- ◎ நூல் அறிமுகம்
ஜின்னாவஹ் ஷரிபுத்தீன் 26
- ◎ பத்தி
பேராசிரியர் துரை மனோகரன் 43
தமிழ்மணி மானா மக்கீன் 46
- ◎ சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்
கலாபூஷணம் கே. பொன்னுத்துரை 47
- ◎ வாசகர் பேசுகிறார் 48

அசிரியர் பக்கம்

இலக்கியவழி இனவுறவைக் கட்டியெழுப்பும்

கொடகே நிறுவனம்!

- அதன் நிர்வாக சரிசுமன கொடகே

இவ்வருடத்துக்கான கொடகே தேசிய சாகித்தியவிழா 10-09-2020அன்று நடைபெறவிருக்கிறது. இலக்கியவழி இனவுறவைக் கட்டியெழுப்பும் தலையாய நிறுவனமாக விளங்கும் இந்நிறுவனத்தின் பணிகள் பன்முகப்பட்டவை. சிங்கள தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை அதிகளவில் வெளியிட்டு சிங்களமொழி இலக்கியத்தை தமிழ்ச் சமூகத்திற்கும் தமிழ்மொழி இலக்கியத்தை சிங்களச் சமூகத்திற்கும் அறிமுகப்படுத்துதல், தேசிய சாகித்திய விழாக்களை நடத்தி கலை இலக்கியவாதிகளுக்கு வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது வழங்கல், வருடாவருடம் வெளிவரும் நூல்களைத் தெரிவுசெய்து விருதுகள் வழங்குதல், நூலுருவம் பெறாத இலக்கியப் பிரதிகளுக்கான போட்டிகளை நடத்தி அவற்றிற்குப் பரிசுகள் வழங்குவதோடு அப்பிரதிகளை நூல்களாகப் பதிப்பித்தல், மூத்த எழுத்தாளர்களைக் கௌரவித்தல் போன்ற திட்டங்களை சிங்கள - தமிழ் இலக்கியவாதிகளுக்கு பாகுபாடின்றி சமமான அளவில் பங்களிப்பை நல்கிவரும் தலையாய நிறுவனமாக கொடகே நிறுவனம் திகழ்கிறது. இதுவரை நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் நூல்கள் இந்நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய அரும்பெரும் பணியினை ஆற்றிவரும் இந்நிறுவனத்தின் அதிபர் சிரிசுமன கொடகே இன்றைய இளம் சந்ததியினருக்கு ஓர் உதாரண புருஷராகத் திகழும் தகைமையாளர். இவர், மாத்தறையில் உள்ள பாலடுவே என்ற கிராமத்தில் ஜேம்ஸ் அப்புசாமி என்ற ஏழைக் கூலி விவசாயியின் ஒன்பது பிள்ளைகளில் ஏழாவது பிள்ளையாகப் பிறந்தவர். இவரது தாய் பெயர் டியுமுசாமி. 18-05-1936 அன்று பிறந்த கொடகே, கிராமத்தில் உள்ள குணரத்தின வித்தியாலயத்தில் ஏழாம் வகுப்புவரை கற்றவர். பள்ளி செல்லும் பருவத்திலேயே மாட்டுவண்டிகளுக்குப் புல்லுக்கட்டி விற்றால், கீரைக்கட்டுக்களைச் சுமந்து வீடுவீடாக விற்றால், இளநீர் விற்றால் தொழிலில் தாய்க்கு உதவுதல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டவர். ஒரு காலகட்டத்தில் தள்ளுவண்டியில் விறகு விற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது தற்செயலாகச் சந்தித்த உறவினர் ஒருவர் இவரை ஓர் அச்சகக் கந்தோரில் புத்தகம் கட்டும் வேலை பழகச் சேர்த்துவிட்டார். அவரது எதிர்கால வளர்ச்சிக்கான அத்திபாரம் அங்கேதான் இடப்பட்டது.

பின்னர் இவர் தெமட்டகொடையில் சொந்தத்தில் புத்தகம் கட்டும் வேலையை ஆரம்பித்தார். அக்காலத்தில் வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களதும் நூலகப் புத்தக வேலைகளும் அவரைத்தேடி வந்தன. பலரது ஆலோசனையின்பேரில் புத்தகம் வெளியிடுதல் பணியினையும் சிறிதுசிறிதாக ஆரம்பித்தார். பின்னர் வாடகைக்கு கடையெடுத்து புத்தகம் கட்டுதல், நூல் வெளியீடு, விற்பனை யாவற்றையும் ஒரே அறையில் செய்துவந்தார். படிப்படியாக முன்னேறி தற்போது மருதானையில் உள்ள கொடகே புத்தக மாளிகை அமைந்துள்ள இடத்தை விலைக்கு வாங்கினார். 1970இல் ஐந்து நூல்கள் மட்டுமே வெளியிட்ட கொடகே நிறுவனம் 1997இல் ஆண்டொன்றுக்கு நானூறுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டது. 1986முதல் அதிக நூல்களை வெளியிடும் நிறுவனத்திற்கான இலங்கை சாகித்திய விருது தொடர்ச்சியாக கொடகே நிறுவனத்திற்கே கிடைத்துவருகிறது. இவரது சேவைக்காக பல்வேறு நிறுவனங்கள் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட விருதுகளை வழங்கியுள்ளன. "சார்க்" நூல் அபிவிருத்திச்சபை, சார்க்நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு வாழ்வில் ஒரேயொரு தடவை - பதினொரு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வழங்கும் உயர் விருது இலங்கையில் முதல் தடவையாக சிரிசுமன கொடகே அவர்களுக்கே வழங்கப்பட்டது. இலங்கை அரசு இவருக்கு தேசபந்து விருதளித்துக் கௌரவித்தது. அவரது பணி மேன்மேலும் சிறந்தோங்க ஞானம் வாழ்த்தி மகிழ்கிறது.

இலங்கை இலக்கியத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் டெனிஸன் பெரேரா

உதயசு
பெரேரா

“ஓரே தேசத்தில் வாழும் இருபகுதி சிருஷ்டி கர்த்தாக்களிடையேயும் சகோதரத்துவமும் நட்பும் வளர்வதற்கும், அவர்களிடையே சமகால இலக்கியம் தொடர்பான சரியான அறிவை விருத்தி செய்துகொள்வதற்கும் மொழி மாற்றம் பெறும் நூல்கள் துணை நிற்கும்” - என்று தெரிவிக்கும் டெனிஸன் பெரேரா, களனி மஹபுக்கமுவ கிராமத்தில், குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளையாக 1940^{இல்} பிறந்தார்.

ஆரம்பக் கல்வியை ஆங்கில கனிஷ்ட வித்தியாலயமொன்றில் பெற்ற இவர், இடைநிலைக் கல்வியை பொரல்லை சாந்த மெதிவ் வித்தியாலயத்தில் பெற்றார். பேராதெனிய பல்கலைக் கழகத்தில் வெளிவாரியாக இணைந்து பட்டதாரியானார்.

அரச அச்சகத் திணைக்களத்தில் பயிலுன ராகச் சேர்ந்த இவர், பின்னர் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றினார்.

இவரது மனைவி ஓர் ஆங்கிலாசிரியை. இவரது ஓரே மகள் கலாநிதி உதேனி பெரேரா அமெரிக்காவில் ஒரு விஞ்ஞானியாகச் சேவையாற்றுகிறார்.

இவரது முதல் படைப்பான ‘சந்த எளிய’ (நிலவொளி) சிறுகதைத் தொகுதி 1958இல் வெளியாகியது. அவ்வாறே முதல் நாவல் ‘துக் கிந்தரக் மெதின்’ (சோகத்தின் மத்தியில்) 1962இல் வெளியாகியது. அன்றுமுதல் இற்றை வரை இவரால் எழுதப்பட்ட இலக்கியப்

திருவல்லை கமால்

பிரதிகள் நூறை எட்டுகிறது. சிங்கள முன்னணி வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் அனைத்தும் இவரது ஆக்கங்களை வெளியிட்டு வருகின்றன.

இவரது தொடர்ச்சியான இலக்கிய முயற்சிகளான சிறுகதை, நாவல், சிறுவர் இலக்கியம், கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு என்பன கிளைபரப்பி நிற்கும் பரந்த விருட்சம் போன்றதாகும்.

சமுதாயத்திற்கும் தனிமனிதனுக்கு மிடையிலான தொடர்பும், உயர்ந்த மனிதகுலம் பற்றியதான ஆசிரியரின் உச்சமட்ட எதிர்பார்ப்பும் அவரது படைப்புக்களிலே பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். இவரது எழுத்துக்கள் இவரை மிகச் சிக்கலான நிலைமைக்குள் தள்ளிய சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு.

டெனிஸன் பெரேராவின் கருத்தியல் அவரை யதார்த்தபூர்வமான ஒரு படைப்பாளியாகவே வெளிப்படுத்தியது. காலப்போக்கில் அதில் ஒரு போதாமையைக் கண்டதால், மாயாஜால - கற்பனாவாத விடயங்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். இவரது பிற்காலப் படைப்புக்களை வாசிக்கும்போது இரண்டு தன்மைகளும் கலந்து செல்வதைக் கவனிக்கலாம்.

நிச்சயமாக இவர், யதார்த்தவாதம் காலாவதியாகி விட்டதென்று, முற்றுமுழுதாக அதிலிருந்து விலகிச் செல்லும்வகையறாவைச் சேர்ந்த ஒருவரல்ல.

இவர் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். ஆங்கில வழியாக சிங்கள இலக்கியத்திற்கு தாசூர், தாவஸ்கி, கா. ப்கா போன்றோரை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

உலகப்புக்ழ்பெற்ற ‘ஆயிரத்தோர் இரவுகள்’ அராபியக் கதைகளை பலரும் தொடர்ச்சிச் சென்றுள்ள போதும் எவரும் முழுமைப்

படுத்தவில்லை. இந்நிலையில் இதனை ஒரு சவாலாக எடுத்து, சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்க முனைந்து அண்மைக் காலமாக அதில் இயங்கி வருகிறார். நாற்பது தொகுப்புக்களாகத் திட்டமிட்டு அதில் ஆறு தொகுப்புக்களை இதுவரை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இவரது சிறுகதைகள் தமிழ் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும் தனித் தொகுப்புக்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இவரது 'ஆகாலே குசும்' என்ற நாவல் மாத்திரமே 'மலையுச்சி மாளிகை'(2010) என்ற தலைப்பில் கொடகே வெளியீடாக வந்துள்ளது. ஏற்கனவே இது ஆங்கிலத்திலும் வந்துள்ளது. "சமகால சிங்கள இலக்கியத்தில் புது வீச்சுடன் ஒன்று கலந்த உன்னத படைப்பு" என விமர்சகர்கள் இந்நூல் பற்றி அபிப்பிராயம் வெளியிட்டுள்ளனர்.

இவர் சுதந்திர இலக்கியவிருது, வித்யோதய இலக்கிய விருது, கொடகே விருது, அரச இலக்கிய விருது, சுவர்ண புஸ்தக விருது, .பெயார்வே தேசிய நாவல் விருது போன்றவறைத் தனதாக்கிக் கொண்ட தகைசார்ந்தவராவார்.

ஒரு தசாப்த காலம் இயங்கிய, விபவி கலாசார மையத்தின் தீவிர செயற்பாட்டாளர்

இவர். நூல் விருது வழங்களில் அரச மேலாதிக்கத்திற்கு மாற்றாகச் செயற்பட்ட அமைப்பு இது என்பதை எவரும் மறந்துவிட முடியாது.

காலத்திற்குக் காலம் புதுப்புது அமைப்புக்களை உருவாக்கி, அவற்றினூடாக இளைய தலைமுறையினரையும் கூட்டிணைத்து, பிரச்சினைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதிலும் தட்டிக் கேட்பதிலும் என்றுமே இவர் பின்நின்றதில்லை. ஒரு தசாப்தத்திற்கு முன்பு சிங்கள- தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டபோதும் அதில் இவர் முக்கிய பொறுப்பு வகித்து இயங்கியதன் மூலம் இவர் எப்பேர்ப்பட்டவர் என்பது துலாம்பரமாகியது.

கொள்கை பேதங்கள் இருந்தாலும் சிங்கள இலக்கியத்திற்கான இவரது அளப்பரிய சேவையை எவராலும் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாது. கடந்த ஆண்டு பிற்கூற்றில் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் ஒன்றிணைந்து, களனியில் இவருக்கு விழாவெடுத்து கௌரவித்தனர்.

டெனிஸன் பெரேராவினால் இலங்கை இலக்கியம் இன்னும் பெருமையடையும் என்பதில் இரண்டு கருத்து கிடையாது.

வேலை இன்னும் முடியவில்லை இறைவா
ஒன்றுமே முற்றுப் பெறவில்லை
வாழ்வின் எந்தப் போர்வும் நான்
வெற்றியென்பதைக் கண்டதே யில்லை.

நான் போராடித் தோற்ற தெப்படி
என்பதை உன்னிடம் கூறவந்தேன்
பலவீனமும் இயலாமையுமே எனது
மாண்டிப்பிறப்பின் கதையாகிற்று
என்னும் என் சீவிய ஒட்டத்தன்
சொல் ஒன்றை உன் நீண்ட
கவ்தைத்தொகுப்பில் ஒர் அடியின்
மையப்பொருளாய் வைப்பாய் என்ற
நம்பிக்கை மனதல் துளிரிக்கிறது

கடந்துபோன வருடங்களின்
கணக்கைப்பார்க்க முடிவில்லை
கண்கள் குளமாதன் ஒன்றுமே தெளவில்லை
குழந்தையின் கறுக்கல் போல்
எல்லாமே கோணல் மாணல்

It is not
finished

வேலை

இன்னும்

முடியவில்லை

இதுவே உனக்குச் சமர்ப்பணம் இறைவா
பல் உயர்ன் எழுத்துக்களைப் படித்துப்
பார்க்கும் உனதுள்ளம் இந்த ஏட்டையும்
செய்தமையும் கூறாதெழுந்த கதைகளையும்
வளங்க்கொள்ளும் உனது மனம்
என் உடலோ அதன் படுக்கையை நாடுது
இதற்குமேல் பலமேயில்லை
என் கதை நலைத்து நற்கலாம்
வீழ்ந்து சதைந்து அழிந்துபோகலாம்
பெரன்பு கொண்ட இறைவா
இதையே உன்னிடம் கூறுகின்றேன்.

ஆங்கில மூலம் :
ஜி.ஏ.ஸ்ருடேற் கெனடி

தமிழில் :
பேராயர்
எஸ். ஜெபநேசன்

சத்திய எழுத்தாளன் கலாபுஷணம் எஸ். ஐ. நாகர்க்கனி

தண்ணீர் மனுக்குலத்திற்கு மட்டுமன்றி, ஜீவராசிகள் அனைத்திற்கும் இறைவன் வழங்கியுள்ள கொடை எனலாம். தண்ணீர் குடித்தால் தாகம் தீருகிறது. அதுவே நிலத்தில் கொட்டினால் சிதறி ஓடி பயனற்றுப் போகிறது. தண்ணீரைப் பானிப்பதையொட்டி, பயன் நிகழ்கிறது. இங்கு தண்ணீர் கொட்டப்படுகிறது. ஆனால் அது புனிதமாகிறது. அது எப்படி?

ஏறத்தாழ பதினைந்து - இருபது வருடங்களாக, ஒரு புதுப் பழக்கம் மனிதரில் ஓட்டிக் கொண்டு, இன்றுவரை உறவாடி வருகிறது. அது.... யார் எங்கே போனாலும், அது பஸ் பயணமோ - ரயில் பயணமோ - பணிமனை விஜயமோ எதுவானாலும், கையில் ஒரு போத்தல் தண்ணீருடன் போவது, இன்று ஒரு பெ.ஷனாகி விட்டது.

ஆனால் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னம், இந்த நபீஸாம்மா என்ற ஐம்பது வயது நிரம்பிய - யாழ்ப்பாணத்து பாரம்பரிய முஸ்லிம் குடும்பத்தின் மூதாட்டி தன் வீட்டை விட்டு, தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணை விட்டு வெளியேறிய வேளையில், தேவைப்படும் முக்கிய சாமான்களை எல்லாம் பெட்டியில் போட்டுப் பூட்டிய சந்தர்ப்பத்தில், மறக்காமல் விட்டர் பிளாஸ்டிக் போத்தல் தண்ணீரை - யாழ் மண் சிந்திய கண்ணீரை மூடியை இறுக மூடி பெட்டியின் அடியில் போட்டு

மூடிவிட்டாள்.

இதைப் பார்த்துவிட்ட மகனின் மனையாள், மருமகள் ஜெய்புன்னிஷா "தண்ணி போத்தல் ஏன் மாமி..." எனப் பதறி - பதைபதைத்த நேரத்திலும் பக்குவமாக கேட்டாள். "அதுவா.... ஒரு தேவைக்கு.. பேந்து சொல்வினம்" என்றபடி போகும் பரபரப்பில் மற்றக் காரியங்களைக் கவனிக்கலானாள். ஜெய்புன்னிஷா மௌனித்து விட்டாள். மாமியார் நபீஸாம்மா தமிழ் வளர்த்த யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் புலவர் அப்துல் காதரின் அருமந்த பேத்தியல்லவா? காரணமில்லாமல் எதையும் மாமி செய்யமாட்டாங்க...! என்ற மலையளவு நம்பிக்கை மருமகளுக்கு. இஸ்லாம் எங்கள் வழி - இன்பத்தமிழ் எங்கள் மொழி என்ற பண்பில் வளர்ந்த பாடறிந்தொழுகும் பண்பினள் இந்த மாமி.

அது என்ன பதறி பதைபதைத்த நேரத்தில்..?

1 ஆம் பரிசு

ஞானம்
கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

அமரர் செம்மியன் செல்வன் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டி 2020

ஓ... அதுவா.? மனிதர்கள் மறந்தாலும், வரலாறு மறக்காத - மன்னிக்காத - கறைபடிந்த சம்பவம். பன்னெடுங் காலமாக யாழ்ப்பாண மண்ணில் பிறந்து, தமிழைப் பேசி - சுவாசித்து வாழ்ந்துவந்த முஸ்லிம்கள், இரண்டு மணிநேர அவகாசத்தில் சொத்துபத்துக்களை அப்படி அப்படியே போட்டுவிட்டு போகும்படி விரட்டப்பட்டதால், வெளியேறிய சோகம் சுமந்த சம்பவம்.

முஸ்லிம்கள் அனைவரும் ஜின்னா மைதானத்தில் 'தம்பிகள்' வெளியேறும்படி பிரகடனப்படுத்திய தீர்மானத்தை சீரணிக்க முடியாமல், தத்தம் வீடுகளுக்கு வந்து,

அவசியப்படும் பொருட்களை மட்டும் பெட்டிகளிலும், கைப்பைகளிலும் போட்டு தூக்கிக்கொண்டு, மணப்பாரத்தோடு வெளியேறினார்கள். உத்தமன் இராமன் காட்டுக்குப் போகும்போது, அயோத்தி மக்கள் அழுதுது போன்று, முஸ்லிம்கள் வெளியேறியபோது, யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சகோதரர்கள் மௌனக் கண்ணீர் வடித்தனர். அவர்களால் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்? புலவர் அப்துல் காதரிடம் தமிழ்ப் படித்த கனகசபை என்ற கிழவர் 'இது தமிழ்த் தாயின் ஒரு கண்ணைப் பிடுங்கி வீசுவது போலாகும்' எனக் கூறியது யார் காதிலும் விழவில்லை. வேட்டுச் சத்தம் போட்ட வேலியினால் எவர் காதிலும் விழ வில்லை.

சுபைர் தன் தாய் நபீலாம்மா - மனைவி நல்லாள் ஜெய்புன்னிஷா - ஐந்து வயது மகன் அன்வர் - மூன்று வயது மகள் சுபைதா சகிதம் - சோனகத் தெரு பள்ளிவாசலில் சொல்லப்பட்ட 'முஹர்' (நண்பகல்) தொழுகைக்காக பாங்கோசையை (அழைப்போசையை) யாழ் மண்ணிலிருந்து கேட்கும் கடைசி பாங்கோசையாக செவியேற்ற வனாக வெளியேறினான்.

இது நடந்து முப்பது வருடங்கள் நிறைந்து விட்டன.

சுபைரின் குடும்பம் அன்றிரவு வருகிற வழியில் 'தெரிந்தவர்' வீட்டில் தங்கி விட்டு, மறுநாள் எல்லோரையும் போல படகில் ஏறி, கற்பிட்டி வழியாகப் புத்தளம் வந்து சேர்ந்தது. சிலகாலம் புத்தளத்திலும், சிலகாலம் நீர் கொழும்பிலுமாக காலத்தைக் கடத்தி, கடைசியாக கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

ஆம்... கொழும்பில் தமிழ் வளர்த்த மண்ணாகிய வாழைத்தோட்டம் என்ற பகுதியில், சுமார் இருபது வருடங்களாக சுபைரின் குடும்பம் வாழ்ந்து வருகின்றது. வந்தாரை வாழ வைக்கும் வாழைத்தோட்டம்

சுபைரின் குடும்பத்திற்குப் பிடித்துப்போனது. ஏன் தெரியுமா? புறக்கோட்டை வாழைத் தோட்டத்திற்குப் புறநகர். புறக்கோட்டை நாலாம் குறுக்குத் தெருவில் ஒரு யாழ்ப்பாணத்தார் கடையில்தான் சுபைர் நீண்ட காலமாக நியமிக்கப்படாத முகாமையாளராகப் பணி புரிந்து வருகின்றான். கடை முதலாளிக்கு சுபைரும் - சுபைரின் குடும்பமும் நீண்டகால அறிமுகம். யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களை விரட்டி யதை விரும்பாத மௌன சாட்சியங்களில் கடை முதலாளியும் ஒருவர்.

சுபைர் தன் மகன் அன்வரை வாழைத் தோட்டப் பாடசாலை அல்ஹிக்காமிலும், மகள் சுபைதாவை பக்கத்தேயுள்ள பாத்திமா விலும் சேர்த்துப் படிக்க வைத்தான். படிப்பில் இருவரும் சோடை போகவில்லை.

யாழ்ப்பாண மண்ணில் துளிர்ந்த செடிகளல்லவா? அன்வர் வங்கியொன்றில் மனேஜராகவும், சுபைதா அரசின் நியமனம் பெற்ற ஆசிரியையாகவும் உயர்ந்தனர். இன்று இருவரும் திருமணமாகி, இரு குடும்பங்களின் தலைவன் - தலைவியாகி மகிழ்ச்சியில் காலத்தை கழிக்கின்றனர்.

சுபைதா வாழைத்தோட்டத்திலேயே - தாய் வீட்டோடு தங்கிவிட்டாள்.

அமெரிக்காவிலுள்ள 'நயாகரா' நீர்வீழ்ச்சியில் தண்ணீர் கொட்டும் சத்தத்தின் இரைச்சல் வெகுதூரத்திற்கு கேட்குமாம். ஒருநாள் அந்தப் பேரிரைச்சல் மௌனித்து விட்ட தாம். என்னவென்று பார்த்தால், நயாகரா வின் அருகே இரு பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். வினோதமாக இச் சம்பவம் சோடித்து சொல்லப்பட்டாலும், பெண்களுக்கேயுரிய சில குணங்கள் இச்சம்பவத்தில் கண் சிமிட்டுவதை மறுக்க முடியாது.

தமிழ்ப்பால் குடித்து வளர்ந்த சுபைரின் குடும்பத்தில் மனைவி ஜெய்புன்னிஷாவும் - மகள் சுபைதா டீச்சரும் அக்கம் பக்கத்தாருக்கே தெரியாமல் வளர்ந்த அடக்கத்தின் அடையாளங்கள். இப்போது ஆயிரம் பிறை கண்டுவிட்ட நபீலாம்மா பெட்டியினுள் ஒளித்து வைத்துள்ள போத்தல் தண்ணீரைப்பற்றி தாயும் - மகளும் மறந்தும் எப்போதும் பேசியதேயில்லை. பொறுமை எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் அடைகாக்கும்? இரு பெண்களுக்கும் 'இதுபற்றி' பேச வேண்டும் என்ற உணர்வு. இன்று குஞ்சு பொரித்து விட்டது.

"ம்மா... என்ற வாப்பம்மா... அதுதான்... ஒங்க மாமி ரொம்ப காலமாக ஒரு பிளாஸ்டிக் போத்தல் தண்ணீரை பெட்டியினுள் ஒளிச்சி

வச்சி, பூதமாதிரி காத்து வர்ராங்களே... அது என்ன ரகசியமா?" என மகள் சுபைதா தன் தாய் ஜெய்புன்னிஷாவிடம் கேட்டே விட்டாள்.

"அதுதாம்மா எனக்கும் தெரியல்ல... பல முறை நானும் பார்த்திருக்கேன்... அந்த போத்தலை எடுக்கிறதும், பார்த்திட்டு வைக்கிறதும் ஒன்ற வாப்பம்மா பல வருஷமா செஞ்சிட்டு வர்ர வழக்கம், இப்போ... பழக்கமாகிடிச்சி..."

"எதுக்கும் நாம வாப்பம்மா கிட்டேயே... கேட்போமா?" - சுபைதா டீச்சரின் ஆர்வம்.

"ஆமா சுபைதா... என்னால இதுக்குமேலே பொறுக்க முடியாது. இது முப்பது வருஷமா நடக்குற கதை..."

அதே நேரம் நபிஸாம்மா தலைவாசலில் நின்றவர், உள்ளே வருவதைக் கண்ட சுபைதா..

"வாப்பம்மா.. இங்க வாங்க... ஓங்க கிட்ட ஒரு விஷயம் பேசணும்.." சுபைதா பேத்தி கூப்பிட்ட குரலை செவியேற்ற நபிஸாம்மா தள்ளாடியபடி உள் அறைக்குள் அடியெடுத்து வைக்க, "வாங்க... மாமி..." என்ற மருமகனின் குரலும் வரவேற்றது.

நபிஸாம்மா கட்டிலிலும், தாயும் - மகளும் இரு கதிரைகளிலும் அமர்ந்தனர்.

"கன நாளா கேட்கணும்னு பொறுத்திருந்து, இன்று கேட்கப் போறன்.." சுபைதா டீச்சர் பீடிகை போட, "சரி... கேளு..." என வயோதிப மாது - வாப்பம்மா வாசலைத் திறந்து விட்டார்.

"ஆமா... கன காலமா பெட்டியில் ஒரு போத்தல் தண்ணீர் இருக்கே, அதுட ரகசியம் என்ன வாப்பம்மா...?"

"ஓ... அதுவா? நானும் ஜெய்புனிடமாவது சொல்வோம்னு பல நாளா நெனச்சிட்டுத்தான் வாரேன். என்ற வயசுக்கு மறந்திடுது.." என்ற வாப்பம்மா சற்றே யோசிக்க... அமைதி அரசோச்சியது.

"இப்போ... ஓங்க பேத்தி கேட்குறேன்... சொல்லுங்க..."

"நம்ம வாழைத்தோட்ட நஜ்மி பள்ளியிலே, பெண் ஜனாஸாக்களை குளிப்பாட்டி கபனிடும் கைங்கரியங்களை செய்வதற்கு இருபத்தைந்து பெண்களை பயிற்சி கொடுத்து வச்சிருக்காங்க. நீயும் அதில் ஒருத்திதானே..." நபிஸாம்மா தெளிவாகப் பேசினார். சற்று மௌனித்து மீண்டும்..

"அதனால் உன்னையும் கிட்ட வச்சிதான் சொல்லனும்-ஜெய்புன் நீயும் நல்லா கேளு... யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு நம்ம முஸ்லிம்களை

விரட்டினாங்களே... அது எந்த வகையிலும் முறையல்ல எனக்குப் பிடக்கவே பிடக்கல்ல. நாம பொறந்த மண்ணு அது.. 'பெற்ற தாயும் - பிறந்த பொன்னாடும் நனிசிறந்தனவே' என்றொரு பாட்டிருக்கே..."

சிறிது நிசப்தம் வாப்பம்மாவின் வார்த்தைகளை சிறையிட்டன.

"...நாம் யாழ்ப்பாண மண்ணில் பொறந்து, இன்று எங்கெங்கோ வாழ்றோம் - பிறகு இறந்துபோரோம். இது நம்ம தலை நஸீபு... எனக்கும் வயசாயிடிச்சி... நான் இறந்துபோனா, யாழ்ப்பாண தண்ணியில் குளிப்பாட்டி, கபன் செஞ்சி என் ஈர உடம்பை அங்கேயே அடக்குங்க என சொல்ல முடியுமா? நிலைமை எப்படி எப்படி இருக்குமோ? ஒன்ற அப்பன் ஒருத்தனால என்ன செய்ய முடியும்...?" என மீண்டும் அமைதி...

"ஜனாஸா குளிப்பாட்டும் போது, கடைசி யாக ஓதி ஜனாஸா மீது ஊத்துவீங்களை... மூனு குவளை தண்ணி.. நான் இறந்திட்டா அந்த போத்தல் தண்ணீரால அந்த மூனு குவளை ஊத்தி கபன் செஞ்சிருங்க... யாழ்ப்பாண தண்ணீர் தரும் ஈரத்தோட கபன் செஞ்சி அடக்கிடுங்க. என் கடைசி ஆசையின் அடையாளம்தான் இந்த போத்தல் தண்ணீர்..." என விக்கி விக்கிப் பேசிய நபிஸாம்மா சேலைத் தலைப்பால் முகத்தை மூடி அழுதாள். அறை வாசலில் நின்று அதுவரை வீட்டின் மூன்று பெண் ஜென்மங்களும் பேசிய வார்த்தைகளை சுபைதரும் கேட்டப்படி அழுதாள். இந்த அழகைகளை காலத்தின் கரங்களாலும் துடைத்தெறிய முடியாது.

"வாப்பம்மா... உங்களுக்கு இப்படியொரு ஆசையா?" எனக்கூறியபடியே சுபைதா வாப்பம்மாவின் கழுத்தை கட்டிப் பிடித்து, நெற்றியையும் கன்னத்தையும் முத்தமிட்டப்படி அழுதாள்... ஜெய்புன்னிஷா கற்சிலையாகி கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தாள்.

தாய் மண் மீது கொண்ட பாசத்தை வெளியில் சொல்ல முடியாதபடி, நாட்டில் இப்படி எத்தனை நபிஸாம்மாக்கள் மௌனச் சித்திரங்களாக அழுகிறார்களோ? தாய் மண்ணின் மீது கொண்ட தாகம் என்று தனியுமோ? நல்லடியார்களுக்குத் தங்களின் முடிவுகள் எப்போது வருமென்பது சூசகமாகத் தெரியுமோ?

நபிஸாம்மா நிறைவாக வாழ்ந்து முடித்த யாழ் பெண்ணாள். 'அந்த நாள்' தனக்கும் வெகுவிரைவில் வரும் என அவரது உடல்

நிலை உணர்த்தியதோ என்னவோ? 'அதை' எதிர்பார்த்து நபீஸாம்மா காத்திருந்தாள், விழி பூத்திருந்தாள் மௌன காட்சியாக...

காலம் யாருக்காகவும் காத்திருக்கவில்லை ஒரே ஓட்டம்.. அந்த ஓட்டத்தில் ஒருநாள் அந்தி சாயும் நேரம்...

அந்த வீட்டிலிருந்து "வீல்..." என ஒரு சப்தம்.. தொடர்ந்து அழுகரல்களின் சிதறல்... ஆம், நபீஸாம்மா வபா..த்தாகி விட்டார்கள். இன்னா வில்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஹன்...

செய்தி வாழைத்தோட்டம் முழுதும் பரவியது. யாழ் முஸ்லிம்கள் வாழும் இடமெங்கும் தொலைபேசி - கைப்பேசி செய்தியை கொண்டுபோய் தூது சொல்லின. வாழைத்தோட்ட நஜ்மி பள்ளிவாசல் மையத்து கட்டிலையும், சந்தூக்கையும் கொடுத்துவி, "இன்றிரவு ஒன்பது மணிக்கு ஜனாஸா குப்பியாவத்தை முஸ்லிம் மையவாடியில் அடக்கம் செய்யப்படும்" என்ற தகவலை ஒலிபெருக்கியது.

இதோ...

சபைதா டீச்சர் வாப்பம்மாவின் ஜனாஸாவை குளிப்பாட்டுகிறாள். "உம்மா... அந்த 'ஒரு போத்தல் தண்ணீரை' எடுத்து வாங்க" என ஏவுகிறாள். ஜெய்புன்னிஷா யாழ்ப்பாணத் தண்ணீரைத் தருகிறாள். அதிலிருந்து மூன்று முறை குவளையில் தண்ணீரை நிறைத்து, கலிமாவை சொன்னபடி ஜனாஸா மீது ஊத்துகிறாள். தண்ணீர் சொட்டு சொட்டாக நிலத்தில் விழுகின்றன....

அவை கழுவிய தண்ணீர் சொட்டுக்கள் அல்ல யாழ்மண் அழுத கண்ணீரின் சொட்டுக்கள் அவை சிதறிய சொட்டுக்கள் அல்ல பதறிய சொட்டுக்கள் பன்னீர் மொட்டுக்கள் - வாசம் வீசும் பன்னீரின் மொட்டுக்கள்.

(யாவும் கற்பனை)

கதையில் வரும் சில.. அரபுச் சொற்களும் தமிழ்ப் பதங்களும்..

ஜனாஸா - பிரேதம், **நஸீபு** - தலைவிதி, **கபன்டுதல்** - வெண்ணிறப் புடவையால் போர்த்தி விடுதல், **சந்தூக்** - பாடை, **மையம்** - பிரேதம், **மையவாடி** - பிரேதம் அடக்கம் செய்யும் மைதானம், "**இன்னா ல்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஹன்**" - "நிச்சயமாக நாங்கள் அல்லாஹ்வுக்குரியவர்கள், அவன் பக்கமே மீண்டும் செல்லக் கூடியவர்கள்" மரணம் சம்பவித்தால் - ஏதும் சிரமத்தின் போது முஸ்லிம்கள் சொல்லும் வரி, **வபா:த்** - மரணமாதல், **கல்மா** - இறைவிசுவாச உறுதிமொழி, **வாப்பம்மா** - தந்தைவழி பாட்டி

○○○

இந்தப் போகம் முடிந்து விட்டது
இனிப் புறப்பட வேண்டும்!

சூட்டித்தவர்கள்..
கந்தடித்தவர்கள்..
கதிரிகள் பொறுக்கிச்
சேர்த்தெடுத்தவர்கள்..
சென்று விட்டனர்
விளைநிலம் விட்டு!

இந்தப் போகம் முடிந்து விட்டது!

இன்னும்
ஏமாளிகள் தான்
சே.. போராளிகள் தான்
புறப்படவில்லை!

குருவி துரத்தி
பன்றி விரட்டி
இருமிச் செருமி
அவ்வப்போது
முகநூல் பேணிகள்
சலங்கைகள் கட்டி
ஆட்டி அசைத்துச்
சேவகம் புரிந்த
போராளிகள் தான்
புறப்பட வில்லை!

போராளிகளே!
புறப்பட்டுச் செல்க!

இந்தப் போகம் முடிந்து விட்டது!

இனி
அடுத்த போகம்
அழைக்கப் படலாம்!

இந்தப் போகக் கணக்கில்
ஏதும் வெகுமானங்கள் கிடைத்திடக்
கூடுமாம்
முந்திக் கொள்வர் "முக்கியஸ்தர்கள்!"

நீங்கள் எதற்கு?

போராளிகளே புறப்பட்டுச் செல்க
இந்தப் போகம் முடிந்து விட்டது!

பாலமுனை பாறாங்கு

நோர்காணல் : கே. எஸ். சாதர்

- த. ஞானசேகரன்
(இணையவுழி)

1) தங்களுக்குள் ஓர் இலக்கியவாத தோன்றுவதற்கான தங்களது குடும்பப் பின்னண, இளமைப்பருவம் போன்றவற்றை முதலில் கூறுங்கள்

அம்மாவின் பிறப்பிடம் வீமன்காமம், அப்பா குரும்பசிட்டி. குரும்பசிட்டி கலை இலக்கியத்துடன் பின்னிப்பிணைந்த ஒரு கிராமம். எனக்கு ஏழு அண்ணன்மார்கள், இரண்டு அக்காமார்கள். நான் கடைசி. என்னுடைய சித்தப்பாவும், அத்தானுமாகச் சேர்ந்து 'சக்தி அச்சகம்' என்றொரு அச்சக்கூடம் வைத்திருந்தார்கள். அங்கிருந்துதான் 'வெற்றிமணி' சிறுவர் சஞ்சிகை வெளிவந்தது. அதன் ஆசிரியராக மு.க.சுப்பிரமணியம் (சித்தப்பா) இருந்தார். சக்தி அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்ட புத்தகங்களும், என்னுடைய சகோதரர்கள் பாடசாலையில் பெற்ற பரிசுப்புத்தகங்களுமாக ஏராளமான புத்தகங்கள் ஒரு அலுவலரியில் அடங்கிக் கிடந்தன. சக்கரவர்த்தி இராஜபோபாலாச்சாரியார் எழுதிய 'வியாசர் விருந்து', பாரதியார் கவிதைகள், டாக்டர் மு.வரதராசனின் 'அகல்விளக்கு', அகிலனின் 'பாவை விளக்கு', செங்கைஆழியான் க.குணராசாவின் 'முற்றத்து ஒற்றைப்பனை' / 'கங்கைக்கரையோரம்' / 'சித்திரா பெளர்ணமி' / 'வாடைக்காற்று' போன்ற புத்தகங்கள், தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி எழுதிய சில கட்டுரைப் புத்தகங்கள், அம்புலிமாமா இன்னும் இவைபோலப் பல இருந்தன. இந்தப் புத்தகங்களை பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் வாசிப்பதற்கு மாத்திரமே வீட்டில் அனுமதித்தார்கள். இல்லாவிடில் படிப்புக் கெட்டுப்போய்விடும் என்பது அவர்களின் கருத்தாக இருந்தது. 'வெற்றி மணி' சிறுவர் சஞ்சிகையாக இருந்தபோதிலும் என்னுடைய எந்தவொரு படைப்பும் அதில் வந்ததில்லை. அது ஏன் என்பது பற்றி இப்பொழுது சிந்தித்துப் பார்க்கின்றேன்.

மிகவும் இளைமைக்காலங்களில் பாடசாலை விடுமுறை நாட்களின்போது குரும்பசிட்டி போய்விடுவேன். அங்கே எனது அக்கா குடும்பத்தினர் இருந்தார்கள். அங்கிருக்கும் காலங்களில் குரும்பசிட்டி அம்மன் கோவிலிற்கு அடிக்கடி போவேன். கதாப்பிரசங்கள் கேட்பேன். என்னுடைய அப்பா தன் வாழ்நாள் முழுவதும், வீமன்காமத்திலிருந்து குரும்பசிட்டி போய் அம்மன்கோவிலைத் தரிசிப்பதை வழமையாக்கிக் கொண்டிருந்தார். அத்தான் சன்மார்க்கசபைகழக உறுப்பினராக இருந்தபடியால், கூட்டங்களிற்குப் போகும்போது என்னையும் கூட்டிச் செல்வார். அதன்பின்பு சற்றுப் பெரியவனான பின்னர், விடுமுறைக்காலங்களில் கிளிநொச்சி சென்றுவிடுவேன். அங்கே அக்கா முறையானவர் உருத்திரபுரத்தில் இருந்தார். அக்காவும் அத்தானும் கிளிநொச்சி இந்து மகாவித்தியாலயத்தில் படிப்பித்தார்கள். குருகுலத்தையும் இவர்கள் வீட்டையும் ஒரு வேலியே பிரித்திருந்தது. அக்காவின் பிள்ளைகளுடன் குருகுலத்திற்குச் செல்வதும் வாய்க்கால்களில் விளையாடுவதும் பொழுதுபோக்கு. அங்கிருந்த நாட்களில் இவர்களின் வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டிற்கு வந்து இருந்தவர், ஒரு அப்பியாசக்கொப்பியில் பத்துப்பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை எழுதி வைத்திருந்தார். அவற்றை வாசித்துக் கருத்துச் சொல்லும்படி அக்காவின் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்திருந்தார். அதிலிருந்த கதைகளை பலதடவை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. என்னைக் கவர்ந்த அந்தக் கதைகளின் சொந்தக்காரரின் பெயர் ஞாபகத்தில் இருந்தும் மறைந்துவிட்டது.

ஆரம்பகாலங்களில் பள்ளிகளில் கட்டுரை எழுதுவதற்குத்தான் சொல்லித் தந்தார்கள். அதனால் பல கட்டுரைப்போட்டிகளில் பங்குபற்றும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. கூடுதலானவை சமயக்கட்டுரைப் போட்டிகள். சோயா அவரை பயிரிடும் காலம் கொடிகட்டிப் பறந்தவேளையில் யாழ் லயன்ஸ் கழகம் நடத்திய, யாழ்மாவட்ட சோயா அவரைக் கட்டுரைப்போட்டியில் இரண்டாவது பரிசுபெற்றது மறக்கமுடியாதது.

1976^{இல்} அரசு புதிய கல்வித்திட்டத்தை பாடசாலைகளில் அறிமுகம் செய்தது. ஒரு சில வருடங்களே நீடித்த இக்கல்வித்திட்டத்தில் பல நல்ல திட்டங்களும் அடங்கியிருந்தன. அதில் “கலாச்சாரமும் பண்பாடும்” என்ற பாடம் மிகவும் முக்கியமானது. இந்தப் பாடத்தை அதிபர் கதிர்.பாலசுந்தரம் அவர்களும், த.சண்முகசுந்தரம் (தசம்) ஆசிரியரும் படிப்பித்தார்கள். “சிறுகதை எழுதுதல்” அதில் முக்கியமானதொரு அம்சமாக இருந்தது. இரண்டுபேருமே தலைசிறந்த எழுத்தாளர்கள். இதில் த.சண்முகசுந்தரம் இறந்துவிட்டார். கதிர்.பாலசுந்தரம் கனடாவில் தற்போதும் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார். இந்தப் பாடத்தின் ஒரு அம்சமாக மாணவர்கள் பகுதி பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டு, எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்களைச் சந்திக்கும்படி கேட்கப்பட்டோம். எமது குழுவினர் குரும்பசிட்டி சென்று இரசிகமணிகளாக.செந்திநாதனை நேர்காணல் செய்தோம். அந்த நேர்காணலை கட்டுரை வடிவமாக மாற்றி இரசிகமணிகளாக.செந்திநாதனின் மறைவின் பின்னர் ஈழநாடு பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அது ஈழநாடு வாரமலரில் ‘வாழ்வும் மூச்சும் இலக்கியத்திற்காக வாழ்ந்த இரசிகமணி’ என்னும் தலைப்பில் பிரசுரமானது.

1979^{ஆம்} ஆண்டு, என்னுடைய முதலாவது படைப்பு ‘கதிரொளி’ என்ற கையெழுத்துப் பிரதியிலும், ‘ஈழநாடு’ மாணவர் எண்ணம் என்ற பகுதியில் வந்தது. எது முதலில் வந்தது என நினைவில் இல்லை. அப்போது 11^{ஆவது} தரத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். கதிரொளியில் வந்த படைப்பு சிறுகதை, ஈழநாடு மாணவர் பகுதியில் வந்தது உருவகக்கதை. ஒருமுறை யூனியன் கல்லூரி “செய்திப் பலகை”யில் சதாவதானி கதிரைவேற்றிள்ளை நினைவாக சிறுகதைப்போட்டி ஒன்றை அறிவித்திருந்தார்கள். அந்தப் போட்டியின் விதிமுறைகளில் யார் யார் பங்குபற்றலாம் என்று தெளிவில்லாமல் இருந்தது. கேட்பதற்கு பயம். ஒரு சிறுகதையை எழுதி அனுப்பி வைத்தேன். நாலைந்து மாதங்கள் கழித்து அதிபரின் அறையிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. அதிபர் சில குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்டார். கதையில் வரும் இரண்டொரு பாத்திரங்கள் பற்றி விசாரித்து அதை நான்தான் எழுதினேனா என்பதை உறுதி செய்துகொண்டார். பின்னர்

அந்தப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற தற்கால கடிதத்தை என்னிடம் தந்தார். அந்தச் சிறுகதைப்போட்டியில் காவலூர் எஸ்.ஜெகந்நாதன் முதற்பரிசு பெற்றார். இந்தக் காலப் பகுதிகளில் காங்கேசந்துறைக் கல்வி வட்டாரம் நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் முதல் பரிசு கிடைத்தது.

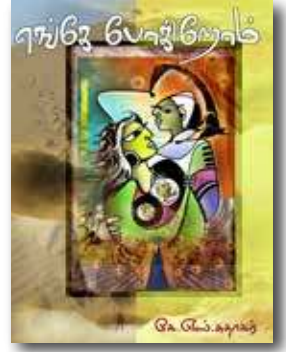
இந்திய சமாதானப்படையினர் நாட்டில் நிலைகொண்ட காலத்தில், எமது கிராமம் சில மாதங்களாக முடக்கத்திற்குள்ளானது. எனது வீட்டிற்கு நாலைந்து வீடுகள் தள்ளி, ஒருவரின் வீட்டில் நிறைய இந்தியச் சஞ்சிகைகள் இருந்ததை அறிந்துகொண்டேன். வீட்டின் பின்புறமாக இருந்த தோட்டக்காணிகளுக்குள் பொட்டுப் பிரித்து, அவர் வீடு சென்று புத்தகங்களை இரவல் வாங்கினேன். ஒரு தடவை இரண்டு மூன்று புத்தகங்கள் எனத் தருவார். அவற்றை வாசித்துவிட்டு திருப்பிக் கொடுத்தால் மேலும் புத்தகங்கள் தருவார். இப்படியாக ‘ராணிமுத்து’க்களைக் கரைத்துக் குடித்தேன். அகிலன், ஜெகசிப்பியன், ரமணி சந்திரன், ஜெயகாந்தன், சாண்டில்யன், பால குமாரன், சுஜாதா போன்றோரின் புத்தகங்களையும் என் வாசிப்புக்காக அவர் தந்தார். எஸ்.பொ.வின் ‘சடங்கு’ நாவலைக்கூட நான் அப்போதுதான் படித்துக்கொண்டேன்.

இவைதான் எனது இலக்கிய உணர்வுகளின் ஆரம்பப் படிநிலைகள் ஆகும். என் பதினம் வயதுகளில் பெற்றோரின் கட்டுப்பாட்டையும் உடைத்துக் கொண்டு இலக்கியத்திற்குள் புகுந்துவிட்டேன்.

2) இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் தங்களது கல்வி, பார்த்த தொழில்கள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்

வீமன்காமம் ஆங்கில மகாவித்தியால யத்தில் ஆரம்பக்கல்வியையும், தெல்லிப் பழைய யூனியன் கல்லூரியில் உயர் கல்வியையும் பயின்றேன். பின்னர் பேரா தனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இயந்திரப் பொறியியல் பட்டத்தை - BSc (Engineering) பெற்றுக்கொண்டேன். பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்தபின்னர் பேரா தனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சில மாதங்கள் செயல் முறைப் பயிற்றாசிரியராக (Demonstrator) இருந்தேன். பொறியியலாளராக முறையே லங்கா சீமெந்துக் கூட்டுத்தாபனம், கொழும்பு

மனதைப் பிழிந்த சம்பவங்கள் என்னைப் புலம்பெயரும் எண்ணத்திற்கு வித்திட்டன. 1995^{ஆம்} ஆண்டு, நான் நியூசிலாந்துக்குப் புறப்படுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் அம்மா இறந்து போனார். அந்தச் செய்தி என்னை வந்தடைய இரண்டு வாரங்கள் சென்றன. என்னால் செத்தவீட்டிற்கும் போக முடியவில்லை. உறவுகளையும் சந்திக்க முடியவில்லை. அதன்பின்னர் அப்பா, அக்கா, அண்ணா என இறப்புகள் தொடர்ந்து வந்தன. இவை ஒன்றுக்குமே நாட்டு நிலைமைகளினால் போக முடியவில்லை.

டொக்கியாட் நிறுவனம் (கப்பல் கட்டுமானம்), 'தேசிய உபகரண இயந்திரக் கூட்டுத்தாபனம்' என்பவற்றில் பணிபுரிந்தேன். லங்கா சீமெந்துக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தபோதும், அதன் பின்னர் சில வருடங்களும் - இலங்கைத் திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகத்தின் கணினிப் பிரிவில் - முறையே கொக்குவில், நாவல என்ற இடங்களில்- செயல்முறைப் பயிற்றாசிரியராகவும் பணிபுரிந்தேன்.

3) தங்களை முதற்படைப்பு எப்போது எதல் வெளியானது? இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் எந்தெந்தப் பத்திரிகைகளில் எழுதல்கள்?

1983^{ஆம்} ஆண்டு, "இனி ஒரு விதி செய்வோம்" என்ற சிறுகதை செ.சுதா என்ற பெயரிலும் 'வாழ்வும் மூச்சும் இலக்கியத்திற்காக வாழ்ந்த இரசிகமணி' என்ற கட்டுரை 'கதிரொளியான்' என்ற புனைபெயரிலும் ஒரே நேரத்தில் ஈழநாடு வாரமலரில் வந்தன. இலங்கையில் இருந்த காலங்களில் ஈழநாடு, சிந்தாமணி பத்திரிகைகளிலும் 'உள்ளம்' என்ற சஞ்சிகையிலும் எனது படைப்புகள் வந்தன. தவிர பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்கம் 1987^{ஆம்} ஆண்டு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் எனது சிறுகதையை முதற்பரிசுக்குரியதாக, பேராசிரியர் துரை.மனோகரன் அவர்கள் தெரிவு செய்திருந்தார். 1989^{ஆம்} நோர்வே தமிழ்ச்சங்கம் அகில இலங்கை ரீதியாக நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில், பல பிரபல எழுத்தாளர்களுடன் என்னுடைய கதையும் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.

4) ஏன் புலம்பெயர்ந்து செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது?

புலம்பெயர்ந்து செல்வேன் என்று நான் ஒருபோதும் நினைத்ததில்லை. 1987^{ஆம்},

பல்கலைக்கழகப் படிப்பை முடித்துக்கொண்ட பின்னர் காங்கேசந்துறை லங்கா சீமெந்துக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை கிடைத்தது. ஊரில் இருந்துகொண்டு வாழ்நாள் முழுவதும் அங்கேயே வேலை செய்யலாம் என கனவு கண்டுகொண்டிருந்தேன். வேலையை நிரந்தரமாக்குவதில் இழுபறி ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால், ஒரே நேரத்தில் இரண்டு இடங்களில் வேலை செய்யலாம் என முடிவெடுத்தேன். அப்போது கொக்குவில் தொழிநுட்பக்கல்லூரி அமைந்திருந்த வளாகத்தின் ஒரு மூலையில், இலங்கைத் திறந்தவெளிப்பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு பிரிவு இயங்கி வந்தது. அங்கே கணினிப்பிரிவில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். நாட்டுச் சூழ்நிலைகளால், யூன் 1990 காங்கேசந்துறையில் இயங்கிக்கொண்டிருந்த இரண்டு சீமெந்து தொழிற்சாலைகளும் மூடப்பட்டன. இரண்டு வேலைகளில் ஒன்று பறிபோனது. வேலை நிரந்தரம் இல்லை என்பதால் சம்பளப்பணமும் நிறுத்தப்பட்டது. அதற்கடுத்தடுத்த மாதங்களில் விடுதலைப்புலிகளின் தலையீட்டினால் கொக்குவில் இருந்த எமது கணினிப்பிரிவு மூடப்பட்டது. கொழும்பு வந்து நாவல திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றமாறு கேட்கப்பட்டோம். சில வருடங்களே அந்த வேலை நீடித்தது. அதன் பின்னர் ஒரு வருடமாக வேலையில்லாமல் கொழும்பில் அலைந்து திரிந்தேன். அப்பொழுது கொட்டாஞ்சேனை நூல் நிலையம் தஞ்சமானது.

அப்போது ரணசிங்க பிரேமதாசாவின் ஆட்சிக்காலம் (1989 - 1993). நாட்டின் அபிவிருத்தியில் மிகவும் அக்கறை கொண்ட அவர், வேலையற்ற பொறியிலாளர்களுக்கு ஒரு பரீட்சை வைத்து, அதனடிப்படையில் வேலை வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். முதலில்

எனக்கு Embillipitiya வலைய பகுதியில் இருந்த Sevanagala சீனிக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை கிடைத்தது. அங்கு சென்று உயிர் பிழைத்து வந்தேன். மூன்று நாட்களே தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. பின்னர் கொழும்பு டொக்கியாட் நிறுவனத்தில் வேலை கிடைத்தது. டொக்கியாட்டில் வேலை செய்யும்போது அங்கே அடிக்கடி வான்படைத் தளபதிகள், கடற்படைத் தளபதிகள் வருவார்கள். அவர்கள் வரும்போது 'ஓடி ஒளிக்கும்படி' மேலதிகாரி சொல்லுவார். வடபகுதிக்குப் போய் எனது பெற்றோர் உறவினர்களைச் சந்திக்க அனுமதி தரப்படவில்லை. 'கப்பல் கட்டுமானத் தொழில்நுட்பங்களை போராளிக் குழுக்களுக்கு சொல்லிவிடுவோம்' என்று பயந்தார்கள். இந்தக் காலங்களில் என்னுடன் படித்த சகநண்பர்கள் புலம்பெயர்ந்து தேசமெங்கும் சிதறிவிட்டார்கள். அப்பொழுது நியூசிலாந்து நாட்டில் குடியேறுவதற்காக திறமை அடிப்படையில் (Skilled Migration) விண்ணப்பங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். நானும் புலம்பெயர்ந்து போவதற்கு முடி வெடுத்து விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினேன்.

அதே நேரத்தில் 'தேசிய உபகரண இயந்திரக் கூட்டுத்தாபன'த்தில் வேலை கிடைக்கவே, டொக்கியாட் வேலையை இராஜினாமாச் செய்துவிட்டு வவுனியா போய்ச் சேர்ந்தேன். வவுனியாவில் வேலை செய்யும்போது மூன்று பக்கங்களில் இருந்து தலையிடி வந்தது. 'புளொட்' அமைப்பும் (தமிழீழ மக்கள் விடுதலை கழகம்), வவுனியாவில் நிலைகொண்டிருந்த வான் படையினரும் இயந்திரங்களையும் உபகரணங்களையும் இலவசமாக ஊழியர்களுடன் வேலைக்குத் தரும்படி கேட்டார்கள். இடையிடையே விடுதலைப்புலிகளின் கடிதங்கள் 'தங்களை வந்து கிளிநொச்சியில் சந்திக்கும்படி' செய்தியைத் தாங்கி வரும்.

1983ஆம் ஆண்டு ஜூலைக்கலவரங்கள் நடைபெறுவதற்கு முன்னதாக, பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் பிரச்சனைகளை உருவாக்கி, எம்மை இரவோடு இரவாக அடித்துக் கலைத்தார்கள். 1987ஆம் ஆண்டு லங்கா சீமெந்துக் கூட்டுத்தாபனத்தில் பொறியியலாளராக வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில், ஒருநாள் வேலைக்குப்

போய்க்கொண்டிருக்கும்போது ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (EPRLF) வீரர்களில் சிலர், என்னைப் பிடித்து மூடிய வாகனத்தில் ஏற்றி எங்கோ கூட்டிச் சென்றார்கள். இந்தியாவிற்கு பயிற்சிக்காக அனுப்பப்படவிருந்த வேளையில், தொழிற்சாலை நிர்வாகமும் இந்திய அமைதிப் படையினரும் தலையிட்டு என்னை விடுவித்தார்கள். அன்று என்னுடன் பிடிபட்டிருந்த அத்தனை பேரும் விடுவிக்கப்பட்டார்கள். 1990ஆம் ஆண்டு இடம்பெயர்ந்து, வேலையையும் இழந்து சண்டிப்பாயில் இருந்தவேளை ஒருநாள் 'மண் சுமந்த மேனியர்' நாடகம் பார்ப்பதற்காக அளவெட்டி சென்றிருந்தேன். எங்கே நாடகம் பார்த்தேன்? விடுதலைப்புலிகள் பிடித்துக்கொண்டு போய், பலாலி விமான நிலையத்திற்கு அண்மித்த கிராமப்பகுதியில் 'பங்கர்' வெட்டி மண் சுமந்த மேனியர் ஆக்கினர். விடுதலைப்புலிகளில் யாரோ ஒருவன் என்னை அடையாளம் கண்டு, தன்னை அடையாளம் காட்டாமல் என்னை விடுவித்துக் கொண்டான். 1994ஆம் ஆண்டு, வவுனியாவில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் எனது திருமணம் கொழும்பில் நடந்தது. திருமணம் நடப்பதற்கு முதல்நாள் வெள்ளவத்தையில் இராணுவம் பிடித்துவிட்டது. வேலை செய்து கொண்டிருப்பதற்கான அடையாள அட்டை, வெடிங் கார்ட் இவை ஒன்றும் பலனளிக்காமல் வீதியில் ஒருநாள் முழுவதும் இருத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தேன்.

இப்படியான மனதைப் பிழிந்த சம்பவங்கள் என்னைப் புலம்பெயரும் எண்ணத்திற்கு வித்திட்டன.

1995ஆம் ஆண்டு, நான் நியூசிலாந்துக்குப் புறப்படுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் அம்மா இறந்து போனார். அந்தச் செய்தி என்னை வந்தடைய இரண்டு வாரங்கள் சென்றன. 130 கி.மீ தூர இடைவெளியில் நாவற்குழி என்ற இடத்திற்குப் போக இரண்டரை மணி நேரம் போதுமானது. ஆனால் போக முடியாது. 1995ஆம் ஆண்டு இதுதான் நிலவரம். என்னால் செத்தவீட்டிற்கும் போக முடியவில்லை. உறவுகளையும் சந்திக்க முடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் மனதின் ஆறா வடுக்களாக்கிக்கொண்டு, விமானம்

ஏறி, 14 மணித்தியாலங்கள் பயணம் செய்து நியூசிலாந்து நாட்டிற்குப் போய்விட்டேன்.

அதன்பின்னர் அப்பா, அக்கா, அண்ணா என இறப்புகள் தொடர்ந்து வந்தன. இவை ஒன்றுக்குமே நாட்டு நிலைமைகளினால் போக முடியவில்லை.

5) நீங்கள் எந்தெந்த இலக்கியத் துறைகளில் இயங்க வருகிறீர்கள்?

சிறுகதை, கட்டுரை, விமர்சனம், குறுநாவல், நேர்காணல், பத்தி எழுத்து என்பவற்றில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆரம்பத்தில் சில கவிதைகள் எழுதிப் பார்த்ததுண்டு. ஆர்வம் ஏற்படாமையினால் கவிதை எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டேன்.

ஏறக்குறைய 75 சிறுகதைகள், 60 குறுங்கதைகள் எழுதியிருக்கின்றேன். 50 சொற்களுக்குள் ஒரு விடயத்தைச் சொல்ல முடியுமா என முயற்சித்து 'வெற்றிமணி' பத்திரிகையில் தொடராக 'கதை கதையாம் காரணமாம்' என்ற தலைப்பில் ஏறக்குறைய 45 கட்டுக்கதைகள் வந்திருக்கின்றன. ஞானம் சஞ்சிகையில் அட்டைப்பட அதிதி, புத்தக விமர்சனங்கள், பத்திகள், புனைவுக்கட்டுரைகள் என பல்வேறு இடங்களில் 40 ற்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் வந்திருக்கின்றன

தவிர சில நேர்காணல்கள், 4 குறு நாவல்கள் வந்திருக்கின்றன. 'கனடா உதயன்' பத்திரிகையிலும், அக்கினிக்குஞ்சு இணையத் தளத்திலும் இந்தக் குறுநாவல்கள் தொடராக வெளியாகியிருக்கின்றன. இவற்றுள் 'மெல் பேர்ன் வெதர்' என்ற குறுநாவல் காக்கைச் சிறுகினிலே சஞ்சிகை கி.பி.அரவிந்தன் நினைவாக நடத்திய குறுநாவல் போட்டியில் பரிசை வென்றது.

6) உங்களது எழுத்தன் படிநிலை வளர்ச்சி பற்றிக் கூறுங்கள்.

இலங்கையில் இருக்கும் காலங்களில் எனது எழுத்து முயற்சிகளுக்கு சரியான வழிகாட்டுதல்கள் அமையவில்லை. பள்ளியில் படிக்கும்போது எழுதிய படைப்புகள் எல்லாம் வீட்டிற்குத் தெரியாமல் ஒளித்தே எழுதப்பட்டன. அவை பற்றி வீட்டில் ஒருவருக்குமே தெரிந்திருக்கவில்லை. பள்ளியிலும் கூட அந்த முயற்சிகளுக்கு பெரிதாக வரவேற்பு இருக்கவில்லை. 'கலாசாரமும் பண்பாடும்' -

முகிழ்த்த பேரண்டத்தில் முதன்முதலாய்த்

தோன்றினாய்

உயிர்ப்பை விளைவிக்கும் உடகமாய் ஆனாய் கங்கையாய் காவிரியாய் கடலாய்ப் பல் ஏரிகளாய் எங்கும் பரந்தோடி இவ்வலகை நிரப்பினாய் அன்பைக் கலங்கு அகிலத்தில் பல்லுயிர்கள் தோன்றிச் சிறக்கத் துணையாக நிற்கின்றாய் ஆனாலும்,

உன்ருன் மகிமையுணராது மாநிடரோ

வீணாக்கி விட்டுணை விழிபிசுங்கி நிற்கின்றார்

காற்றைத் தடுத்துக் கழுகுகளை நீ நிரப்ப

ஏற்ற மழைக்காடுகளை எந்தப் பொறுப்புமின்றி

வெட்டியழித்து விட்டு வீணாயுனையிழங்கு

உருராய் மாந்தர் உனக்காய் அழுகின்றார்!

ஒருமுனைக் கடலின் உப்பிற் கலக்க விட்டு

வாரும் பயிர்களுக்கு வழியேகும் காணாது

ஏங்கும் மனிதர்களை என்னென்று சொல்லுவது?

அளவாய் அகிலம் பயனடைய ஆழத்தில்

உன்னை நீ காக்க ஓடி ஒளித்தாலும்

ஆழத்துளையிடறழிஞ்சி வெளியெடுத்து

அளவுக்கதிமாய் உனை விரயமாக்கிவிட்டு

பாலையாய் மண்களைப் பாழாக்கும் மாந்தர்களின்

பாவச் செயலுக்குப் பழிகாணாதன்னவரின்

தேவைகளைத் தீர்ப்பாய் தெரிஞ்சு!

சீத்த கருணானந்தராஜா

தமிழ், விஞ்ஞானம், கணிதம் போன்று ஒரு பாடமாக இருந்ததேயொழிய கூடுதல் அக்கறை காட்டப்படவில்லை. அதற்கான காரணங்கள் சரியானதெனவே நான் நினைக்கின்றேன். எம்மைப் பொறுத்தவரையில் 'எழுத்து சோறு போடாது' என்று ஒரு வார்த்தையில் சொல்லிவிடலாம்.

இதையெல்லாம் கடந்து, 1983^{ஆம்} ஆண்டு எனது முதலாவது சிறுகதையும் கட்டுரையும் ஈழநாடு வாரமலரில் ஒரே நேரத்தில் வெளி வந்தன. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று, யூலைக்கலவரங்கள் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த 'மினி'க் கலவரங்களால் அல்லல்பட்டு தலைதெறிக்க ஓடி வீட்டிற்கு வந்திருந்த காலத்தில் இவற்றை எழுதினேன். வீமன்காமம் சனசமூக நிலையத்தில் இந்தப் படைப்புகள் வெளிவந்த அந்தப் பத்திரிகையைக் கண்டு, அவர்களிடம் கெஞ்சி மன்றாடி அந்தப் பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டேன். வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்ததும் அதை அம்மாவிடமிருந்து காட்டினேன். அம்மா அதை நம்பவில்லை. ஆரோ உன்னுடைய பெயரைக் கொண்ட ஒருவர் எழுதியிருக்கின்றார் என்று சொன்னார். முதல் எழுத்தைப் பாருங்கள் 'செ.கதா' என்று கிடக்கின்றது அல்லவா என்றேன். உற்றுப் பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் போய்விட்டார். அப்பா அதைவிட மோசம். அவருக்கு நான் அதைக் காட்டவேயில்லை. காட்டியிருந்தால் பறித்துக் கிழித்து எறிந்திருப்பார்.

லங்கா சீமெந்துக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தபோது, அங்கு வேலை செய்யும் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் 'கலை இலக்கிய வட்டம்' என்ற அமைப்பை ஆரம்பித்திருந்தார்கள். அவர்களுடன் கலந்துரையாடுவதும் புதியனவற்றை அறிந்து கொள்வதும் மனதுக்கு இதமாக இருந்தது. அவர்கள் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியிலும் பங்குபற்றி பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டேன். அந்தக்கதை அவர்கள் வெளியிட்ட 'சங்கமம்' மலரில் வெளிவந்தது.

1995^{ஆம்} ஆண்டு இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து நியூசிலாந்து நாட்டிற்குச் சென்றேன். ஓக்லாந்தில் இயங்கிவந்த 'நியூசிலாந்து தமிழ்ச்சங்கத்'தின் ஆண்டுவிழா மலர்களில் எழுதத் தொடங்கினேன். அவர்களின் வானொ

லியிலும் எனது படைப்புகள் வந்தன. அவர்களின் வானொலிக்கேள் அமைக்கப்பட்ட குழுவில் இணைந்து தொழிற்பட்டேன். புதிய உற்சாகம் மலர்ந்தது. அங்கிருந்தவர்கள் உற்சாகமூட்டினார்கள். தமிழ் ஆங்கிலம் என இரண்டுமொழிகளிலும் எழுதும் வல்லமை பெற்ற எழுத்தாளர் ஆ. தேவராஜன் எப்போதும் உற்சாகம் தருவார். கண்ணன் (தர்மகுமார்), நேமணட் செல்வராஜா (றைசல், தற்போது அவுஸ்திரேலியா SBS தமிழ் வானொலியின் தமிழ் நிகழ்ச்சிப் பொறுப்பாளர்) போன்றவர்கள் எனது படைப்புகளை வானொலி வடிவமாக்கி இசையும் கதையும் போன்ற நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்து உற்சாகம் தந்தார்கள். அத்துடன் நியூசிலாந்து திருமுருகன் கோவில் திருப்பணிச்சபையினர் வெளியிடும் 'சைவந்தி' இதழின் முதலாவது மலருக்கு (தை, 2000) ஆசிரியராக இருந்தேன். அங்கிருக்கும்போது, அவுஸ்திரேலியா 'ஈழம் தமிழ்ச்சங்கம்' நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியொன்றில் கலந்துகொண்டேன். முதல் ஐந்து சிறுகதைகளைத் தெரிவு செய்து 100 டொலர்கள் வீதம் அவர்கள் பரிசு வழங்கினார்கள். எனக்கு 125 நியூசிலாந்து டொலர்களாகக் கிடைத்தன. பணம் செலவழிந்தாலும் அவர்கள் அனுப்பிவைத்த உற்சாகக்கடிதம் பத்திரமாக இருக்கின்றது. அந்த உற்சாகக் கடிதத்தை எழுதிய, அப்போதைய ஈழம் தமிழ்ச்சங்க தலைவர் / எழுத்தாளர் சு.ஜீகந்தராசாவை, பின்னர் அவுஸ்திரேலியாவில் சந்திப்பேன் என நான் அப்போது நினைக்கவில்லை.

அப்புறம் நியூசிலாந்திலிருந்து, 2000 மார்ச்சுமீயில் அவுஸ்திரேலியாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்தேன். அவுஸ்திரேலியா மெல் பேர்ணில் இன்னொரு திருப்பம். அங்கு பெருமளவிலான எழுத்தாளர்களும், சங்கங்களும் இருந்தன. அவர்களும் பிரிந்து நின்றே தொழிற்பட்டார்கள் என்ற விடயம் எனக்குப் போகப் போகத்தான் தெரிந்தது. அவுஸ்திரேலியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த நாட்களில், மெல்பேர்ணில் முதலாவது எழுத்தாளர்விழா நடந்தது. என்னால் அதில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை. அந்தக்காலங்களில் 'உதயம்' என்ற இரு மொழிப் பத்திரிகையும், 'ஈழமுரசு' என்ற

**எழுதியவர்களுக்கு வேண்டப்பட்ட சிலர் அவற்றை ஒகோவென்று புகழ்ந்தவண்ணமும் உள்ளனர். தூர்
 உதயம் பத்திரிகைக்கு சிறுகதை எழுதி அனுப்பியிருந்தேன். திடீரென ஒருநாள்
 உதயம் பத்திரிகை ஆசிரியர் நொயல் நடேசன் அவர்கள் தொடர்பு கொண்டு, என்னுடைய
 எழுத்துக்கள் பற்றி அறிந்துகொண்டார். அப்பறம் லெ.முருகபூபதி அவர்கள் தொடர்பு
 கொண்டார். லெ.முருகபூபதி உதயம் பத்திரிகையின் இலக்கியப்பகுதிக்குப் பொறுப்
 பாக இருந்தார். உதயம் பத்திரிகையில் சில கதைகள் வெளியாகின. ஈழமுரசுப்
 பத்திரிகையில் ஒன்றும் பிரசுரமாகவில்லை. பின்னர் இரண்டு பத்திரிகைகளிலும் இருந்து
 கொண்ட அரசியலைப் புரிந்துகொண்டு மௌனமாகிவிட்டேன். முருகபூபதி அவர்களின்
 தொடர்பின் பின்னால், இலக்கியம் மீதான பற்றுதல் மேலும் அதிகரித்தது. நிறையப்
 புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகள் என வாசிப்பிற்காகக் கிடைத்தன. நிறைய
 எழுத்தாளர்களின் தொடர்பும் ஏற்பட்டது.**

புலம்பெயர்ந்த காலத்தில் இருந்தே இணையம் எனக்கு மிகவும் வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. அதன் மூலம் இலக்கியம் பற்றிய புதிய தேடுதல்கள் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. அயல்நாட்டு இலக்கியங்கள் பற்றிய பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. புனைவு இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. தொடர்ந்த வாசிப்பு, எழுத்துப் பயிற்சி என்பவற்றால், எனது ஆரம்பகாலப் படைப்புகளில் இருந்த மொழி நடையை சற்றே மாற்றிக் கொண்டேன். சாதாரண வாசகர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாத, சிக்கலான வார்த்தைப் பிரயோகங்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டு, சிறுசிறு வார்த்தைகளாக எழுதுவதற்குப் பழகிக் கொண்டேன். என்னுடைய எழுத்தில் தவிர்க்கமுடியாதவர் என்று சொல்வதென்றால் கதிர்.பாலசுந்தரம் அவர்களைக் குறிப்பிடுவேன். எனக்குப் பிடித்த சிறுகதைத்தொகுதிகளில், அவரது 'அந்நிய விருந்தாளி' சிறுகதைத்தொகுதியும் அடங்கும். ஆசிரியர், அதிபர், எழுத்தாளர், மனித உரிமைவாதி எனப் பன்முகங்களைக்

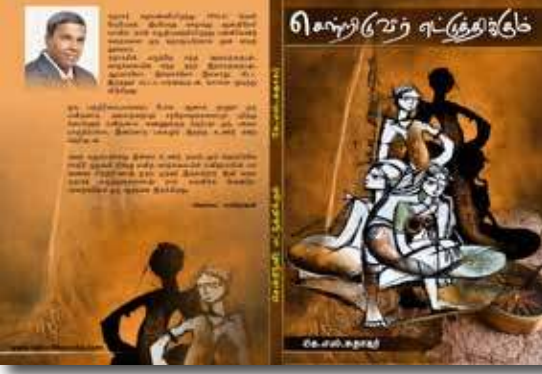
கொண்ட அவர், எனது எழுத்துக்களைப் படித்து, பல ஆலோசனைகள் தந்திருக்கின்றார். அதன் தொடர்ச்சியாக - யூனியன் கல் லூரி 200 ஆண்டுகள் பூர்த்தி செய்தபோது, இவரினால் வெளியிடப்பட்ட 'தங்கத்தாமரை' நூலில் 'பொன் சொரிந்த பொற்காலம்' என்ற கட்டுரையை எழுத வாய்ப்புத் தந்திருந்தமை என்னால் மறக்கமுடியாதது.

எழுத்து என்பது தொடர் பயிற்சியினால் வரவேண்டுமென்பதற்காக, 'சுருதி' என்றொரு வலைப்புவை (blog) - <http://shuruthy.blogspot.com> 2014ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்து அதில் தொடர்ச்சியாக எழுதி வருகின்றேன். ஒரு இலட்சம் பார்வையாளர்களைக் கடந்து, பலரும் அதற்கு ஆதரவு தெரிவித்து வருகின்றார்கள். நல்லதொரு படைப்பை எழுதிவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மனதில் இருந்துகொண்டே இருக்கின்றது.

7) தங்களை படைப்புகள் எந்தெந்த நாட்டுப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன? அவற்றில் எந்தப் பத்திரிகையில் உதயம் எழுதியிருக்கிறீர்கள்?

ஈழநாடு, தினக்குரல், தினகரன், வீரகேசரி, புதுவிதி (வாசிகை), முரசொலி, சிந்தாமணி என்ற இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் - வெற்றிமணி என்ற ஜேர்மன் பத்திரிகையிலும் - உதயம் என்ற அவுஸ்திரேலியப் பத்திரிகையிலும் - 'கனடா உதயம்' என்ற பத்திரிகையிலும் படைப்புகள் வந்திருக்கின்றன. கூடுதலான படைப்புகள் தினக்குரல் பத்திரிகையிலும் வெற்றிமணியிலும் வந்திருக்கின்றன. தினக்குரல் பத்திரிகை வாரமலர் ஆசிரியர் பாரதி இராஜநாயகம் அவர்களும், வெற்றிமணி ஆசிரியர் மு.க.ச.சிவகுமாரன் அவர்களும் எனது படைப்புகளைப் பிரசுரித்து ஊக்கம் தருபவர்களில் முதன்மையானவர்கள்.

சஞ்சிகைகள் என்று சொல்லும்போது - ஞானம், மல்லிகை, ஜீவநதி, உள்ளம் என்ற இலங்கை சஞ்சிகைகளிலும் கணையாழி, செம்மலர், யுகமாயினி, மேன்மை, தளம், காக்கைச் சிறகினிலே என்ற இந்தியச் சஞ்சிகைகளிலும் சிவத்தமிழ் (ஜேர்மனி)

தென்றல் (அமெரிக்கா) ஆக்காட்டி (பிரான்ஸ்), காற்றுவெளி (இலண்டன்) போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் படைப்புகள் வந்திருக்கின்றன. கூடுதலான படைப்புகள் ஞானம் சஞ்சிகையில் தான் வந்திருக்கின்றன. அதற்காக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஞானம் ஆசிரியரான தி.ஞானசேகரன் அவர்களுக்கு நன்றி கூறுகின்றேன். அதற்கடுத்தபடியாக கூடுதல் படைப்புகள் வந்ததென்றால் யுகமாயினி, கணையாழியைக் கூறலாம்.

அத்துடன் திசைகள், பதிவுகள், வல்லமை, வல்லினம், திண்ணை, அக்கினிக்குஞ்சு, தமிழ்முரசு, திசைகள், ஈழநேசன், அப்பால் தமிழ், தேனி, எதுவரை?, கீற்று, மலைகள், நடு, பிரதிலிபி, தமிழ் ஆதர்ஸ். கொம், சிறுகதைகள். கொம் போன்ற பல இணையத்தளங்களில் என்னுடைய படைப்புகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இணைய இதழ்களில் பதிவுகள் வ.ந.கிரிதரன், அக்கினிக்குஞ்சு யாழ்.எஸ்.பாஸ்கர் என்பவர்கள் எனது படைப்புகளை வெளியிடுவதுடன் தனிப்பட்ட ரீதியில் ஊக்கமும் தருகின்றார்கள்.

சிறுகதைப் போட்டிகளில் தெரிவான எனது சிறுகதைகள் பல தொகுப்புக்களாக வந்திருக்கின்றன. அப்படி வந்த தொகுதிகளில் எச்சங்கள் (தமுஎகச), கருமுகில் தாண்டும் நிலவு (ஞானம்), சிறைப்பட்டிருத்தல் (ஞானம்), பூபாள ராகங்கள், வல்லமைச் சிறுகதைகள் என்பவை குறிப்பிடத்தக்கன. மற்றும் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் இருபத்தாறு சிறுகதைகள், ஈழவரின் இருபத்தேழு சிறுகதைகள், உயிர்ப்பு சிறுகதைத்தொகுப்பு (அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம்), வானவில் கவிதைத்தொகுப்பு (அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம்) என்பவற்றிலும் எனது படைப்புகள் வந்திருக்கின்றன.

8) புலம் பெயர் எழுத்தாளர்களில் அதிகளவு சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்றவர் நீங்கள் என்பது எனது கருத்து. அவையற்றிய வ்யாங்களைத் தருவீர்களா?

இதுவரை 27 சிறுகதைப்போட்டிகளில் பரிசு பெற்றிருக்கின்றேன். ஞானம் சஞ்சிகை ஆரம்பத்தில் புலோலியூர் க.சதாசிவம் ரூப கார்த்த சிறுகதைப்போட்டியை நடத்தியது. பின்னர் 'செம்பியன்செல்வன்' ஆ.இராஜ கோபால் நினைவுச் சிறுகதைப் போட்டியை நடத்தி வருகின்றது. இவை இரண்டிலுமாகச் சேர்த்து 9 சிறுகதைப்போட்டிகளில் பரிசு பெற்றிருக்கின்றேன். அதற்கடுத்தபடியாக தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர்சங்கம் எழுத்தாளர் கந்தர்வன் நினைவாக நடத்திய சிறுகதைப்போட்டிகளில் 3^{வது}, மற்றும் தமிழ்நாட்டுக்கு வெளியே 1^{வது} என இரு தடவைகளும் போடிமாலன் நினைவாக நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் 1வது பரிசையும் பெற்றுக் கொண்டேன். பரிசு பெற்ற கதைகள் செம்மலர் இதழில் பிரசுரமாகின.

மற்றும் அவுஸ்திரேலியா குவீன்ஸ்லாந்து தமிழ்மன்றம் / தாய்த்தமிழ்ப்பள்ளி, அவுஸ்திரேலியா / நியூசிலாந்து எழுத்தாளர்களுக்கிடையே நடத்தும் சிறுகதைப் போட்டியில் இரு தடவைகள் முதல் பரிசு கிடைத்திருக்கின்றன.

வல்லமை இணையத்தளம் 2012^{ஆம்} ஆண்டில் தொடர்ச்சியாக ஒரு வருடகாலம் சிறுகதைப்போட்டியொன்றை நடத்தி வந்தது. மாதாமாதம் அதில் வருகின்ற சிறுகதைகளை வெங்கட் சாமிநாதன் அவர்கள் மதிப்பீடு செய்து, கதைகள் பற்றிய தனது கருத்துக்களையும் இணையத்தளத்தில் எழுதுவார். அதில் 2 தடவைகள் எனது சிறுகதைகள் முதற்பரிசினைப் பெற்றுக்கொண்டன. அத்துடன் வெங்கட் சாமிநாதனும் எனக்கு அறிமுகமானார்.

காக்கைச் சிறுகினிலே சஞ்சிகை கி.பி.அரவிந்தன் நினைவாக நடத்திய சிறுகதைப்போட்டி, சாருநிவேதிதா விமர்சகர் வட்டம் நடத்திய சிறுகதைப்போட்டி, தென்றல் சஞ்சிகை (அமெரிக்கா), பூபாள ராகங்கள் (இங்கிலாந்து), மரத்தடி இணையம், ஈழம் தமிழ்ச்சங்கம் (அவுஸ்திரேலியா), நோர்வே தமிழ்ச்சங்கம், லங்கா சீமெந்துக் கூட்டுத் தாபனம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் என்பவை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் பரிசு பெற்றிருக்கின்றேன்.

9) எழுத்து தவிர்த்த வேறு என்ன இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் இயங்க வருகிறீர்கள்?

எழுதுவதைக் காட்டிலும் வாசிப்பு என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. சிறுவயது முதல் இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக வாசித்து வருகின்றேன். வாசித்த புத்தகங்களில் சிறந்த வற்றை நண்பர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வது, நண்பர்களிடையே புத்தகங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வது, கலந்துரையாடுவது மகிழ்ச்சி தரும் செயல்கள். போகும் இடங்களில் இலக்கிய நண்பர்களைச் சந்தித்து உரையாடுவது மனதிற்கு இதமானது. கனடா, இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றபோது சில எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. அதேபோல பிறநாடுகளில் இருந்து இங்கு வரும் இலக்கியவாதிகளைச் சந்திப்பதும் உண்டு. கனடா சென்றிருந்தபோது குரு.அரவிந்தன், வ.ந.கிரிதரன், எல்லாளன் (ராஜசிங்கம்), கடல்புத்திரன் (பாலமுரளி), தேவகாந்தன், அகில், ஸ்ரீரஞ்சனி என்பவர்களைச் சந்தித்தது இன்னமும் பசுமையாக இருக்கின்றது. அதேபோல் இந்தியாவிற்குச் சென்றபோது நா.முத்துநிலவன், அண்டனூர் சுரா, ஸ்ரீராசா (இரவிக்குமார்) என்பவர்களைச் சந்தித்திருந்தேன்.

இணையங்களில் இல்லாத மூத்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைத் தேடிப் பிடித்து தமிழில் தட்டச்சு செய்தும், இணையம் / வலைப்பூ இல்லாத எழுத்தாளர்களின் சில நல்ல படைப்புகளைத் தேடிப் பெற்றும் எனது வலைப்பூவில் பதிவிடுகின்றேன். நல்ல படைப்புகளை இனம் கண்டுகொண்டு, அவற்றை வாசகர்கள் படிப்பதற்காக இணையங்களிலும் முகநூல்களிலும் அறிமுகம் செய்கின்றேன்.

10) வெளிவந்த தங்களது நூல்கள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

இதுவரை இரண்டு சிறுகதைத்தொகுப்புகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. 'எங்கே போகின்றோம்' என்ற சிறுகதைத்தொகுதி அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்க வெளியீடாக (குமரன் பதிப்பகம்) 2007 ஆண்டு வெளிவந்தது. ஏறக்குறைய இருபத்திரண்டு வருட காலத்தை (2006 - 1984) உள்ளடக்கிய பதினெட்டுக் கதைகள்

இத்தொகுதியில் உள்ளன. இந்தக் கதைகளை எழுத்தாளர்கள் கதிர்.பாலசுந்தரம், காவலூர் இராசதுரை என்பவர்கள் செவ்வைப்படுத்தித் தந்தார்கள். தொகுப்பிற்கான அணிந்துரையை காவலூர் இராசதுரை அவர்களும், பதிப்புரையை லெ.முருகபூபதி அவர்களும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். அட்டைப்பட ஓவியத்தை, ஓவியக்கலைவேள் மு.க.ச.சிவகுமாரன் அவர்கள் வரைந்திருக்கின்றார்.

'சென்றிருவீர் எட்டுத்திக்கும்' என்ற சிறுகதைத்தொகுதி 'அக்கினிக்குஞ்சு' வெளியீடாக (மித்ர பதிப்பகம்) 2014 ஆண்டு வெளிவந்தது. 2006 - 2013 காலப்பகுதிகளில் பரிசுபெற்ற 12 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியது. தொகுப்பிற்கான அணிந்துரையை 'புலம்பெயர் வாழ்க்கை' என்ற தலைப்பில் வெங்கட் சாமிநாதன் அவர்களும், பதிப்புரையை யாழ்.எஸ்.பாஸ்கரும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். அட்டைப்பட ஓவியத்தை, ஓவியக்கலைவேள் மு.க.ச.சிவகுமாரன் அவர்களும், கதைகளுக்கான படங்களை தவம் அவர்களும் வரைந்திருக்கின்றார்கள்.

11) அவுஸ்திரேலியாவில் நறுவன ரீதியாக எத்தகைய இலக்கியச் செயற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன? எத்தகைய செயற்பாடுகளில் தங்கள் பங்களிப்பு பற்றிக் கூறுங்கள்

அவுஸ்திரேலியாவில் தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் சிட்னி (நியூ சவுத் வேல்ஸ்), மெல்பேர்ன் (விக்டோரியா), பிறிஸ்பேர்ன் (குவீன்ஸ்லாந்து), பேர்த் (மேற்கு அவுஸ்திரேலியா), அடிமையிட்ட (தெற்கு அவுஸ்திரேலியா) பகுதிகளில் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் தொடர்ந்து நடந்து வருகின்றன. எல்லா இடங்களின் பெயரோடு ஓட்டி - சிட்னி தமிழ்ச்சங்கம், விக்டோரியா ஈழத்தமிழ்ச்சங்கம், மெல்பேர்ன் தமிழ்ச்சங்கம், பிறிஸ்பேர்ன் தமிழ்ச்சங்கம், மேற்கு அவுஸ்திரேலியா தமிழ்ச்சங்கம், அடிமையிட்ட தமிழ்ச்சங்கம் என தமிழ்ச்சங்கங்கள் இயங்கி வருகின்றன.

தவிர - சிட்னியில் - தமிழ்மன்றம், தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம், தமிழ்க்கலை பண்பாட்டுக்கழகம், தமிழ் இலக்கியக் கலைமன்றம், அவுஸ்திரேலிய தமிழ்ச்சங்கம், அவுஸ்திரேலிய தமிழ்க்கலைகள் மற்றும் பண்பாட்டு மையம், கம்பன் கழகம்,

அவுஸ்திரேலிய பட்டதாரிகள் சங்கம், சிட்னி தமிழ் அறிவகம் (நூல் நிலையம்)

மெல்பேர்ணில் - அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கியக் கலைச்சங்கம், தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டு மையம், கேசி தமிழ்மன்றம், வள்ளுவர் அறக்கட்டளை, பாரதிபள்ளி

பிறிஸ்பேர்ணில் - தாய்த்தமிழ்ப்பள்ளி, குவீன்ஸ்லாந்து தமிழ்மன்றம், தமிழ்நதி இலக்கிய வட்டம் போன்றவை இலக்கியச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கின்றன.

இவை பொங்கல்விழா, சித்திரைத்ருவிழா, கம்பன்விழா, சிலப்பதிகாரவிழா, விபுலானந்தர் விழா, தொல்காப்பியர் விழா, எழுத்தாளர்விழா போன்ற விழாக்களையும் திருக்குறள் மகாநாடு, உலகத் தமிழ் இலக்கிய மகாநாடு போன்ற மகாநாடுகளையும் பறையிசை சிலம்பாட்டம் நாட்டுக்கூத்து போன்றவற்றைப் பயிற்றுவித்து கலை நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்துகின்றனர். அத்துடன் திருக்குறள் மனனப் போட்டி, சிறுவர்களுக்கான தமிழ் ஊக்குவிப்புப் போட்டிகளும் நடைபெறுகின்றன.

அத்தோடு ஒவ்வொரு இடங்களிலும் - நூல்களைப் படித்து, தமது வாசிப்பு அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துவதும் விவாதிப்பதுமென, பல வாசகர் வட்டங்கள் இயங்கி வருகின்றன. எழுத்தாளர்களின் நூல்களைத் தனியாகவோ அல்லது தொகுப்பாகவோ சில அமைப்புகள் வெளியிடுகின்றன. என்னுடைய இரண்டு சிறுகதைத்தொகுப்புகளும் கூட இப்படியாகத்தான் வெளியிடப்பட்டுள்ளன என்பதை மேலே அறியத் தந்திருந்தேன்.

இவற்றுடன் அவுஸ்திரேலியா தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் (ATBC), இன்பத் தமிழ் வானொலி, தாயகம் தமிழ் ஒலிபரப்புச் சேவை, அரச ஆதரவுடன் இயங்கும் SBS தமிழ் வானொலி போன்ற வானொலிகளும் மாநில அளவில் இயங்கும் பல பகுதி நேர வானொலிகளும் தமிழ் இலக்கிய முன்னெடுப்புக்களைச் செய்கின்றன. பல சமய நிறுவனங்கள், தமிழ்ப்பாடசாலைகள் கூட இலக்கிய வளர்ச்சியில் பங்காற்றுகின்றன.

அச்ச ஊடகங்களில் தமிழோசை, உதய சூரியன், இளவேனில் என்ற இதழ்களும், எதிரொலி என்ற பத்திரிகையும் வருகின்றன. இணைய இதழ்களாக அக்கினிக்குஞ்சு, அவுஸ்திரேலியா தமிழ்முரசு என்பவை வருகின்றன.

புலம்பெயர்ந்தநாள் முதல் சங்கங்கள், அமைப்புகளின் நிர்வாகத்திற்குள் இருந்து கொள்வதைத் தவிர்த்துக்கொள்ளவே விரும்பினேன். ஆனாலும் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

என்னுடைய பங்களிப்பாக தமிழ் எழுத்தாளர் விழாக்களின்போது கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்திருக்கின்றேன். எழுத்தாளர் விழாக்களைத் தொடர்ந்து நடத்தும்போது ஏற்படும் சிக்கல்களைத் தவிர்த்துக்கொள்ள அதை ஒரு அமைப்பாக்கும் முயற்சியில் லெ.முருகபூபதி, நல்லைக்குமரன் க.குமாரசாமி போன்ற பலரும் விரும்பினோம். அதன்படி அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கியக் கலைச்சங்கம் 2006ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தலைவராக லெ.முருகபூபதியும், செயலாளராக க. குமாரசாமியும், பொருளாளராக நானும் தெரிவுசெய்யப்பட்டோம். அதன்பின்னர் வந்த பத்து வருடங்களில் பொருளாளர், செயலாளர், பத்திராதிபர் போன்ற பதவிகளை மாறிமாறி வகித்திருக்கின்றேன். எழுத்தாளர் விழா வரும்போதெல்லாம் ஒருவாரகாலம் வேலையில் இருந்து விடுப்பு எடுத்துவிடுவேன். புத்தகக் கண்காட்சிகளை ஒழுங்குபடுத்துவது முதற்கொண்டு அழைப் பிதழ்கள் அடிப்பது வரை பல வேலைகள் காத்திருந்தன. அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கியக் கலைச்சங்கம் தனது 10^{ஆம்} எழுத்தாளர்விழாவைக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடியபோது, அனைத்துலக சிறுகதை கவிதைப்போட்டிகளை நடத்தியது. அதன் ஒருங்கிணைப்பாளராக இருந்தது பெரும் அனுபவமாகும். இந்த எழுத்தாளர்விழாக்கள் மெல்பேர்ண், சிட்னி, கன்பரா, பிறிஸ்பேர்ண் என்று பல இடங்களிலும் மாறிமாறி நடந்து வருகின்றன. 2016ஆம் ஆண்டிலிருந்து சில தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களினால், நிர்வாகத்தினுள் இருந்து செயற்பட முடியவில்லை. இருப்பினும் தொடர்ந்தும் ஸ்தாபக உறுப்பினராக இருந்து வருகின்றேன்.

‘அக்கினிக்குஞ்சு’ என்றொரு சஞ்சிகை எஸ்.பொ வைப் பிரதம ஆசிரியராகவும், யாழ்.எஸ்.பாஸ்கரை ஆசிரியராகவும் கொண்டு 1991 முதல் மெல்பேர்ணிலிருந்து வெளிவந்தது. மொத்தம் 11 இதழ்கள் வெளிவந்த நிலையில் நின்றுபோக, 2011 முதல் அதன் ஆசிரியரான

யாழ்.எஸ்.பாஸ்கரினால் இணைய இதழாக வருகின்றது. தினமும் பதிவேற்றங்கள் காணும் இணையசஞ்சிகை இது. அக்கினிக்குஞ்சு நடத்திய எஸ்.பொ ரூபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டி, அமரர் அருண்.விஜயராணி ரூபகார்த்த சிறுகதைப்போட்டிகளில் நடுவராகவும் பணிபுரிந்திருக்கின்றேன். அதன் அமைப்பான தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாட்டு மையத்தில் இணைந்துகொண்டு அவருக்கு சில உதவிகளை தற்போது செய்து வருகின்றேன்.

12) புலம் பெயர்ந்தவர்களின் அடுத்த தலைமுறையினரின் இலக்கிய ஆர்வம், செயற்பாடுகள் எத்தகையதாக இருக்கிறது?

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆர்வம், செயற்பாடுகள் என்று கூறும்போது நம்பிக்கை தரும் விதத்தில் இல்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். அவஸ்திரேலியா ஒரு பல்கலாசார நாடாக இருப்பதால், அரசு பல்வேறு வழிகளில் பிற மொழிகளும் வளர உதவி புரிகின்றது. அந்த உதவிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, தமிழ் மொழியும் எமது கலைகளும் தொடரவேண்டும் என்பதில் பலரும் அக்கறை காட்டி வருகின்றோம்.

வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஊக்குவிக்க, மாநிலங்கள் தோறும் வாசகர் வட்டங்கள் தொடர்ச்சியாக இயங்கி வருகின்றன. சிட்னியில் 'தமிழ் அறிவகம்' என்னும் நூல் நிலையம் வாரத்தில் நான்கு நாட்கள் முழுநேரமாக தொழிற்படுகின்றது.

தமிழ்மொழியைக் கற்பிப்பதில் தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் பங்களிப்பு போற்றக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இவை தமிழ் மொழியுடன் கலை கலாசாரம் பண்பாடுகளையும் சொல்லித் தருகின்றன. 1977ஆம் ஆண்டு அவஸ்திரேலியாவின் முதல் தமிழ்ப் பள்ளியாக 'பாலர் மலர் தமிழ்ப் பள்ளி' சிட்னியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இலங்கையிலிருந்து பலர் புலம்பெயர்ந்ததன் பின்னர், 1987ஆம் ஆண்டு சிட்னியில் ஹோம் புஸ் என்ற இடத்தில் தமிழ்க்கல்வி நிலையம் ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தற்போது 12இற்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப்பள்ளிகள் அங்கே உள்ளன. மெல்பேர்னில் 1979ஆம் ஆண்டு ஈழம் தமிழ்க்கழகத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ்ப்பாடசாலை இன்று பல கிளைகளுடன் தமிழ் கற்பிப்பதில் உதவி புரிகின்றது.

(குறள் வெண்பா)

- மதம் மனிதர்க்கு வாழ்க்கைநெறி, மிதமானால் மதவெறி தீயாகி எரிக்கும். [01]
- மதமெனும் போர்வைக்குள் மதம் கொள்வோரை வதம் செய்து அழிப்பான் இறை. [02]
- உலகெங்கும் ஓடிவரும் ஆறுபோல் மதங்கள் அலைகடல் இறையுடன் சேரும். [03]
- அன்புதான் உலகின் ஒரே மதம், இதுவே துன்பத்தைத் துடைக்கும் மருந்து. [04]
- கடவுள் உலகில் ஒருவனே அவனை மறந்து மறுப்பவன் மூடன். [05]
- மதம்கூட மனிதர்க்கு அபினாகும், என்றும் மதமாற்றம் இழிவு தரும். [06]
- ஒருவர்க்கு ஒருமதம் வேண்டும், வேண்டாம் இரு தோணியில் கால் வைப்பது. [07]
- ஆறுதல் தேடும் மாந்தர்க்கு மனதில் ஆற்றுப்படுத்தலே மதம். [08]
- தீண்டாமை எனும் தீயினை மூட்டும் வீணரை மதங்கள் வெறுக்கும். [09]
- மதம் மனிதர்க்கு முகம் போன்றது நிதம் அதன்வழி ஒழுகு. [10]

○○○

சந்திரா சின்னராஜன்
வட அல்லை

மற்றும் மாவை நித்தியானந்தனால் 1994ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'பாரதி பள்ளி' இன்று பல கிளைகளுடன் விரிவடைந்திருக்கின்றது. குயீன்ஸ்லாந்தில் 'பிறிஸ் பேர்ண் தாய்த்தமிழ்ப்பள்ளி', 'பிறிஸ்பேர்ண் தமிழ்ப்பாடசாலை' என்பனவும் மற்றும் தெற்கு அவுஸ்திரேலியாவில் அடிமையிட என்னுமிடத்திலும், மேற்கு அவுஸ்திரேலியாவில் பேர்த் என்னுமிடத்திலும், வடக்கில் டார்வினிலும், தலைநகர் கன்பராவிலும் தமிழ்ப்பள்ளிகள் இயங்கி வருகின்றன. எனினும் இங்கே செல்லும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகவே உள்ளது.

அடுத்த தலைமுறையினரில் சிலர் திறம்பட பேசுகின்றார்கள், எழுதுகின்றார்கள், கலைகளில் வல்லவர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் இவர்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையினரும் உருவாகிவிட்டார்களல்லவா? அவர்களின் நிலை கேள்விக்குரியதாகவே இருக்கின்றது. அவர்கள் அந்தந்த நாட்டு மொழிகளிலேதான் இலக்கியம் படைக்கப் போகின்றார்கள். இதற்கான அத்திவாரம் ஏற்கனவே பல நாடுகளில் தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. அவர்கள் கவனிப்புக்குரியவர்களாகவும் வளர்ந்து வருகின்றார்கள்.

காலம் கற்றுத் தந்த பாடங்களாக - பிஜி, மொரிசியஸ், தென் ஆபிரிக்கா போன்று - கலைகளிலும் பண்பாடுகளிலும் சில தங்கி நிற்க, மொழி தேய்ந்துவிடும் போல்தான் உள்ளது.

13) இலக்கியப் பங்களிப்புக்காக தாங்கள் பெற்ற கௌரவங்கள் வருதுகள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

அவுஸ்திரேலியா தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம், பத்தாவது எழுத்தாளர்விழாவைக் கொண்டாடியபோது, ஜேர்மனியில் இருந்து வெற்றிமணி ஆசிரியர் வந்து அதில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்திருந்தார். அதற்கடுத்த மாதம் வந்த வெற்றிமணி இதழ் (ஆனி இதழ்) 'அவுஸ்திரேலியா சிறப்பிதழாக' வந்தது. அதில் என்னை கௌரவ ஆசிரியராக அறிமுகம் செய்து கௌரவப்படுத்தியிருந்தார். 'அவுஸ்திரேலியப் பழங்குடி மக்களும் தமிழினமும்' என்ற ஆய்வு சம்பந்தமான

கட்டுரையை 'வல்லமை' இணையத்தில் எழுதியதற்காக, 2014ஆம் ஆண்டு 'வல்லமை யாளர் விருது' வழங்கப்பட்டது. இந்தக் கட்டுரை கனடாவில் இருந்து வெளியாகிய 'சங்கப்பொழில்' என்ற மலரிலும் வெளியாகியிருக்கின்றது.

அவுஸ்திரேலியாவில் இயங்கும் அக்கினிக் குஞ்சு என்ற அமைப்பு, 2018ஆம் ஆண்டு 'தமிழ் சிறுகதை இலக்கியப் பணிக்காக வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது' வழங்கிக் கௌரவித்திருக்கின்றது.

விருதுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள, இந்தியா கனடா போன்ற வெளிநாடுகளுக்குப் போக வேண்டிய நிலை வந்தபோது, நான் அந்த விருதுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை.

14) உங்கள் படைப்புகள் பிறமொழியில் மொழி பெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளனவா? யாராவது ஆய்வு செய்துள்ளார்களா?

என்னுடைய ஐந்து சிறுகதைகள் ஆ.தேவராஜன், க.குமாரசாமி, சியாமளா நவரத்தினம், கதிர்.பாலசுந்தரம் என்பவர்களால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் கதிர்.பாலசுந்தரம் அவர்கள் மொழிபெயர்த்ததைத் தவிர ஏனையவற்றை அவர்கள் தாங்களாகவே தெரிவு செய்து மொழிபெயர்த்திருந்தார்கள்.

திருச்சிராப்பள்ளி, பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழக உறுப்புக்கலை அறிவியல் கல்லூரியில் நடைபெற்ற 'தமிழ்ச்சிறுகதைகளின் பன் முகத்தன்மை' என்னும் பன்னாட்டுக் கருத் தரங்கத்தில் - முனைவர் துரை. மணிகண்டன், முனைவர் கணபதிராமன் ஆகிய இருவரும் இணைந்து எனது 'சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும்' சிறுகதைத்தொகுதியை முன் வைத்து கட்டுரை சமர்ப்பித்துள்ளார்கள். இந்தக்கட்டுரை பின் னர் 'முத்துக்கமலம்' இணைய இதழில் வந்திருக்கின்றது. பிரான்ஸ் நாட்டில் தொடராக நிகழும் 'வாசிப்பு மனநிலை விவாத'த்தில் எனது இதே தொகுதியை முன்வைத்து உரையாடல் செய்திருக்கின்றார்கள். வாசகசாலை (இந்தியா) அமைப்பினர் நடத்தும் கதையாடல் நிகழ்விற்கு 'அனுபவம் புதுமை', 'யாரோ ஒளிந்திருக்கின்றார்கள்' என்ற சிறுகதைகள் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவை ஞானம் சிறுகதைப்போட்டியில் பரிசு பெற்று,

ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளியானவை. பின்னர் கணையாழி சஞ்சிகையில் மறு பிரசுரம் செய்யப்பட்டவை. மேலும் எனது சிறுகதைத்தொகுப்புகளை நூலகவியலாளர் என். செல்வராஜா, எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி, எம்.ஜெயராமசர்மா, லெ.முருகபூபதி ஆகியோர் விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கியிருக்கின்றார்கள்.

15) இந்த நேர்காணல் மூலம் வேறு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

அரசியல் நம் வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்தது. இலக்கியத்திலும் கலந்திருக்கின்றது. அதற்காக நாம் ஒருவரையொருவர் தவிர்த்துக்கொள்ளத் தேவையில்லை எனக் கருதுகின்றேன்.

இக்காலத்தில் பொய்யும் புரட்டும் புரளியும் இட்டுக்கட்டியும் பல படைப்புகள் வெளிவந்தவண்ணம் உள்ளன. அவற்றை இணையங்கள் துரித கதியில் கடத்திச் செல்கின்றன. சிலர் புனைவுகள் என்றவுடன் எதையும் எப்படியும் எழுதிவிடலாம் என நினைக்கின்றார்கள். தகவல் பிழைகள், தவறான செய்திகள், தொழில்நுட்ப பிழைகள் தலைகாட்டுகின்றன. புனைவிற்கும் ஒரு வரையறை உண்டு என்பதை மறந்துவிடுகின்றார்கள். புனைவுகளில் வரும் தரவுகள் சரியாக இருக்கவேண்டும். தமது அமைப்புக்குச் சார்பாகவும், மற்றவர்களை மறுத்து ஒதுக்கியும் எழுதுகின்றார்கள். எழுதியவர்களுக்கு வேண்டப்பட்ட சிலர் அவற்றை ஒகோவென்று புகழ்ந்தவண்ணமும் உள்ளனர். தூர் அதிஸ்வசமாக தொழில்நுட்ப வசதிகள் இருப்பதால் அவை காலம் கடந்தும் நிற்கப்போகின்றன. ஒரு நீண்ட காலத்தின் பின்னர் வரும் சந்ததியினர், எது சரி எது? பிழை எனத் தெரியாமல் விழி பிதுங்கி நிற்கப் போகின்றார்கள். முந்தைய காலங்களில் எழுதப்பட்ட (சங்ககாலம் உட்பட) படைப்புகளில் 'சிலவற்றை' கறையான்கள் செல்லரித்தும், கவனிப்பாரற்றுத் தொலைந்தும் போய்விட்டதாக அறிகின்றோம். உண்மையில் அவை தொலைந்துதான் போயினவா? வேண்டுமென்றே தேவையற்றவை திட்டமிட்டு அழித்தும் தீயிலிட்டுக் கொழுத்தியும் இருக்கலாம் அல்லவா? 'தக்கன பிழைக்கும்' என்ற

வாதத்தை தொழில்நுட்பம் இல்லாமல் செய்துவிடப்போகின்றது.

புதிய எழுத்தாளர்கள் எழுதியவற்றை அவசர அவசரமாக பதிவேற்றம் செய்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அவற்றை இன்னொருவர் மூலம் செம்மைப்படுத்தியிருந்தால் வெளியிடுவதில் தப்பில்லை. அதற்கு முடியாதவர்கள், ஆறப்போட்டுதிருப்பித்திருப்பி வாசித்து முடிவெடுக்கவேண்டும். உங்கள் படைப்பொன்று பிரசுரமாவதிலிருந்து நிராகரிக்கப்படும்போது, அது உண்மையிலேயே எழுதப்பட்ட விதத்திலோ அல்லது ஏதோ சில காரணங்களால் சிறந்த படைப்பாக இல்லாமல் இருக்கலாம் அல்லது அவர்கள் கொண்டிருக்கும் அரசியல் நிலைப்பாடு அல்லது நிர்வாகத்தின் கொள்கைகள் காரணமாக இருக்கலாம். எனவே எழுதிய படைப்பை மறு ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்துங்கள். திருத்தங்கள் செய்யவேண்டும் என்றால் திருத்துங்கள். அல்லாமலும் மீண்டும் அது சரியானதே என மனம் உறுதி கொண்டால் இன்னொரு இடத்திற்கு அனுப்பி வையுங்கள். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், ஒரு படைப்பை எழுதியவருக்கு அதை எங்கே அனுப்ப வேண்டும் என்றும் தெரிந்திருக்கவேண்டும். இலக்கியப்படைப்புகள் சமூக அக்கறை கொண்டனவாக இருக்கவேண்டும். சிறுகதை, நாவல், கவிதை என்பவை இலக்கியத்தன்மை கொண்டதாக எல்லாருக்கும் புரியக்கூடிய விதத்தில் எழுதப்படவேண்டும். வாசிப்பவர்களைக் குழப்ப எத்தனிக்கக்கூடாது. பொழுதுபோக்குவதற்கு மட்டும் என்றில்லாமல் மனவளத்தை பெருக்குவதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இறுதியாக, நான் ஏற்கனவே இலங்கையில் இருக்கும்போது எழுத ஆரம்பித்திருந்தாலும், என்னை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியது 'ஞானம்' சஞ்சிகைதான். மார்கழி 2006^{ஆம்} ஆண்டு, ஞானம் சஞ்சிகையில் 'புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள்' வரிசையில் என்னை எட்டாவதாக அறிமுகம் செய்தது. இந்த நேர்காணல் மூலம் ஞானம் சஞ்சிகையினருக்கும் அதன் வாசகர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

○○○

கலைகளும் அரசியற் பொருளியலும்

பேராசிரியர்
சபா.ஜெயராசா

“அரசியற் பொருளியல்” (Political Economy) பற்றிய சிந்தனை மிக நீண்ட தொடர்ச்சியைக் கொண்டது. சிந்தனையாளர்கள் தத்தமது கருத்தியல் தளங்களில் நின்று அதற்குரிய பொருள்கோடலை நிகழ்த்தினர். **மார்ச்சியம்** அந்தத் தொடர்ச்சியில் ஒரு திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியதுடன் கலை இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கும் அரசியல் பொருளியலுக்கு முள்ள தொடர்புகளின் இயல்பைத் தேடியது.

தூய அழகியல்வாதிகள் கலை இலக்கியம், அரசியல் மற்றும் பொருளியலோடு தொடர்பற்ற தனித்துவமானது, எனத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தனர், அந்த வலியுறுத்தலில் அறிவு நிலைக் குறுக்கீடுகள் ஏற்படத் தொடங்கின.

“கலைகளின் அரசியற் பொருளியல்” என்ற நூலை மானிடவியல்வாதியாகிய **ஜோன் ரஸ்கீன்** 1857^{ஆம்} ஆண்டில் வெளியிட்டார். கலைஞரின் பொருண்மிய தொழிற்பாடு, பண்பாடு முதலாளியம், பெறுமானமும் பெறுமானப் படுத்தலும், சவைத்தலும், முன்னுரிமையும், கலை அங்காடி, அரசின் வகிபாகம், முதலாம் துறைகளில் கருத்தாடல்களை உள்ளடக்கியதாக அந்த நூல் வெளிவந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுச்சி கொள்ளத் தொடங்கிய சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் பின்புலத்தில் கலைகளையும் கலைஞர்களையும் அணுகும் ஏற்பாடாக அந்த நூலில் அமைந்திருந்தது.

கலையும் இலக்கியமும் பண்பாட்டின் இயல்பைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துவதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது, விற்பனைப் பண்டங்களாக மாற்றம் பெற்ற பின்புலத்தில் ஜோன்ரஸ்கினுடைய தேடல் நிகழ்ந்தது. அவருடைய எழுத்துகள் மகாத்மா காந்தி மீதும் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தின. பொருளியற் காரணிகளை அடியொற்றி அரசியல் அணுகும் முறையை விரிந்த அரசியற் பொருளியல் முன்னெடுக்கின்றது. அரசியல் மட்டுமன்றி, சமூக உருவாக்கத்தையும் பொருளியற் காரணிகளே தீர்மானிக்கின்றன என்ற விளக்கம் நீட்சி

கொண்டது.

சமூக இருப்பு, கலை இலக்கியங்களால் வெளிப்பாடு கொள்கின்றது. இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கும், சமூக இயல்பை மீள்பிறப்பாக்கம் செய்வதற்கும், அவை பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. மரபுவழி இலக்கியங்களில் அத்தகைய பிற்போக்குத் தனம் செறிவுற்று இருந்தமையை நவீன அரசியற் பொருளியற் கண்ணோட்டம் குறிப்பிடுகின்றது.

இந்தியச் சூழலிற் காவியங்களும், செவ்வியற் கலைகளும், நிலப்பிரபுத்துவ அரசுகளின் காப்பரண்களாகவும், சமூக மேலடுக்கினரின் அதிகாரத்தின் பிரயோக வடிவங்களாகவும் இருந்துவந்துள்ளன.

சமூகத்தில் மாற்றங்கள் நிகழவிடாது, அறன் வலியுறுத்தலை அறநூல்கள் மேற்கொண்டன. அறமும் அதிகாரம் ஒன்றிணைந்த நிலை பொதுவான தோற்றப்பாடாயிற்று.

மாற்றங்கள் நிகழாது சமூகத்தை இறுகிய நிலையில் வைத்திருப்பதற்கு கிரேக்க அறநூலார் கருத்தியல் நுண் உபாயமொன்றைப் பயன்படுத்தினர். உண்மை, அழகு, நன்மை ஆகிய முப்பொருள்களும் என்றும் நிலைத்த நித்தியப் பொருள்களென வலியுறுத்தினர்.

இந்திய மரபில் சமூக மாற்றங்கள் நிகழாது தடுப்பதற்கு ஊழ்வினைக் கோட்பாடு துணை செய்த வண்ணமுள்ளது. ஊழ்வினைக் கோட்பாடும் அறக்கோட்பாடும் அரசு என்ற நிறுவனத்தின் பலத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட செய்தியைக் காணலாம்.

“அரசியல் பிழைத்தோர்க் அறங்கூற்றாவதூஉம் உரைசால் பத்தினிக் குயந்தோரேத்தலும் ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும் என்பதூஉம் சூழ்வினைச் சிலம்புகாரணமாகச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்.”

அரச நிறுவனத்தில் செலுத்தும் செல்வாக்கினை வெளிப்படுத்துதல் சிலப்பதிகாரத்தில் பிறிதொரு பரிமாணம்.

சமூக அடுக்கமைவின் மேல் மட்டங்களில்

வாழ்ந்தோர் ஆட்சி அதிகாரத்தில் மட்டுமன்றி கலையாக்கங்களிலும் செல்வாக்குச் செலுத்து வோராயிருந்தனர். அவர்களின் விருப் பத்திற்கு ஏற்றவாறே செவ்வியற் கலைகள் வடிவமைக்கப்பட்டன.

“மேட்டுக்குடியினரும் கலைகளும்” (ArtAnd Noble Class) தொடர்பான ஆய்வுகள் மேலைப் புலத் திறனாய்வுச் சூழலில் முன்னெடுக்கப்பட்ட அளவுக்குத் தமிழ்ச் சூழலில் இன்னமும் விரி வாக்கம் நிகழவில்லை.

பேராசிரியர்கள் **நா. வானாமலை, க. கைலாசபதி, கா.சுவந்தம்** ஆகியோர் மேற் கொண்ட முன்னெடுப்புக்கள் மேலும் பரந்த துறைகளை நோக்கி ஆழ்த்துடனும், விரிவுட னும் நகர்த்தப்பட வேண்டியுள்ளன.

தமிழிசை இயக்கம் மொழிநிலையில் தமிழர் செவ்வியல் இசையையும் ஆடலையும் ஆராய்ந்த அளவுக்கு மேலாதிக்க நிலையிலும் சமூக நிலையிலும் அவற்றை விரிவான ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தவில்லை.

இந்தியச் செவ்வியல் ஆடல்களில் இடம் பெறும் அசைவுகளும் முத்திரைகளும் பெரு மளவில் மேட்டுக் குடியினரது வாழ்வியற் கோலங்களோடு இணைந்தவை. எடுத்துக் காட்டாக ஒரு திருமண நிகழ்வைச் செவ்வியல் ஆடல்களில் வெளிப்படுத்தும் விதத்துக்கும் விளிம்பு நிலையினரின் நாட்டார் ஆடல்களில் வெளிப்படுத்தும் விதத்துக்குமிடையே துலக்க மான வேறுபாடுகள் உண்டு.

ஆடலில் மட்டுமன்றி இசையிலும் குறிப் பிடத்தக்க வேறுபாடு உண்டு. மேட்டுக் குடியினரது இசை கூடுதலான தூய இசைப் (Pure Music) பண்புகளைக் கொண்டிருக் கும், அதாவது, மொழிகலக்காது ஏழு சுரங்களோடு கோலமிழைக்கும் நீட்சி பெரு மளவில் இடம்பெறும். கற்பனாசுரம் அதன் தொடர்ச்சியாகும்.

விளிம்பு நிலையினரின் நாட்டார் இசை யில் சொற்களும் கருத்துக்கையளிப்பும் உரையாடலும் ஒப்பீட்டளவில் மேலோங்கி யிருக்கும்.

அரசியற் பொருளியல் என்பது அரசின் இயல்பை மட்டுமன்றி சமூகத்தின் இயல் பையும், கலைகளின் இயல்பையும், விளங் கிக் கொள்வதற்குரிய ஒரு திறனாய்வு முறை யாகும்.

அரசு என்ற நிறுவனம் மேலாதிக்கத்தை அனைத்துத் துறைகளிலும் செலுத்துவதற்குரிய பலம்வாய்ந்த அமைப்பு கலைஞர்கள் அரசை

நம்பி வாழ்வதும் அரசரதும் மேலாதிக்க முடையோரதும் சுவைகளுக்கு ஏற்றவாறு கலைப் படைப்பை உருவாக்குதலும் வரலாற்று நீட்சியில் நிகழ்ந்து வந்தன.

அத்தகைய ஏற்பாட்டில் பெண் கலைஞர் களே அதிக பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். தமிழ்ச் சூழலில் தேவரடியார் என்ற ஆடல் மங்கையரின் வாழ்க்கை அவலம் நிரம்பியதாய் அமைந்திருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண் டிலிருந்து மேலையுலகில் கலையாற்றுகை அங்காடிப் பொருளாக மாற்றும் பெற்ற நிலையில், பெண் கலைஞர்களே அதிக சுரண்டலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். அரசியல் நிலைவரம், அங்காடி நிலைவரத்தையும், கலைஞரின் வாழ்க்கை நிலைவரத்தை பாதித்த வண்ணமுள்ளது.

அரசியற் பொருளியல் ஆய்வானது வரலாற்றுச் செயல்முறையுடனும் சமூகச் செயல் முறையுடனும் கலைஞர்களையும் கலைப்படைப்புக்களையும் நோக்கும் பரி மாணத்தைக் கொண்டது.

கலை இலக்கியச் சுவை என்பது வர்க்க சார்புடையதாக இருந்தல். வரலாற்றுச் செயல் முறையுடாக நிகழ்ந்த ஒரு முக்கியமான தோற்றப்பாடு. அதன் தொடர்ச்சியாக கலைப் படைப்பை அரசியற் பண்டமாகக் காணும் திறனாய்வு முறையும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது.

“**தூய கலைப்படைப்பு**” என்று ஒன்றில்லை. அதனுள் அரசியல்தனம் ஒன்று உட்பொதிந் திருக்கும். சமய அரசியல், பண்பாட்டு அரசியல், இனக்குழும அரசியல், எதிர்ப்பு அரசியல், வர்க்க அரசியல் என்ற பல நிலைகளில் ஏதோ ஒன்று மறைகரமாக உட் பொதியப்பட்டிருக்கும்.

கலைகள் தொடர்பான மறைநிலையில் உள்ள பல தகவல்களை, வெளிக்கொண்டு வருவதற்குரிய அறிகைச் சாதனமாக அரசியற் பொருளியல் கைகொடுக்கின்றது. தமிழ் மரபில் ஆழவேருன்றியுள்ள இரசனை முறைத் திறனாய்வு கலைகளின் மறுபக்கத் தைக் காண்பதற்குரிய தடையாகவும் அமைந் துள்ளது.

சமூக முரண்பாடுகளும் சிக்கலும், மோதலும் நிகழும் வினைப்பாட்டுத் தளம், கலைப் படைப்பை சிக்கல் நிரம்பிய அழகியல் வடிவமாக்கி விடுகின்றது.

○○○

சுந்தரம் சுவையோம்

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான்
அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே ஒன்று ஆறாக
ஆரியர்க்காக ஏகி
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற

- B. சந்திரன் ஐயர்

அணங்கு கண்டு அயலார் ஊரில்
அஞ்சிலே ஒன்றை வைத்தான்
அவன் நம்மை அளித்துக் காப்பான்.

ஐம்பூதங்களில் (ஐந்து - அஞ்சு) ஒன்றான **வாயு**வின் அம்சமானான ஹனுமான், ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான கடலினை (**நீர்**) ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான **ஆகாய** மார்க்கமாக இராமனுக்காகத் தாவி ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான **நீலமளித்த** சீதையை இலங்கையில் கண்டு, பின்னர் ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான **தீயினைக்** கொண்டு இலங்கையை எரித்தான். அப்படியான ஹனுமான் கருணை செய்து எம்மைக் காப்பான் என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி **கம்பர்**, **ஹனுமானுக்கு** துதி பாடியுள்ளார்.

இராமாயணத்தின் அழகியல் ததும்பும் சுந்தர காண்டத்தின் சாரத்தையே ஒரு பாடலில் பாடிய கம்பனின் நுட்பம் வியப்பிற்குரியது.

கிஷ்கிந்தா காண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், உத்தர காண்டம் என நான்கு காண்டங்களில் ஹனுமானின் பாதிப்பு இராமாயணத்தில் உள்ளபோதும் ஹனுமானுக்கு தான் பாடிய துதியிலே கம்பர், சுந்தர காண்டத்தின் சாரத்தையே உள்வாங்கியுள்ளதை நாம் காணலாம்.

சுந்தர காண்டத்தின் சுந்தரத்தை (அழகை), கம்பர் அணுவணுவாகச் சுவைத்துள்ளார் எனலாம்.

இராமாயண இதிகாச நாயகனான இராமனைப் பற்றியே இராமாயணத்தின் காண்டங்களுக்குப் பெயர்கொடுத்துவந்த **வாலமீகி**, சுந்தர காண்டத்துக்கு பெயர் வைப்பதிலே சுந்தரம் (அழகு) செய்துள்ளமையைக் காணலாம்.

இராமன் பாலகனாக இருந்தபோது (1) **பால** காண்டம், திருமணமாகி அயோத்தியில் இருந்தபோது (2) **அயோத்தியா** காண்டம், ஆரணியம் சென்றபோது (3) **ஆரணிய** காண்டம், சீதை கவரப்பட்டு பின்னர் சீதையைத் தேடி இராமன் கிஷ்கிந்தா வந்தபோது

(4) **கிஷ்கிந்தா** காண்டம், இறுதியிலே இலங்கை வந்து யுத்தம் செய்தபோது (6) **யுத்த** காண்டம் என வாலமீகி பெயர் கொடுத்துள்ளார். இது பொருத்தமானதே.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்துக்கு அடுத்து சீதையைத் தேடி மகேந்திரகிரியிலே ஹனுமான் நிற்கும் தருணத்திலே ஐந்தாவது காண்டமான (5) **சுந்தர** காண்டம் தொடங்குகின்றது. மகேந்திரகிரி மலையிலிருந்து இலங்கை வந்த ஹனுமான், சீதையைத் தேடி - கண்டு, இலங்கைக்கு தீவைத்துவிட்டு திரும்பிச் சென்று இராமனிடம் சீதையைக் கண்ட செய்தியைக் கூறுவதுடன் சுந்தரகாண்டம் நிறைவுகிறது.

மற்றைய காண்டங்களானவை இராமனின் இதிகாசத்திலே வருடக் கணக்காக அல்லது மாதக் கணக்காக நடந்த நிகழ்வுகளைக் கூறும் போது சுந்தர காண்டமானது ஏறத்தாழ இரண்டு நாட்களுக்குள் ஹனுமானைச் சுற்றி நடந்த சம்பவத்தை கூறிச்செல்கின்றது. இந்தச் சுந்தர காண்டத்தை வாலமீகி 2885 பாடல்களிலும் கம்பர் 1350 பாடல்களிலும் பாடியிருப்பதைக் காணலாம்.

இலங்கையிலே நடைபெறுகின்ற விடயத்தைக் கூறுவதால் **லங்கா காண்டம்** என்கிற பெயரினை வைக்காது சுந்தரகாண்டம் எனப் பெயர் வைத்தது ஏனோ? எனப் பலரும் வினாவெழுப்பி தத்தம் நிலையிலே விடை தந்துள்ளனர்.

வாலமீகிக்கு உரைகண்ட ஓர் உரை ஆசிரியர் பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்:

ஸுந்தரே ஸுந்தரோ ராமக

இராமன் சுந்தரமானவன்.

ஸுந்தரே ஸுந்தரீ கதா

கதையானது சுந்தரமானது. இராமன் மற்றும் சீதையின் பிரிவு நிலையையும், அவ்விருவரும் தம்துணையின் நன்நிலையறிந்த உணர்ச்சியை அழகுற சுந்தரகாண்டம் காண்பிப்பதால் கதை அழகானது.

ஸுந்தரே ஸுந்தரீ ஸீதா

சீதை சுந்தரமானவள்.

ஸுந்தரே ஸுந்தரம் வனம்

அசோகவனம், சுந்தரமானது.

ஸுந்தரே ஸுந்தரம் காவியம்

வாலமீகியின் காவியம், சுந்தரமானது.

ஸுந்தரே ஸுந்தர கப்

ஹனுமான் (கபி-வாநரம்) சுந்தரமானவன்(து).

ஸுந்தரே ஸுந்தரம் மந்திரம்

சுந்தரகாண்டத்தின் பாராயணம் மிகவும் சுந்தரமானது. தினசரி மந்திரமாக சுந்தர காண்டத்தின் ஸர்க்கங்களை - படலங்களை பாராயணம் பண்ணுவோர் உளர். அது மந்திரம் போன்று சுந்தரமானது.

ஸுந்தரே கம் ந ஸுந்தரம்?

சுந்தரகாண்டத்திலே இவ்வாறு அனைத்துமே சுந்தரமாக உள்ளதே... எதுதான் சுந்தரகாண்டத்திலே சுந்தரமாக இல்லை? என்று கேள்வியுடன் அவர் முடிக்கின்றார்.

சுந்தர காண்டத்தை நடத்திச் செல்லும் ஹனுமானுக்கு பெற்றோரான அஞ்சனாதேவியும் கேசரியும் வைத்த பெயர் **சுந்தரர்**. இதனால் வாலமீகி, சுந்தரகாண்டம் என்று பெயர் வைத்திருக்கலாமோ...!

இவ்வாறாக **ஆதகவ் வாலமீக்** ஏன் சுந்தர காண்டம் எனப் பெயர் வைத்திருப்பார் எனப் பலரும் ஆய்ந்துள்ளனர்; வியந்துள்ளனர்.

சுந்தரகாண்டத்தைப் பற்றி பல கவிஞர்கள் கவிதைகளை எழுதியுள்ளனர். வடமொழிப் புலவர் ஒருவர் :

சீதை ஶசோகவனத்தலே, ஶ்ராமன் ஶசோகவனத்தலே, வாலமீக் கவனமாக சுந்தரகாண்டம் எழுதியுள்ளார், சுந்தரகாண்டம் வாசிப்பார் ஶனைவார்னதும் ஶ்ரு கர்ஸ வனம் (வனம், வடமொழியல்-நீர்) மல்கும்

என்ற பொருளிலே எழுதியுள்ளார். இதிலே

அ சோ க வ ன ம்

சோ க வ ன ம்

க வ ன ம்

வ ன ம்

என்று ஒவ்வொரு எழுத்தாக குறைந்து வரும் நுட்பத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட பாடலை அப்புலவர் பாடியுள்ளார்.

வாலமீகி சுந்தரகாண்டத்தை 68 ஸர்க்கங்களிலும், (அத்தியாயங்களிலும்) கம்பர் 15 படலங்களிலும் (அத்தியாயங்களிலும்) பாடியுள்ளனர். இருப்பினும் இருவரும் முதலாவதாக அமையும் அத்தியாயத்திலே மகேந்திரகிரியில் இருந்து ஹனுமான் புறப்பட்டு இலங்கையை அடையும்வரை கூறியுள்ளார்.

மகேந்திர கிரியிலிருந்து தையித்துடன் புறப்பட்ட ஹனுமானுக்கு இலங்கையை அடையுமுன்னர் நடுக்கடலிலே **மைநாக** எனும் மலையரசன், **ஸுரஸா** நாகப்பெண், **ஸம்வந்தா** (அங்காரதாரை) எனும் இராட்சதப்பெண் ஆகியோரிடமிருந்து தடைகள் வரும். காரியத்தைத் தொடங்கிய ஹனுமான் பின்வாங்காத தையி யத்துடன், வரவிருப்பதை முன்கூட்டியே ஊகித்தறியும் சூக்கும விசாரணைகொண்டு, புத்தியைப் பயன்படுத்தி, தடைகளை சாமர்த்தியமாக எதிர்கொண்டு இலங்கையை அடைவார்.

ஒரு காரியத்திலே இறங்குபவனுக்கு இத்தகைய பண்புகள் தேவை என்பதை வாலமீகி நுட்பமாக சுந்தரகாண்டத்தின் முதலாவது அத்தியாய முடிவிலே கூறியுள்ளார் :

यस्य त्वेतानि चत्वारि वानरेन्द्र यथा तव।
धृतिर्दृष्टिर्मतिर्दाक्ष्यं सः कर्मसु न सीदति।

யஸ்ய த்வேதானீ சத்வாரீ
வானரேந்த்ர யதா தவ,
த்ரு திர்த்ரு ஷ்டிரமதிர்தா ஶ்ஷயம்
ஸு : கர்மஸு ந ஶீதீதி.

த்ருதி: - தையியம்

த்ருஷ்டி: - ஸூக்குமவிசாரணை

மதி: - மதி (புத்தி)

தாஶ்ஷயம் - சாமர்த்தியம்

ஆகிய நான்கு பண்புகளையும் கொண்ட ஒருவன், எடுத்த காரியமானது வெற்றிபெறும். வாலமீகி கூறியபடி சீதையைத் தேடிச்செல்லும் காரியத்திலே ஹனுமான் வெற்றி பெறுவதை சுந்தரகாண்டம் காட்டி நிற்கின்றது.

(சுவைப்போம்.....)

இலங்கை மலையகத் தமிழர்கள் நூல் விபரப்பட்டியல்

நூல்பற்றிய ஒரு சிறு அறிமுகம்

வரலாறுகள் அச்சேறாது போனால் அவை மறக்கடிக்கப்பெறும். மறைக்கப்படவுங் கூடும். திரிபடையவும் மார்க்கமுண்டு. பொய்யும் புனைகதைகளும் அரங்கேறும்.

வரலாற்றை அறியாத சமூகத்திற்கு எதிர்காலமில்லை என வரலாற்றாசிரியர் இப்பினு கல் தூன் விளம்புகின்றார். இந்நூல் மலையகத்தின் இலக்கிய முதிர்ச்சியை அடையாளப்படுத்த எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்ற ஒரு முக்கிய ஆவணம். ஒரு பாரிய முயற்சி.

எது யாரால் நிறைவேற்றப்பெறுகின்றதோ அதன்வாறே அதற்கான பெறுமானமுண்டாகின்றது. இந்நூலை கல்விப்புலம் சார்ந்த இரு அறிஞர்கள் கோவை செய்திருப்பதனால் இது மிகச் சரியான ஒரு தேடல் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இது ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர் **சோ.சந்திர சேகரம்** அவர்களினதும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் **இரா.ரமேஷ்** அவர்களினதும் கூட்டு முயற்சியாக வெளிவந்துள்ளது. ஒரு பாரிய தேடல் முயற்சியின் தேறலிது.

இதுவரை மலையக மக்கள் தொடர்பாக வெளியிடப்பட்ட ஆங்கில, தமிழ் நூல்களின் விபரப்பட்டியல் ஒன்று வெளிவராத வகையில் இத்தொகுப்புநூல் ஒரு பெருங் குறைபாட்டை நீக்கியுள்ளது என்பது கண்கூடு.

இப்பின்புலத்தில் மலையகத்தின் கற்றறிவாளர்கள் மட்டுமல்லாது ஏனைய ஆய்வறிஞர்களும் எழுதிய ஆங்கில, தமிழ் நூல்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி இவ்வாவணம் பதிவுபெற்றுள்ளது.

வாசகர்களினதும், ஆய்வாளர்களினதும் வசதி கருதி இந்நூல் பலவித தலைப்புகளில் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளது. சில நூல்களைச் சரியான வகைப்பாட்டின்கீழ் கொண்டுவருவது சிரமசாத்தியமாயினும் தொகுப்பாசிரியர்கள் இயன்றவரை முயன்று பதிவிட்டுள்ளனர்.

ஆய்வாளர்கள் தமக்கு வேண்டிய கருப்பொருளுக்கு ஏற்ப கட்டுரையைத் தேர்வதற்கு இது உதவுவதாகும். மொத்தம் ஏழு தமிழ் நூல்களும், ஐந்து ஆங்கில நூல்களுமாக எட்டு மகுடங்களில் இது பிரிவடையும்.

இதன்மூலம் இதுவரை மலையக மக்கள் தொடர்பாக வெளியிடப்பட்ட ஆங்கில, தமிழ் நூல்களை நூல்பட்டியல் வடிவில் ஆவணப்படுத்தாமை என்னும் நீண்டகாலக் குறைபாட்டை இந்நூல் நிவர்த்தி செய்துள்ளது எனலாம்.

நான்கு வருடகால அயரா முயற்சி. நூல்களைத்தேடிப்பெற்று, அவற்றை ஆழப்படுத்து, ஒவ்வொன்றைப் பற்றிய தேடுதலின் தேறலாக நூல்பற்றிய விபரங்களை ஆசிரியர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

நூலின் உள்ளடக்கம், நூலாசிரியர் பற்றிய குறிப்பு, வெளியீடு, வெளிவந்த ஆண்டு போன்ற அனைத்து விபரங்களும் இப்பட்டியலில் தரப்பட்டுள்ளதால் ஆய்வு செய்வோர் நூலை எளிதாகப் பெறவும் வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளது.

- ஜின்னாவும் ஷரிபுத்தீன்

அவள் அப்படித்தான்

சிறுகதை

லெ. முருகநாத்
(அவுஸ்திரேலியா)

அம்மா மீண்டும் அவளது திருமணப் பேச்சை ஆரம்பித்தமையால் அன்றைய காலைப்பொழுது அந்த வீட்டில் கோபத்துடன் விடிந்தது. இருவருக்கும் கோபம்.

அம்மா தனது கோபத்தை சமையலறையில் காண்பித்தார். அவள் குளியலறையில் காண்பித்தாள்.

சாப்பாட்டு மேசையில் மெதுவாக வைக்க வேண்டிய கண்ணாடிப்பாத்திரம் வெடிப்புக் கண்டது. குளியலறை பிளாஸ்டிக் வாளி தண்ணீரோடு சரிந்தது.

அவள் வேலைக்குப் புறப்படும் வேளையில், தனது திருமணப்பேச்சை எடுக்க வேண்டாம் என்று எத்தனை தடவை அம்மாவிடம் சொன்னாலும் அம்மாவின் பெற்றமனம் பித்துத்தான்.

அம்மா, மகள் பிரபாலினிக்கான மதிய உணவைத் தயாரித்து எவர்சில்வர் கரியரில் வைத்து முடி, அருகே ஒரு சிறிய தண்ணீர் போத்தலும் வைத்தார்.

“இன்றைக்கு அவர்கள் வருகிறார்கள். நீ நல்லதொரு முடிவாகச் சொல்லவேண்டும். சாதகப் பொருத்தம் நன்றாக இருக்கிறது. எவ்வளவு காலத்திற்கு இப்படியே இருக்கப் போகிறாய்...?”

“ஏய்... மிஸிஸ் குசலாம்பிகை வேல்முருகு... உனக்கு எத்தனை தடவை சொன்னாலும் புரியாதா...?”

பிரபாலினிக்கு அம்மாவிடத்தில் நேசம் அதிகரித்தாலும் கோபம் அதிகரித்தாலும் இவ்வாறு ஒருமையில்தான் அழைப்பாள். அம்மா என அழைப்பது அபூர்வம்.

மகள் இயல்பு தெரிந்தமையால் எந்தச் சலனமும் இன்றி, நேசத்தையும் கோபத்தையும் பெற்றமனம் சகித்து தாங்கிக்கொள்கிறது.

பிரபாலினி காரை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டாள்.

அவளுக்கு அம்மா பேசும் வரன்கள் விருப்பமில்லை.

கைநீட்டி அடிக்காத, தாழ்வுச்சிக்கல் இல்லாத கணவன் வேண்டும். தன்னோடு நட்பாக இணக்கமாக உறவாடவேண்டும். இந்த விதிமுறைகளுக்குட்படும் துணையைத்தான் அவள் தேடுகிறாள். அந்தத் தெரிவுக்குள் இதுவரையில் எவரும் வரவில்லை.

ஒருதடவை பெண்பார்க்க வந்தவர்களுக்கு, அம்மா அன்று காலையே எழுந்து பக்குவமாகத் தயாரித்த, கேசரி, லட்டு, முட்டை கலக்காத கேக், மீன் - இறைச்சி கலக்காத கட்டட் யாவற்றையும் தனித்தனி எவர்சில்வர் தட்டங்களில் அடுக்கிய பெரும் பணியை மாத்திரம் செய்தவள் பிரபாலினி.

அத்தருணத்திலும் பெற்றமனதுடன் அவள் சச்சரவுபட்டாள்.

“முட்டை இல்லாத கேக் ருசிக்குமா..? மீன் - இறைச்சியில்லாத கட்டட்டை சாப்பிடத்தான் முடியுமா..? ஏன் இப்படி வீட்டுக்கு வருபவர்களுக்கு தண்டனை கொடுக்கிறீங்க அம்மா..?” என்று அம்மாவை பன்மையில் கேட்டவள்.

அவள் ‘நீ’ என்று முடிக்காமல், ‘நீங்க..’ எனக்கேட்டது சற்று ஆறுதல்தான்.

நடக்கப்போவது திருமணப்பேச்சு வார்த்தை. எங்கட சைவமுறைப்படி ஆசாரமாக மீன், முட்டை, இறைச்சி கலக்காத சிற்றுண்டிதான் பரிமாறவேண்டும். தெரிந்து வைத்திரு என் செல்ல மகளே..” என்றாள் தாய்.

“இந்தியாவில் வடக்கில் பிராமணர்கள் மீன் சாப்பிடுகிறார்களாம். அதனை கடல் புஸ்பம் என்கிறார்களாம். கண்ணப்ப நாயனார் கடவுளுக்கு காட்டில் வேட்டையாடிப்பெற்ற இறைச்சியையும் படைத்தாராம் என்று நீங்கதான் எனக்குச்சொல்லியிருக்கிறீங்க. அப்படி இருக்கும்போது, என்னைப்பார்க்க வரும் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரருக்கு, மச்சம் மாமிசத்தையே கண்ணில் காட்டமாட்டேன் என்று ஏன் பிடிவாதம் பிடிக்கிறீங்கள். வரும் மாப்பிள்ளை, என்னோடு தனியே பேசவேண்டும் எனக்கேட்டால், “நீங்கள் என்ன, தாவரபட்சினியா..? மச்சம் மாமிசம் சாப்பிடுவதில்லையா..? எனக்கேட்டால், என்ன சொல்வது மிஸிஸ்..? சொரி மெடம்!”

இவ்வாறு மகள் கேட்டதும் தாய்க்கு அடக்கமுடியாத சிரிப்புத்தான் வந்தது. ஆனால், அந்தச்சிரிப்பு அந்தக்கணத்தில் மாத்திரம்தான்.

அன்று மாலை மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்தபோது, மகள் பிரபாலினி எல்லோர் முன்னிலையிலும் நாணத்துடன் தலைகுனிந்திருக்காமல், நேரடியாக கேட்ட சில கேள்விகளினால் வந்த மாப்பிள்ளையுட்பட அவளது அக்கா, அம்மா, அப்பா, அவர்கள் தரப்பு உறவினர்கள் அனைவரும் அதிர்ந்துவிட்டனர். வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

“என்னொருத்தியை பார்ப்பதற்கு ஏன் இத்தனைபேர் படை திரட்டி வந்தீர்கள். இவரை மாத்திரம் அனுப்பியிருக்கலாமே. வேண்டுமென்றால், இவருக்குத் துணையாக இவருடைய அம்மா, அப்பாவாகிய நீங்கள் இருவரும் வந்திருக்கலாம். பாருங்கள், உங்களுக்காக இன்று அதிகாலையே எழுந்து அம்மா எவ்வளவு சிற்றுண்டி தின்பண்டங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ஒரு உண்மையை மாத்திரம் சொல்கிறேன். இதெல்லாம் அம்மாவின் கைப்பக்குவம்தான். நான் அம்மாவுக்கு வெங்காயம்கூட நறுக்கிக் கொடுக்கவில்லை. பிறகு நான் ஏதோ கைதேர்ந்த சமையல்காரி என்ற கற்பனையுடன் புறப்பட்டுவிடாதீர்கள். எனக்கு சமைக்கத் தெரியாது. தேநீர், கோப்பி மாத்திரம் தயாரிப்பேன்.”

அவள் அப்படிச்சொன்னதும், வந்திருந்த டொக்டர் மாப்பிள்ளை, உரத்துச்சிரித்துவிட்டான். அவளது அக்காவின் பார்வையில் முறைப்பு தென்பட்டது.

மாப்பிள்ளையின் தாய், மெல்லிய புன்முறுவலுடன் ஆசனத்தில் நெளிந்தாள்.

தந்தையார், தனது நாடியைத்தடவியவாறு, வீட்டின் சுவரில் காணப்பட்ட, பிரபாலினியின் அப்பாவின் உருவப்படத்தை பார்த்துவிட்டு, ‘வளர்ப்பு சரியில்லையாக்கும்’ என்று மனதிற்குள் பேசிக்கொண்டார்.

சம்பிரதாயத்திற்கு சில வார்த்தைகளை பேசினார். அந்த மாப்பிள்ளைக்கு அவளது நேரடிப்பேச்சு மிகவும் பிடித்துக்கொண்டது. அவளது முகத்தை அடிக்கடி பரவசத்துடன் பார்த்துக்கொண்டான். பிரபாலினி அவனைப் பார்க்கும் கணத்தில், முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

அவளது அக்கா, அருகில் அமர்ந்திருந்த தனது தாயின் இடுப்பில் மென்மையாக இடித்ததை பிரபாலினி கவனித்தாள். சேலை முந்தானையை சரிசெய்துகொண்ட தாய், “இதோ எங்கள் மகளின் சாதகக் குறிப்பு. உங்கட மகளின் குறிப்பையும் தாருங்கோ... எதற்கும் பொருத்தம் பார்த்துவிட்டு யோசிப்போம்.” எனச்சொன்னவாறு சிறிய டயறி போன்றிருந்ததை பிரபாலினியின் அம்மாவிடம் நீட்டினாள்.

அந்த இடுப்பு இடியின் தாற்பரியத்தை மனதிற்குள் புரிந்துகொண்ட பிரபாலினி, மனதிற்குள்ளேயே சிரித்தாள்.

“வேண்டாம். கலியாண புரோக்கர் ஏற்கனவே தந்திருந்தார். இரண்டுபேருடைய சாதகப்பொருத்தமும் பார்த்துவிட்டுத்தான் உங்களை வருமாறு சொல்லியிருந்தேன்” என்றாள் பிரபாலினியின் அம்மா.

அம்மா, பூர்வாங்க ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்துவிட்டுத்தான் இந்த வரன் பற்றியும் தன்னிடம் சொல்லியிருப்பது அப்போதுதான் பிரபாலினிக்கு புலனாகியது.

வந்த மாப்பிள்ளை அழகாக எடுப்பான தோற்றத்தில் இருந்தான். பார்த்த மறுகணம் அவளுக்குள் இரசாயனம் வேலை செய்தது. எனினும், மனதில் தேக்கிவைத்திருந்ததை சொல்லியேவிட்டாள். அதற்கு எதிர்வினையாக அவனும், தனது வெளிப்படையான பேச்சைக் கேட்டு சிரித்ததையடுத்து, அந்த இரசாயனம் மேலும் செறிந்தது.

அவனது அக்காவின் அழகான ஒரு மகளை அருகே அழைத்து, அணைத்து “உங்கட பெயர் என்ன...?” எனக்கேட்டாள். அந்தக்குழந்தை, “மை நேம் ஈஸ்... மாயா..” எனச்சொல்லிவிட்டு, “வட் ஈஸ் யுவர் நேம் அன்ரி...?” என்று மழலையில் கேட்டதும், பிரபாலினி நெகிழ்ந்துபோய், குழந்தையின் கன்னத்தில் முத்தம் கொடுத்துவிட்டு, தன்னோடு அழைத்துச்சென்று, தனது அறையிலிருந்து, சொக்கலேட்டும், ஒரு சிறிய கரடி பொம்மையும் கொடுத்தாள்.

குழந்தை மாயா, “தேங்ஸ் அன்ரி” என்று உரத்துச்சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவந்து தனது தாயின் - டொக்டர் மாப்பிள்ளையின் அக்காவிடம் காண்பித்தது.

அப்போது, அந்தப்பெண், முகத்தில் புன்னகை தவழ, “மாமிக்கு தேங்ஸ் சொன்னீங்களா.. மாயா” எனக்கேட்டதும், பிரபாலினி சற்று அதிர்ந்து விட்டாள்.

என்ன... இவள் முறை வைத்துச் சொல்வதற்கு இப்பொழுதே குழந்தைக்கு பழக்குகிறாள். தான்தான் தனது தம்பிக்கு வரப்போகும் மனைவி என்று முன்தீர்மானம் எடுத்துவிட்டாளோ..?!

“வீட்டுக்குப்போய் முடிவு சொல்கிறோம். உங்களது உபசரிப்புக்கு நன்றி” முதலில் எழுந்தவர் மாப்பிள்ளையின் தகப்பன். அவர் எழுந்த தோரணையில், இது சரிவரப்போவதில்லை என்ற முடிவு பிரபாலினியின் மனதில் துளிர்ந்துவிட்டது.

அவர்கள் புறப்பட்டுச்சென்று ஒரு வாரம் கடந்த நிலையில், அந்த கலியாணத்தரகரிடமிருந்து பிரபாலினியின் அம்மாவுக்கு கோல் வந்தது.

“அம்மா, மன்னிக்கவும். அந்த மாப்பிள்ளை ஒரு டொக்டர். அவையளுக்கு ஒரு டொக்டர் பொம்பிளைதான் வேண்டுமாம்.” என்றார்.

பிரபாலினியின் அம்மா, மிகுந்த ஏமாற்றத்தடன் அந்த முடிவை தாங்கிக்கொண்டு, மகளிடம் சொன்னாள்.

“அப்படியா...? அந்த மாப்பிள்ளைக்கு என்ன சுகவீனமாம்..? என்று நீங்க கேட்கவேண்டியது தானே. நான் அக்கவுண்ட்ஸ் படிச்சிருக்கிறன் அப்படி ஒரு நிறுவனத்தில்தான் வேலை செய்யிறன் என்பதை தெரிந்துகொண்டுதானே வந்தாங்கள். பிறகு, இப்ப என்ன வந்தது...? நீங்க மினைக்கெட்டு செய்து கொடுத்த, கட்டட்., கேசரி, கேக் எல்லாம் அவையளுக்கு

செமிப்பதற்கு ஒரு வாரமாகியிருக்கிறது. அவ்வளவுதான். வேறு வேலைகள் இருந்தால் பாராம்மா..”

மீண்டும் இரண்டு மாதகாலத்தின் பின்னர், அன்று அவளிடம் மற்றும் ஒரு திருமணப் பேச்சை அம்மா தொடங்கியதால், காலைப் பொழுது அபசகுனமாக விடிந்தது.

தாய் திருமணப்பேச்சு எடுக்கும் தருணங்களில் பிரபாலினி வெகுண்டு எழுவாள். தன்னால் தனது அம்மாவைப்போன்று அடி உதை வாங்கமுடியாது. அவள் அந்தவீட்டில் முன்னர் கண்ட காட்சிகள்தான் அவளுக்கு திருமண பந்தம் மீதே வெறுப்புக்குக் காரணம். அப்பா வேல்முருகு குடித்துக்குடித்தே குடல் வெந்து செத்துப்போனவர்.

கையில் நல்ல படிப்பு இருக்கிறது. பிடித்தமான வேலை இருக்கிறது. வீடு இருக்கிறது. வருபவனும் மனதிற்கு பிடித்திருக்கவேண்டுமே!? அவளால் நன்றாகப்பேச முடியும். புத்தகங்கள், திரைப்படங்கள் பார்த்து ரஸனையோடு கருத்துச்சொல்லமுடியும். ஒரு விழாவின் இடைவேளையில் சந்தித்த சிநேகிதிகளுடன் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் அவுஸ்திரேலியா உட்பட பல நாடுகளிலும் தொடரும் சிறார் பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள் பற்றி சற்று ஆக்ரோஷமாகவே பேசிவிட்டாள்.

அவளது முகம் கோபத்தினால் சிவந்தது. மூக்கு நுனி வியர்த்தது. கைக்குட்டையால் துடைத்துக்கொண்டாள். அந்த விழாவின் இடைவேளையில் ஒருத்தி, அன்றுதான் முகநூலில் பார்த்த இந்தியாவில் கூட்டு வல்லுறவில் பாதிக்கப்பட்ட வாய்பேச முடியாத பெண்குழந்தை பற்றிய பேச்சினை எடுத்தபோதுதான் பிரபாலினி உணர்ச்சிவசப்பட்டாள்.

இலங்கையில் போதைவஸ்து குற்றவாளிகளுக்கு மரணதண்டனை நிறைவேற்றத்தடிக்கும் அரசாங்கம், ஏன் பெண்குழந்தைகளை மாணவிகளை பாலியல் பலாத்காரம் செய்தவர்களுக்கு அந்தத்தண்டனையை தருவதற்கு காலம் தாழ்த்துகிறது என்பதும் அவளது வாதம்.

“அதுதான் சிலருக்கு மரணதண்டனை விதிச்சிருக்குத்தானே?” என்றாள் ஒருத்தி.

“செம்மணியில் கிருஷாந்தியையும் புங்குடு தீவில் வித்தியாவையும் கெடுத்து கொன்றழிச்சவங்களுக்கும் பேரளவில்தான் அந்தத் தீர்ப்பு வந்ததே தவிர தண்டனை இன்னமும்

நிறைவேற்றப்படவில்லை. எல்லாம் வெறும் கண்துடைப்புத்தான்” என்றாள் பிரபாலினி.

அனைத்துலக மகளிர் தின விழாவுக்குச் சென்றவேளையில்தான் இடைவேளையில் அவர்களுக்குள் இந்த விவாதம் வந்தது. சிற்றுண்டி, குளிப்பானம், தேநீர், கோப்பி விற்கும் பகுதிக்குச்சென்று அவர்கள் ஆளுக் கொரு கொத்துரொட்டி கண்டேயினர் வாங்கி வந்து சாப்பிட்டனர்.

பிரபாலினி அதில் உப்புச்சுவை குறைந்திருப்பதை உணர்ந்துவிட்டு அது விற்பனை செய்யப்பட்ட இடத்திற்குவந்து, “யார்... சமைத்தது...? ருசியே இல்லையே...?!” என்றாள்.

அங்கு விற்பனையை கவனித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு இளைஞன், “அப்படியா... நீங்களே வீட்டிலிருந்து சாப்பாடு எடுத்து வந்திருக்கலாமே... உங்களுக்கு சமைக்கத் தெரியாதா...?” என்று கேலியாகக்கேட்டது, அவளது தன்மானத்தை சுட்டுவிட்டது.

“ஹலோ... பேசுவதை அளந்துபேசும்... நாங்கள் பணம் கொடுத்துத்தான் வாங்கிறோம்.”

“மெடம். இந்த விழாவுக்கு வந்த எத்

தனையோபேர் வாங்கினதை சாப்பிடுறாங்க.. ஆனால் எவரும் புகார் சொல்ல வரவில்லை. ஆனால், உங்களுக்குத்தான் உப்பு அதிகம் தேவைப்படுது... இந்தாங்க... உப்பு...” எனச் சொன்னவாறு, அருகிலிருந்த Table Salt பிளாஸ்டிக் கிண்ணத்தை எடுத்து நீட்டினாள்.

“உங்களுக்குத்தான் உப்பு அதிகம் தேவைப்படுது” என்ற வார்த்தையால் பொசங்கிப்போன பிரபாலினி, கையிலிருந்த கொத்து ரொட்டி கண்டேயினரை அங்கிருந்த குப்பைக்கூடையில் வீசி எறிந்தாள்.

அங்கு தோன்றிய அசாதாரண நிகழ்வினால் பதறிப்போன அவளது சிநேகிதிகள் ஓடிவந்து, அவளை இழுத்துக்கொண்டு மண்டபத்திற்குள் சென்றனர்.

“இனிமேல், பெண்கள் தின விழாவில் கண்டீன் வைக்கிற வேலையும் பெண்களுக்குத்தான் கொடுக்கவேண்டும். இந்த ஆம்பிளைப் பசங்களுக்கு கொடுக்கக்கூடாது” பிரபாலினி பொரிந்து தள்ளினாள்.

உடனே ஒருத்தி, “உனக்கு சமைக்கத் தெரியுமா..? அப்படியென்றால், அடுத்த வருடம்

நாமெல்லாம்

**உள்ளேயிருந்து பார்க்கும் போதுதான்
ஒரு வட்டியம் புரிய வருகிறது,
மனிதர்கள் இல்லாத நூதனம்
அழகானது என்று..!**

சத்தமல்லாத நூயின்

**நெடுஞ்சாலை எங்கும்
விலங்குகள் பயமின்றி உறங்குகின்றன
பறவைகள் கலக்கமின்றி இரையினைப்
பொறுக்குகின்றன**

மரங்கள் எல்லாம்

**குதூகலமாய் அசைந்தாடுகின்றன
பூக்கள் எல்லாம்
மணம் வீசி காற்றினைச் சத்தம் செய்துவிட்டு
நூயை முத்தமிட்டு உறங்குகின்றன**

மாண்களும், மரையளும், முயல்களும்

மருட்சியின்றி நடந்து போகின்றன

கடற்கரை எங்கணும்

**வெள்ளைநிற அலைகள் துள்ளிக் குத்தி
வளைவாடுகின்றன**

சமர்பாரு சீனா உதயகுமார்

**மணல்வெளிகளில்
முட்டையிட்ட ஆமைகள்
அவசரமாகக் கடல் செல்வதை மறந்து
மனிதனைப்பற்றிய
ஒரு பட்டிமன்றம் நடத்துகின்றன...**

**சீட்டுக்குருவிகளின் குதூகலங்களுக்கு
பஞ்சம் கொஞ்சமும் இருக்கவில்லை
செண்பகப் பறவைகளின் இனப்பெருக்கம்
அதிகரிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது**

**நடைபாதை எங்கும்
பூக்கள் முகிழ்ந்தெழுக்கின்றன
வானவெளியெங்கும்
தூய்மை பெருகிறது
ஒசொன்படை பலமாகிறது....**

நீயே அந்த வேலையை பொறுப்பெடுத்துக்கோ.. சரியா.. உனக்கு ஏன் இப்படி மூக்கு நுனியில் கோபம் வருது...?" எனக்கேட்டாள்.

பிரபாலினி முகம் சிவக்க அமைதியானாள்.

“ஒரு கலியாண ரிஷபஷ்டினில் என்ற அம்மாவை சந்திச்ச உனர் அம்மா, உன்னைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்பட்டாங்களாம். உன்னை புரிந்துகொள்ள முடியாதிருக்குதாம். எத்தனையோ கலியாணப்பேச்சு வந்தும் நீ எதற்கும் சம்மதம் சொல்லாமல் தட்டிக்கழிச்சுக்கொண்டிருக்கிறாயாம்.” என்றாள் மற்றும் ஒரு தோழியான வினோதினி.

அவளது பேச்சும் பிரபாலினிக்கு சின மூட்டியது. அவளுடைய சிநேகிதிகள் சிலருக்கு திருமணமாகிவிட்டது. குழந்தைகளும் பெற்று விட்டார்கள். சிலர் காதலர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். ஒருத்தி திருமணம் செய்யாமல் காதலனுடன் Living together ஆக வாழ்கிறாள்.

தன்னை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய எந்த ஆண்களும் இல்லை என்பதுதான் பிரபாலினியின் வாதம்.

அவளது குடும்பத்துடன் நெருக்கமாக விருக்கும் வினோதினிக்கு திருமணம் நிச்சயமாகியிருந்தது. அவள், அடிக்கடி தொலை பேசியிலும் முகநூலிலும் வாட்ஸ்அப்பிலும் பிரபாலினியுடன் பேசுவாள்.

ஏன், பிரபாலினி இப்படி சிடுமூஞ்சித்தனமாக இருக்கிறாள்..? ஆண்கள் விடயத்தில் ஏன் எடுத்தெறிந்துபேசுகிறாள்..? என்பது வினோதினியால் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

பிரபாலினியின் அப்பா, வேல்முருகுதான் அதற்கெல்லாம் அடிப்படைக்காரணம். அவரது கொடுமைகளை அவளது அம்மா அனுபவித்ததை நேரில் பார்த்திருப்பவள். ஒரு சமயம் குடிவெறியில் அம்மாவை தகப்பன் அடித்தபோது, சற்றும் தாமதிக்காமல் பொலிவை வரவழைத்தவள்.

குடும்ப மானம் போய்விடும் என்பதனால், வீடு தேடிவந்த பொலிஸ்காரர்களிடம், அம்மா, “அவர், சும்மா குடிவெறியில் சச்சரவு பட்டார். அடிக்கவில்லை. மகள் அவசரப்பட்டு உங்களை அழைத்துவிட்டாள்” என்று பொய்சொல்லி அனுப்பிவிட்டாள். வந்த இரண்டு பொலிஸ்காரர்களும் வேல்முருகுவை எச்சரித்துவிட்டுச்சென்றனர்.

அதன்பிறகு அவர் அடங்கிவிட்டார். சில மாதங்களில் அவரது மூச்சும் அடங்கி விட்டது. மரணச்சடங்கின்போது பிரபாலினி

யின் கண்களிலிருந்து ஒரு துளி கண்ணீரும் வரவில்லை என்பது சிநேகிதி வினோதினிக்கு ஆச்சரியமில்லை. அம்மாதான் அமுது கொண்டே இருந்தாள்.

பிரபாலினியின் குண இயல்புகளை நன்கு தெரிந்துவைத்திருந்த, வினோதினி ஒரு நாள், “இங்கே பார் பிரபா, நீ இப்படியே இருக்கமுடியாது. எல்லா ஆண்களும் உனர் அப்பா மாதிரி இருப்பாங்க என்று சொல்ல முடியாது, வாழ்க்கை என்றால் ஆயிரம் இருக்கும். அதனையெல்லாம் கடந்துபோவதுதான் கெட்டித்தனம். எங்கட சிநேகிதிகள் வட்டத்தில் ஒவ்வொருத்தராக கரைசேர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். பிறகு நீ தனித்துப்போவாய். உன்னுடைய அம்மா இன்னும் எத்தனை காலம் உன்னோடு இருக்கப்போகிறார். முதலில் பேசி வந்திருக்கும் அந்த டொக்டர் மாப்பிள்ளை வீட்டாருடன் நான் பேசிப்பார்க்கிறேன். உன்னுடைய வாய் நீளம் என்பதனால்தான், அவர்கள், ஏதோ சாக்குப்போக்கு சொல்லியிருக்கவேண்டும். நான் விசாரித்துப்பார்த்ததில் அந்த டொக்டர் நல்லவர். எங்கட அம்மா, அப்பாவுக்கு அவர்தான் குடும்ப டொக்டர் - General Practitioner. உன்னைப் புரிந்துகொண்டு நடப்பார். சம்மதம் சொல்லு, நானே அந்தப் பேச்சுவார்த்தையை மீண்டும் ஆரம்பிக்கின்றேன்.” எனச்சொன்னாள்.

அதுவரையில் அவள் பேசுவதையே பொறுமையாக கேட்டுக்கொண்டிருந்த பிரபாலினி, “நான் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து விட்டேன். எனக்கு ஒரு துணை வேண்டும் என்று தானே நீயும் என்னுடைய அம்மாவும் நச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறீங்க... சரி... நான் ஒரு துணையை தேடிக்கொள்ளுறேன்.”

“வெரிசூட்...” எனச்சொன்னவாறு பிரபாலினியை அணைத்து அவள் கன்னத்தில் வினோதினி முத்தமிட்டாள்.

“நான் புருஷன் இல்லாமல் ஒரு பிள்ளையை பெறப்போகிறேன். அந்தப்பிள்ளை துணையாக இருக்கும். அதற்கான வேலைகளை தொடங்கி விட்டேன். அதற்கெல்லாம் இங்கே இப்போது வசதிகள், சிகிச்சைகள் இருக்கிறது. உனக்குத் தெரியுமா..?” எனச்சொல்லி பெரிய குண்டைத் தூக்கி வினோதினியின் தலையில் போட்டாள் பிரபாலினி.

வினோதினி திக்பிரமை பிடித்தவளானாள்.

○○○

சிறுவர் இலக்கியப் படைப்புகளின் வெற்றி அது சிறுவர்களால் ஏற்கப்படுவதிலேயே தங்கியுள்ளது. அப்போதுதான் அந்தப் படைப்பு வெற்றி பெற்றதாகக் கருதப்படும்.

குழந்தைப் பாடல்கள் - கவிதைகள் அவர் நாவினிலே நித்தம் நடமிட வேண்டும். அவர்களால் முணுமுணுக்கப்பட வேண்டும்.

குழந்தைகள் சுயமாகவே பாடி - ஆடி - அபிநயத்து மகிழவேண்டும். அத்தகைய படைப்புகளே நின்று நிலைக்கும்.

பாக்ர் மு. வரதராசனார் சொன்னதுபோல குழந்தை இலக்கியம் படைப்பது அவ்வளவு எளிதான காரியமல்ல.

மொழி ஆளுகையில் எளிமை வேண்டும். சொல்லும் கருத்தில் இலகு - தெளிவு - அழகுணர்வு மிகமிக வேண்டும்.

குழந்தைகள் பிரபஞ்சத்தை ரசிக்கும் ரசனையுள்ளவர்கள். சூரியன் - சந்திரன் - நட்சத்திரம் - ஆறு - மலை - கடல் - செல்லப்பிராணிகள் என அவர்களின் ரசனை மிக நீண்டது. அவற்றோடு பேசி - ஆடிப்பாடி விளையாடி மகிழ விரும்புவார்கள்.

எனவே அவர்களின் நிலைக்குப் படைப்பாளிகள் இறங்கிவர வேண்டும். குழந்தைகளோடு குழந்தைகளாகப் படைப்பாளிகளும் மாறவேண்டும்.

“குழந்தை இலக்கியப் பயிற்சி பெற வேண்டிய பள்ளிக்கூடம் குழந்தைகளே..” என்கிறார் **குழந்தைக் கவுரூர் ஜய வள்ளியப்பா**.

பத்மா இளங்கோவன்
(பத்மபாரதி)
பிரான்ஸ்

குழந்தைகள் தங்களைச் சூழவுள்ள இயற்கை ஓலிகளைக் கூர்ந்து கவனித்து ரசிப்பார்கள். அந்தத் தாளையத்திற்கேற்ப தாங்களும் திரும்ப ஓலியெழுப்பி மகிழும் ரசனை படைத்தவர்கள்.

உதாரணமாக குயில் கூவும்போது குழந்தைகள் திரும்பக் கூவும் அழகைப் பெரியோர்கள் பார்த்து ரசித்திருப்பார்கள்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் வளரும் குழந்தைகளுக்கு இந்த இயற்கையோடு ஓட்டிய வாழ்வு ரசனை - மகிழ்ச்சி - ஆரவாரங்களுக்கான சந்தர்ப்பங்கள் மிக மிகக் குறைவே என்பது கவலைக்குரிய விடயந்தான்..!

இந்த இடத்தில் பெற்றோர்தான் கூடிய கவனமெடுத்து அக்கறையுடன் வெளியே சுற்றுலாக்களுக்கு அழைத்துச் சென்று சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். இது பெற்றோரின் அத்தியாவசியக் கடமையாகும்.

ஏனெனில் இயற்கையோடு ஓட்டி வாழ்ந்து பாடி - ஆடி - அபிநயத்து மகிழும் குழந்தைகள்தான் ஆரோக்கியமான மன வளர்ச்சியுடன் வளர்வார்கள்.

இத்தகைய குழந்தைகளே சமுதாய வளர்ச்சிக்கு வேண்டியவர்கள். இந்தக் குழந்தைகளை உருவாக்க வேண்டிய பொறுப்பு சமூகத்திலுள்ள அனைவருக்கும் வேண்டும்.

பெற்றோர் - ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்கள் முக்கியமாகக் குழந்தை இலக்கியப் படைப்பாளர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விடயமாகும்.

குழந்தைகள் உள்ளம் வெள்ளைத் தாள் களைப் போன்றது - களங்கமற்றது. அதில் என்ன சாயத்தைக் - கருத்தை ஏற்றுகிறோமோ அது நன்றாகப் படிந்துவிடுகிறது. அதை மாற்றுவது என்பது மிகக் கடினமாகும்.

எனவே குழந்தை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் மொழிவளம் - சொல்லும் கருத்துக்களில் மிகக் கவனம் செலுத்துவது அவசியமாகும்.

குழந்தைகளின் வெள்ளை மனங்கள் புதிது புதிதாக உலகில் காணும் - தாம் அனுபவிக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் - கருத்துக்களையும் பதிவு செய்கின்றன.

அவர்களின் உடல்போல மனமும் வளர்ச்சியடையும் பருவமிது. சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய நற்பிரசைகள் உருவாகும் காலம் இப்பருவமே.

எனவே குழந்தை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் மொத்தத்தில் ஓர் உளவியல் வல்லுனராக - குழந்தைகள் மனநல நிபுணராகவிருந்து செயற்பட்டால் சமுதாய உயர்ச்சிக்கு வேண்டிய ஆக்கங்களைப் படைத்து - அதில் வெற்றிபெற்று உலகையே உய்விக்க முடியும் என்பது எனது தாழ்மையான கருத்தாகும்.

“ஏழைகளின் செல்வம் குழந்தைச் செல்வங்களே...” என்பது மேலைத்தேசப் பொன் மொழியாகும். இந்த அழகான பொன்மொழிக்குரிய உலகெங்கிலுமுள்ள மழலைச் செல்வங்கள் வளர்ச்சி பெறவும் - வாழ்வு பெறவும் குழந்தை இலக்கியம் உதவிநின்றது வளம் பெறட்டும்.

**அது எந்தக் கிராமமுமாகலாம்
கிராமத்து வறாந்தையாகலாம்
ஒரு மூலையில் நாயனம்மா**

**அவளோடு கூட
ஒருபழைய வீளக்குமாறு
கூட்டுவதற்கும்
குழந்தை நோய்வாய்ப்பட்டால்
கண்ணாறு கழிப்பதற்கும்**

**நேரத்துக்கு
அல்லது சற்றுமுன்பின்னாக
உணவுத் தட்டுவரும்
அதனுள் மருமகளின் புன்னகை இராது
இடையீட்டில்லாத
ஞாபகமீட்டல்களைக் கேட்க
யாரும்ல்கலை
சுவரில் சாத்தியுள்ள ஊன்றுகோல்
எவ்வளவு நேரந்தான்கேட்கும்!**

**வீட்டுக்குமுன்னே இரண்டுக்காகங்கள்
அவளைப் பார்த்தபடி
அவைதன் பண்டத்தைத் தொடுமோ
எனையுறுகிறாள் அவள்**

**வைக்கோலைக் குவிக்கும் வேலையாள்
அவள் பாடையைக் காவ
வருவானோ என்னவோ!**

நாயனம்மா

**காலநொடக்கம்
கூந்தல் கரும் அரிப்பு
பென் கூட்டத்தை வார்வீச
ஒருசீப்பைக் காணாம்
ஈர்கோல் மாயமாக் எவ்வளவுகாலம்!**

**பார்த்துக்கு நாயனம்மாய்து அன்பு
ஆனால் என்னஅலுப்பு!
அவள் அற்புதமாகக் கதைசொல்லுவாள்
ஆனால் பார்த்த அவற்றைக் 'நொய்க்ஸ்'உடன்
ஒப்பிடுவாள்
தன் சொந்தக் கதைகள் ஆக்குவாள்
அக்கதைகளின் நாயக் அவள்**

**சீலசம்பவங்கள்
அவள் முகத்தன் சுருக்கங்கள் மெல்
கண்ணீராகவுழும்**

**அவள் கதைகளைக் கேட்பது
அவள் பார்த்தயா
அல்லது நாயனம்மாவேதானா
யாம் அறியோம்!**

தெலுங்கு மூலம் :
கே.கோபி

தமிழில் : சோ.ப

நாயனம்மா - தந்தைவழிப் பாட்டி

பிண்டம் - இறுதிக்கிரிகையின்போது செய்யப்படும் படையல்

மொழிபெயர்ப்புச்
சிறுகதை

மீண்டெழுதல்...

தமிழாக்கம் : **அப்துல் ஆப்த்** (மருதமுனை)

வேலையை முடித்துவிட்டு வந்த சுமதிபால கிணற்றடிக்குச் சென்று குளித்துவிட்டு வந்தான். சீலவதி எப்போதும்போல ஒரு குவளைத் தேநீரைக் கொண்டுவந்து அவன் முன்னால் இருந்த மேசையின் மீது வைத்து விட்டு,

“இந்த முற சீட்டு நமக்குத்தான்.....காசு கொஞ்சம் சேந்திருக்கு.....அந்த மேசத் துண்ட எப்படியாவது வாங்கி வந்து வீட்ட போடத் தான் நினச்சன். ஆனா, அதுக்கு இன்னும் இருநூறு ரூபா தேவையே...”

என்று பேச்சைத் தொடங்கினாள். சுமதிபால அமைதியாகத் தேநீரை ஒரு மூச்சி லேயே குடித்துவிட்டு குவளையை மேசைமீது வைத்தான். பின் அருகில் கிடந்த கைபிடிக்கதிரையில் அமர்ந்து, முற்றத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த அமைதியைத் தொடர விடாமல்,

“என்ன செஞ்சாவது இருநூறு ரூபாவ தேடிக்கிட்டா போதும்”

என்று கூறிக்கொண்டு கணவனின் முகத்தைப் பார்த்தாள் சீலவதி. அவள் ஆர்வத் துடன் கூறினாலும், அவனிடமிருந்து பதில் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. கொஞ்ச நேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் தேயிலை மண்டியோடு இருந்த குவளையை கையில் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி நடந்த வாறே இருநூறு ரூபா சமாச்சாரத்தை விடாமல், மீண்டும் அழுத்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டு மறுபடியும் அவனைப் பார்த்தாள்.

“கட வழியில் கடனுக்கென்டாலும் கேட்டுப் பார்க்க ஏலாதா? என்ன நீங்க.....நான் உங்க ளோடதானே பேசிக்கிட்டு இருக்கன்?... இப்ப மேசை செஞ்சு முடிஞ்சிதானே.... ஆயிரம் ரூபா என்டா நல்ல லாபம். கதிரையைக் கொஞ்சம் சொணங்கி எண்டாலும் செஞ்செடுக்கலாம் தானே.....சுரபியல் பாஸ்கிட்ட கடன்வச்சா அத மீண்டெடுக்கக் கஷ்டமாப் போயிரும். வேற ஏதாவது வழி?.....”

சிங்கள மொழி மூலம் :
கீர்த்த வெல்சரகே

தலையைச் சொறிந்து கொண்டு சென்ற சுமதிபால தனது மனைவியின் பார்வையி லிருந்து தப்பித்து, படலைக்கு வெளியே உள்ள கிறவல் வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவனது செயலில் அதிருப்தியுற்ற அவள் கோபமாகத் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு மீண்டும் சமயலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

சுமதிபால பெரும் ஆறுதல் கிடைத்த வனைப் போல, அமைதியாகத் தனது எண்ணக் கிடக்கைகள் எதையும் வெளிக்காட்டாமல் வழமை போன்று இரவுணவு வேளைவரையோசனையில் மூழ்கிக் கிடந்தான்.

அவனது தினசரி நடவடிக்கைகள் பெரிய மாற்றங்களின்றி ஒரு சீராகவே சென்று கொண்டிருந்தன. காலையில் நித்திரையி லிருந்து எழும்புவது, சீலவதி அதிகாலை நான்கு மணிக்கெல்லாம் எழுந்து மூத்த

மகளின் உதவியுடன் சந்தியில் உள்ள கடைக்கும், பாடசாலைச் சிற்றுண்டிச்சாலைக்கும் வியாபாரத்திற்கு அனுப்புவெனச் சுடுகின்ற இடியாப்பங்களிலிருந்து நான் கைந்தைச் சாப்பிடுவது, பின்பு சம்பலோடு சுற்றிக்கொடுக்கும் இடியாப்பப் பொதியினை எடுத்துக்கொண்டு வேலைக்குச் செல்வது, மாலையில் வீடு திரும்பியதோடு கைபிடிக்கதிரையில் அமர்ந்து, இரவு உணவு வேளை வரை தியானத்தில் இருக்கும் ஒரு துறவியைப் போல, ஆழ்ந்த யோசனையில் நேரத்தைக் கடத்துவது, இராப்போசனத்தின் பின்பு, முன்னறையிலே உள்ள கட்டிலில் வீழ்ந்து உறங்குவது என அவனது நாட்கள் இப்படி ஒரேமாதிரியாகவே நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

சுமதிபாலவின் மூத்த மகன் றஞ்சித் எட்டாம் வகுப்பிலும் பெண்பிள்ளை ஆறாம் வகுப்பிலும் இளையவன் நான்காம் வகுப்பிலும் படிக்கின்றனர். பிள்ளைகளின் கல்விச் செலவுகளையும் ஐந்து பேர் கொண்ட குடும்பத்தின் செலவுகளையும் வழிநடத்திச் செல்ல சுமதிபாலவுக்கு மாத இறுதியில் கிடைக்கும் வருமானம் எவ்வகையிலும் போதவில்லை. ஆனாலும், சீலவதியின் இடியாப்ப வியாபாரம், அது போன்ற சிறிய வருமானம் ஈட்டும் வழிமுறைகள் போன்றவற்றினால் அவனுக்கு சிறிது ஓய்வு கிடைத்திருந்தது.

அதிகாலையில் விழித்தெழுக்கின்ற சீலவதி நள்ளிரவு நெருங்கும்வரை தொடர்ச்சியாக வேலையில் ஈடுபடுவாள். சில நேரங்களில் மாவை இடித்து சுவையான பலகாரங்களைச் செய்து சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு விற்பனைக்காக அனுப்புவதுமுண்டு. அவ்வப்போது பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணோடு அளவளாவியபடி உதவி ஒத்தாசைகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் வழக்கமும் அவளிடமிருந்தது.

மாத வருமானத்தைக் கொண்டு வந்து மனைவியிடம் கொடுப்பதோடு தனது பொறுப்பிலிருந்து விடுபடும் சுமதிபால, தினமும் வேலைக்குச் செல்லும்போது மீண்டும் அவளிடமிருந்தே பணத்தையும் பெற்றுக் கொள்வான். பிள்ளைகளும் தங்கள் தேவைகளை அம்மாவிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்வதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். கொப்பி புத்தகங்கள், ஆடை அணிகலன்கள், உபகரணங்கள் என எதற்கும் அப்பாவிடம் சென்று நிற்பதில்லை, அனைத்திற்கும் அம்மாதான் பொறுப்பு. வீட்டையும் பிள்ளைகளையும் பொறுப்பாகக்

கவனிப்பவரும் அக்கறை கொள்பவரும் அவள்தான். எப்போதாவது பிள்ளைகள் அவனிடம் எதையாவது கேட்டால், 'அம்மாவிடம் கேளுங்க' என்று அனுப்பிவிட்டு, கைபிடிக்கதிரையில் அமர்ந்து கொள்வான் அல்லது முற்றத்தில் உலாவிக்கொண்டிருப்பான். இல்லாவிடின், மாமரத்தின் கீழே உள்ள தென்னங்குற்றியில் அமர்ந்து கொண்டு நேரத்தைக் கடத்துவான்.

"சீலவதி அக்கா" என்றவாறு பெண்கள் மாத்திரமன்றி, சில அக்கம் பக்கத்து ஆண்களும் இடையிடையே ஏதாவது உதவி நிமித்தமாக வீட்டுக்கு வந்து செல்வர். சுமதிபால அவை எவற்றையும் பொருட்படுத்துவதேயில்லை.

கண்களை அரைவாசி மூடிய நிலையில் ஒரு துறவியைப் போல தியானத்தில் ஈடுபடும் சுமதிபாலவின் உதடுகள் சில வேளை புன்முறுவல் செய்வதையும் காணமுடியும். பிள்ளைகள் சிறு பராயத்தில் இருக்கும்போது அரிதாக தியானத்தில் ஈடுபடும் சுமதிபாலவுக்கு அவர்கள் வளர்ந்த பிறகு அதற்கென நேரத்தைச் செலவு செய்வது பெரிய விடயமாக இருக்கவில்லை.

கண்களைப் பாதியளவு மூடிக்கொண்ட சுமதிபால ஏழு ஆன்மாக்களையும் ஒருமுகப் படுத்திக் கொள்கிறான்.

..... வேலையை முடித்துவிட்டு பஸ்ஸின் சன நெரிசலுக்குள் அகப்பட்டு நின்றபடியே வந்தவன், ஏழாம் கட்டைச் சந்தியடியில் பஸ்ஸை நிறுத்தி இறங்கிக் கொள்கிறான். இலேசான மழைத்தூறல் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கிறவல் வீதி நெடுகே வீட்டை நோக்கி நடையைப் போடுகிறான். சிறிது தூரம் நடந்து சென்றவனின் கால் பாதையில் கிடக்கும் பொதியொன்றில் மோதுகின்றது. அதைப் பொருட்படுத்தாமல் சுதாகரித்துக்கொண்டு நடந்தவன், அது மோதுண்ட பின் எழுந்த உணர்வினால் திரும்பி வந்து பொதியைக் கையில் எடுக்கிறான். அது பெய்த மழையில் நனைந்தும் நனையாமல் ஈரலிப்புடன் இருந்தது. மனதில் ஏதோ தோன்றியவனாய் சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறான். ஆள் நடமாட்டமில்லாத அத்தெருவில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை எவருமே தென்படவில்லை. கைவிரல்கள் அழுத்தியதில் அவிழ்ந்து வரும் நிலையில் உள்ள அப்பொதியின் மூலைப்பக்கமாக இலேசாகப் பிரிக்கிறான்.. அந்த இருளிலும் அதனுள் என்ன இருக்கிறதென்பதை அவனால் பார்க்க முடிகிறது. கடவுளே..... பச்சைநிற

நோட்டு..... ஆயிரம்ரூபாய் நோட்டு..... நோஸ் நிற ஐநூறுரூபாய் நோட்டு..... ஈரலிப்பான நிறைய ஆயிரம்ரூபாய் நோட்டுக்களும், ஐநூறு ரூபாய் நோட்டுக்களும் நிறைந்த பொதி..... அந்தக் குளிரிலும் சுமதிபாலவுக்கு குப்பென்று வியர்த்தது. தொண்டை, வாய் வரட்சியை உணர்ந்தவன் அவசரமாகப் பணப் பொதியினை தன்னிடம் இருந்த சொப்பின் பையினுள் போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடி வருகிறான்.

அந்த இரவு! வாழ்க்கையிலே பொன்னான ஓர் இரவு! இலட்சக்கணக்கில் இருக்கும் ரூபாய் நோட்டுக்கள்.... நீரில் நனையாத பச்சைநிற ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக்கள்.... அலிபாபாவுக்கும் நாற்பது திருடர்களுக்கும் கிடைத்த பொற்காசுகள் போல... சுமதிபால்தான் இப்போது அலிபாபா. நாற்பது திருடர்கள் என்று ஒருவர்கூட இல்லை....

வீட்டினுள் நுழைந்த சுமதிபால அறைக்குள் சென்று கதவு, யன்னல்களையெல்லாம் அடைத்துவிட்டு, பணப்பொதியினைத் திறக்கிறான். சீலவதியை மாத்திரம் உள்ளே அழைக்கிறான். வியப்பினால் விரிந்த அவளின் இரு விழிகளை நேரே பார்த்து, “எப்பிடி நம்மட வேல?” என்று பெருமிதத்துடன் கேட்கிறான். அறைமுழுவதும் பத்திரிகைத்தாள்களை விரித்து, அதன் மீது ஈரலிப்பாக உள்ள ஆயிரம், ஐநூறுரூபா நோட்டுக்களைப் பரப்பிக் காயவைக்கிறான். அங்கிருந்து அவன் வாழ்க்கையில் புதிய அத்தியாயம் ஒன்று ஆரம்பமாகின்றது.

இப்பொழுது அவன் புதியதொரு முச்சக்கர வண்டியின் உரிமையாளன். சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு, அதில் சீலவதியையும், பிள்ளைகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு உறவினர் வீடுகளுக்கெல்லாம் செல்கிறான். ஹயர் ஓடுகிறான். நண்பர்களைக் காணும்போது, முச்சக்கரவண்டியைச் சுழற்றி நிறுத்தி, அவர்களை ஏற்றிக்கொள்கிறான்.

இன்னொரு நாள், சுமதிபால தான் பயணிக்கும் பஸ்ஸின் மூலை ஆசன மொன்றில் சிறிய பொதியொன்றைக் காண்கிறான். அவன் அதனைக் கைகளில் எடுத்தாலும், வீட்டுக்கு வந்த பிறகே திறந்து பார்க்கிறான். இரு கண்களும் கூசுகின்ற அளவுக்கு பிரகாசமாக ஜொலிக்கும் சிவப்பு, நீல நிற இரு மாணிக்கக் கற்கள் அவை. எப்படியோ அவை அவ்விடத்திற்குவந்து, அவற்றின் உரிமையாளர் வரும்வரை தனி

மறைவினின் வரும் திருநாளில்

ஏ. எம். மஹ்மூர்

கொழும்பு - 9

மறைந்தும் மறையாமல்
மனதல் ந்முலாடும்
தாயின் தருவதனமே
↔ ↔ ↔

உலகைப் பீர்ந்தாலும்
காலம் கடந்தாலும்
கன்மொழி குரலன் இன்மை
காதல் எதிரொல்க்குமே
↔ ↔ ↔

வாசல் வழிபார்த்து
வல்லோன் துணைவேண்டி
கண்மறையும் தூரம்வரை
கையசைத்து வழியனுப்பும்
காட்சி மறையவல்லையே
↔ ↔ ↔

மீண்டும் மீண்டும் இங்கு
இன்பத் தருநாட்கள்
வந்து வாட்டுக்கின்றனவே
↔ ↔ ↔

அன்னை முகம்பார்த்து
அன்பு ஸலாம் கூற
ஆரத் தமுடிய பொழுதுகளின்
ஈரம் காயவல்லையே
↔ ↔ ↔

என்று நனைத்தாலும்
உன்னத சுவனத்தல்
அனைவரும் சந்தக்கும்
அருள் கட்டுமென்ற

நம்பக்கையுடன்
நாயனை வேண்டுகின்றோன்.
↔ ↔ ↔

யாகக் காத்திருந்த விதம்! சுமதிபால எண்ணி வியந்து கொள்கிறான். அங்கிருந்து அவனது வாழ்க்கையில் மற்றுமொரு புதிய அத்தியாயம் ஆரம்பமாகிறது. அழகியதொரு வீடு.... ஒரு முச்சக்கர வண்டி.... ஒரு கடை.....

கண்களை அரைவாசி மூடிக்கொண்டு மெய்மறந்திருந்திருக்கும் சுமதிபாலவின் தியானம் சீலவதி பிள்ளைகளைக் கூவி அழைக்கும் போதோ, அல்லது அவள் அவனைக் கூப்பிடும் போதோ கலைந்து விடுகின்றது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அவன் தனது நாக்கை மேலண்ணத்துடன்

அழுத்தி “ச்சேஹ்” என்று சத்தமாக சொல்லிக் கொள்வான். சவர்க்கார நீர்க்குமிழி போன்று உடைந்து போகும் கணவைத் தொடர்வதற்கு இடம் கிடைக்காமையே பற்றி பச்சாதாபப்பட்டுக் கொள்ளும் அவன், இடையூறு செய்த மனைவியையோ அல்லது குழந்தையையோ கடிந்து கொள்ளமுடியாமல் எழுந்து வெளியே சென்று விடுவான்.

“அப்பா, நாங்க சுற்றுலா போகப் போறம்.”
“ஸ்கூலாலயா?”

“ஓ...நாற்பது ரூபாதான்.....ஒரு நாள்தான்..... அம்மா உங்கக்கிட்ட சொல்லச் சொன்னாங்க”

“அம்மாகிட்ட சொல்லுங்க...அப்பாகிட்ட கேட்டாச்சு... எண்டு..”

மறுக்க முடியாதவிடத்து அவன் வீதியில் இறங்கி நடந்து செல்கிறான். சுமதிபால அமைதியான, சிந்தனைவயப்பட்ட ஒரு நபர் என்பதைப் பலரும் அறிந்து வைத்துள்ளனர். எனவேதான், இடைவழியில் எதிர்ப்படும் ஓரிருவர் அவனைக் கண்டு சிரித்தாலும், பெரும்பாலும் அவனுடன் உரையாடுவதற்கு முனைவதில்லை.

சீலவதி இருநூறு ரூபாவைத் தேடிக்கொண்டு வந்து தருமாறு தனது கணவனிடம் கேட்டிருந்த தினத்திற்கு மறுநாள் காலையில் மீண்டும் அதே வேண்டுகோளை அவள் அவனிடம் முன்வைக்க வேண்டியேற்பட்டது.

“உண்மையாவே இருநூறு ரூபாவைத் தேடிக்கொள்ளக் கஷ்டமா இருக்கா?”

“இருநூறு...” சுமதிபால சட்டையின் பொத்தான்களை ஒவ்வொன்றாகப் பூட்டிக் கொண்டு அந்த வார்த்தையினையே மீள மீள உச்சரித்தான். ஆங்காங்கே தோன்றியிருந்த வெள்ளை நரை முடியினையும், முழுமையாகப் பழுத்த மீசையினையும் ஒருதரம் கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொண்டான். திரும்பியவன் வாயைக் கோணலாக்கிக்கொண்டு பாதையை மீள மீளப் பார்த்தபடி நின்றானே தவிர, இரு நூறு ரூபாவைத் தேடிக்கொள்ள முடியுமா? இல்லையா? என்பதைப்பற்றி மனைவியிடம் எதுவும் வாய்திறக்கவில்லை.

“பின்னேரம் மேசைய வாங்கிவந்து போட்டுக்கொள்ள ஏலும்... அந்த மனுஷன் தேவல்லாம அங்க பாத்துகிட்டு இருக்கார்...”

“ஐயோ எனக்கென்டா தெரியா...?”

என்றதும், சீப்பை எடுத்து அதில் தேங்கியிருந்த அழுக்குகள் நீங்குவதற்காக அதன் பற்களைச் சவரில் தட்டினான். அது வரை பொறுமையாக இருந்த சீலவதி

கோபம் தலைக்கேற வேகமாகத் திரும்பி சமயலறையை நோக்கி நடந்தான். அவளது ஆவேசமான நடை தீப்பிளம்பில் வேகமாக ஓடிச்செல்வதை ஒத்திருந்தது. மறுகணமே சமயலறையிலிருந்து கேட்ட மண்பானை கீழே விழும்சத்தமும், மூத்த மகளின் “அம்மா” என்ற கதறலும் விறாந்தையில் இடியப்பப் பார்சலுக்காக காத்திருந்த சுமதிபாலவை குழப்பமடையச் செய்தது. மீண்டும் மீண்டும் மட்பாண்டங்கள் தரையில் விழுந்து கொண்டிருந்தன. முடிவில் சீலவதி புலம்பி அழுவது தெளிவாகக் கேட்டது.

“நான் எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் அனுபவிச்சிட்டன்... இடுப்பு முறிய முறிய வேலை செஞ்சிபோட்டுப் படுத்தா எனக்கி ஒழுங்கா தூக்கமும் வராது. ஒருத்தர்கிட்டயும் ஒரு சதமும் நான் வாங்குறதுமில்ல. இப்பிடி நான் மட்டும் கெடுத்து கஷ்டப்படுறனே.... இந்த மனுஷன் ஒரு கல்லப்போல இருக்காரே...”

ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற, புரிந்து கொள்ள முடியாத வார்த்தைகளுடன் நிகழ்ந்த அப் புலம்பல் பத்து நிமிடங்கள் வரை அப்படியே நீடித்தது. இடித்த மாவு இருந்த சட்டியோடு இன்னும் இரண்டு சட்டிகளையும் தரையில் தூக்கிப்போட்டு, அம்மா ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த மகளும் இருகைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருந்தான்.

இடித்த மாவு தரையில் புழுதிக்குள் சிதறிக் கிடந்தது. அரைவாசியில் அவிந்து கொண்டிருந்த இடியாப்பச் சட்டியும் அடுப்பிலிருந்து விலகிக்கிடந்தது. தட்டி விடப்பட்டிருந்த இடியாப்பத்தட்டு தரைநெடுக உருண்டு சென்று சமயலறைக்கு வெளியே கிடந்தது. பாடசாலைக்குச் செல்வதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த ரஞ்சித் முற்றத்தில் அமைதியாக அமர்ந்திருக்கும் தந்தையையும், சமயலறையில் பாத்திரங்களை உடைத்துப்போட்டு அழுது கொண்டிருக்கும் தாயையும் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, ‘எல்லோருக்கும் பைத்தியம்’ என்பதுபோல் தனக்குள்ளே ஏதோ முணுமுணுத்தபடி, சமயலறைப் பக்கத்தால் முற்றத்திற்கு இறங்கி வெளியேறிப் புறப்பட்டான்.

பகல் உணவிற்காக வழக்கமாகக் கிடைக்கும் இடியாப்பப் பார்சல் இல்லாமல் வாசலுக்கு வந்த சுமதிபால திரும்பி ஒரு தரம் வீட்டுப்பக்கம் பார்த்தான். கணவில் நடப்பவனைப் போல முற்றத்தைக் கடந்து,

கடவையால் பாய்ந்து கிறவல் வீதியில் இறங்கி நடந்தான்.

வேலைக்கு வந்தவனுக்கு வீட்டில் நடந்த சம்பவங்களே மீண்டும் மீண்டும் ஞாபகத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தன. மாலையில் தேநீர் இடைவேளைக்காக மணியடித்தது. கடுமையான யோசனையில் ஆழ்ந்து, முடிவிலே தன்னுடன் ஒன்றாகப் பணிபுரிகின்ற, எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகக்கூடிய டேவிட்டிடம் கேட்டு விடுவது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தான். தனியாக நின்று தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருந்த டேவிட்டை நெருங்கியவன், தயங்கித் தயங்கிப் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“இங்க பாரன்..... எனக்கி.....இந்த..... கொடுக்கல் வாங்கல் ஒன்று.... காசு கொஞ்சம் தேவப்படுகுது...” என்று ஒவ்வொரு வார்த்தையாகக் கோர்த்துக் கோர்த்துப் பேசினான். இதுபோன்ற விடயங்களை ஒருபோதும் பேசாத, எப்போதும் அமைதியாகவே இருக்கும் சுமதிபாலவின் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகளை எதிர்பார்த்திடாத டேவிட் நம்ப முடியாத வளைப்போல் சிறிது நேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“கொடுக்கல் வாங்கலா?” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டான்.

“ஓ... இது எங்கட வீட்டில்...”

“எவ்வளவு...?”

“இருநூறு ரூபா...”

சிறிது நேரம் யோசித்த டேவிட்,

“என்றாலும்... எனக்கிட்ட என்டா காசு இல்ல...வோச்சர் ‘கருணை’கிட்ட இருக்கும்... ஆனா, மனுஷன் நாத்துக்குப் பத்துவீத வட்டியிலதான் தருவார். பேசிப் பாப்பமா?”

“நாத்துக்குப் பத்து வீதமா...?”

என்று அதிர்ச்சி கலந்த கவலையுடன் கேட்ட சுமதிபாலவின் மனைலையைப் புரிந்து கொண்டு, உடனே ஏதோ தோன்றிய வளைப்போல் சுமதிபாலவின் தோளில் கையை வைத்துக்கொண்ட டேவிட்,

“ஆ... ஒருவர் இருக்கார். மனுசன் ஒரு வேலை செய்றதுக்கெண்டு பணம் கொஞ்சம் வச்சிக்கிருக்கார்... அதுக்கு இன்னும் காலம் இருக்கி. ஆனா.., சம்பள நாளண்டு காசு தவறாம குடுத்தா சரி... அப்பிடயென்டா, நான் வாங்கித்தாரன்...”

என்று குதூகலத்துடன் கூறினார். புதிய

தொரு நட்பை ஏற்படுத்திக்கொண்ட மகிழ்ச்சி டேவிட்டின் வார்த்தைகளில் வெளிப்பட்டது.

“ஓ...ஓ...சம்பள நாளண்டு தவறாம திருப்பிக் குடுத்திருவன்...” சுமதிபால ஆர்வத்தோடு கூறினான்.

அன்றைய நாள் பின்னேரம், வேலை முடிவடைந்து செல்லும் தறுவாயில் சுமதிபாலவின் கைகளில் செம்மஞ்சள் நிற இரண்டு நூறு ரூபாய்த்தாள்கள் கிடைத்தன. நீண்ட காலத்தின் பின்னர் தனது சம்பள நாளைத் தவிர்த்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சுமதிபாலவின் கரங்களை வந்தடைந்த ஒரேதொகை அதுதான்.

பணம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் அவசர அவசரமாக ஒரு நாளும் இல்லாத உற்சாகத்துடன் வீட்டை நோக்கி விரைந்தான். வீடு நெருங்க நெருங்க இதயம் துடிப்பது அதிகரிப்பதை உணர்ந்தான். ஆனால், அதை மீறிய ஒரு பெருமிதமும் அவனுக்கு...

முற்றத்தில் வரும்போதே சமயலறையிலிருந்து மாவு இடிக்கும் ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. வீட்டுக்குள்ளிருந்து பிள்ளைகள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சுமதிபால சேட்டைக் கழற்றி ஆடைக் கொழுவியில் தொங்கவிட்டு, பையிலிருந்து நூறு ரூபாய்த்தாள்கள் இரண்டையும் வெளியே எடுத்தான். சமயலறைக் கதவுக்குப் பின்னால் சீலவதி மாவு இடித்துக் கொண்டிருந்தாள். மெதுவாக சமயலறைப் பக்கமாகச் சென்றவன் அங்கேயே நின்றகொண்டு மனைவியைப் பார்த்தான். அவளது சாம்பல் நிற ரவிக்கை வியர்வையால் நனைந்து, அதன் பெரும்பகுதி கருப்பாகத் தெரிந்தது. நாளை இடியாப்பம் அவிப்பதற்காகத்தான் அவள் மாவு இடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் நிலையருகில் சென்று அதில் சாய்ந்தபடி நின்று கொண்டான். காலையில் மனைவி பேசிய வார்த்தைகள் அவன் ஞாபகத்தில் ஓடின. மனைவி மீதான பாசமும் பரிதாபமும் மேலிட கண்ணீர் நிறைந்து பார்வையை மறைத்தது.

யாரோ கதவுப்பக்கமாக நின்றகொண்டிருப்பதை உணர்ந்த சீலவதி மா இடிப்பதை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். இருநூறு ரூபாவைப் பிடித்திருந்த தனது வலது கையை அவளை நோக்கி நீட்டினான் சுமதிபால.

மரணமில்லா வெருவாழ்வு

- கோத்திரன் -

**அன்றையும் நூந்தேன், இன்றையும் ம்நூந்தேன்
ஆனபின் அன்றையும் இருப்பேன்!
ஒன்றையும் தவிரா தாயருணர்வு டுலாய்
ஒன்றினுள் ஒன்றாய் உயிர்ப்பேன்!
அன்றையும் ல்லா இருள்நனை வல்லேன்
அன்றையும் பின்றையு ம்நூந்தேன்!
மன்றையும் ந்நறைத்து மனத்தையும் குவத்து
மலர்ந்து மெய்த்தம்முாய் மணப்பேன்!**

- பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார்

மற்றவர்க்காக வாழ்வது - பிரார்த்திப்பது என்பது வள்ளல் பெருமானின் சன்மார்க்கம், 'யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என அதற்கு முன்னே **தருமலர்** திருவாக்கு இருக்கிறது. ஆண்டவர் இயேசுவும் அதையே கைக்கொண்டவர். இந்தப் பத்தியின் நாயகன் ஆன்மீகவாதி அல்லர். மக்களின் மகிழ்ச்சியில் இன்பம் கண்டவர். ஆண்டவர் இயேசுவுக்குப் பின் அதிகமான மக்களால் நேசிக்கப்படுகிறவர் - பேசப்படுகிறவர். பூசிக்கவும் படுகிறவர். தனக்கென வாழாத நற்கொடையாளன். நினைத்திருந்தால் நீண்டவாழ்வுடன் நிலைத்த வசதிகளுடன் வாழ்ந்திருக்க முடியும். மற்றவருக்காக இரங்கும் 'மானுடம்' இவருள் இருந்ததால் வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் இவரை மகிழ்விக்கவில்லை. தனது வருகை தாழ்ந்துகிடக்கும் மனிதனை தலைநிமிர்வைக்கவே என்ற புனிதமான எண்ணத்தின் புகலிடமாக இருந்தார். நட்பு, பாசம், பதவி என்பன இவர்முன் பலமிழந்து போயின. கௌரவமான குடியரிமையை மறுத்த ஒரு நாட்டின் மத்திய வங்கியின் ஆளுநர் பதவியைத் துறந்து, அமைச்சர், தூதுவர் என்ற அந்தஸ்த்துகளையெல்லாம் விடுத்து தனக்குத் தெரிந்திராத, எவ்வித கடப்பாடுமில்லாத ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் விடிவுக்காக விரைந்து போனவர். "துன்பப்படும் எந்தச் சமூகத்துக்கும் துணையாக இருப்பேன்" என்றாரைத்த

மாமனிதர். உலகின் மிகப்பெரிய தலைவர்கள், போராளிகள், தியாகிகள் தங்கள் நாடு, தமது இனம், தம் உறவுகள், தமது விடுதலை என்றுதான் போராடினார்கள். துயரும் கண்டார்கள். இவர் ஒருவரே மனிதநேயமாக எதையும் எதிர்பாராது, எவர் என எண்ணியும் பாராது பாதிக்கப்பட்ட சமூகத்தை மாத்திரமே பார்த்தவர். அதற்காக தன் உயிரையும் அர்ப்பணித்தவர். அதனால் எதிரிகளின் நாட்டு மக்களிடையேயும் இன்றும் வாழ்கிறார். அதை அவர்களால் தடுக்க முடியவில்லை என்பதுதான் இவரின் இறப்பின் பின்னரான வாழ்வும் பெருமையும். ஒரு புரட்சிவாதி என்ற வகையில் **டலான்** மார்க்சிசத்தை தன்நாட்டில் மாத்திரமே கட்டி எழுப்பினார். ஆனால் இவரோ பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான ஒரு பாடமாக மார்க்சிசத்தை வடிவமைத்துக் காட்டியவர் - விரித்துப் போட்டவர். தன் அகாலமறைவினூடே விசுவ ரூபத்தை வெளிப்படுத்தியவர் எனலாம். இன்றைய லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் வணக்கத்துக் குரியவராக முதல்வராக அவர் முன் நிலைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். 'கியூபா' இவரது கனவின் காணிக்கை. அந்த மனிதரே 'சே' என மக்களால் அழைக்கப்படும் **ஏன்னஸ்ட் சேருவேரா**, ஒரு தனி மனிதனாக நின்று ஏகாதிபத்தியங்களை ஈடாட்டம் காணவைத்தவர். அவர்களின் கனவுகளில் இன்றும் கலக்குகிறார்.

'சே'யைப் புறந்தள்ளிவிட்டு ஒரு இலட்சிய வகுப்பு நடத்திவிடமுடியாது. விடுதலை பற்றிய விளக்கம் ஏதும் தர முடியாது. போராட்டம் பற்றிப் புரிய வைக்கமுடியாது. எழுச்சியைப் பற்றி எடுத்தியம்பிட முடியாது. அந்த அளவுக்கு சமூகத்துடன் சங்கமமாகிவிட்டவர் அவர். உணர்வு உள்ளவன் எவனோ அவனிடத்தில் உள்ளே இருக்கிறார் சே.

ஓடித்திரியும் வண்டிகளில் எல்லாம் உள்ளும் வெளியிலும் அவர் உருவம் இருக்கும். வசனம் இருக்கும். உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் இந்தக் காட்சியுண்டு. இவர் 'சிரம்' பொறித்த எத்தனையோ பொருட்கள் விற்பனையாகின்றன. அமெரிக்காசுட விதி விலக்கல்ல. அவர் படத்தைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறவர்களும் உண்டு. அது ஒன்றும் விகாரமானதல்ல. கூர்ந்து பார்த்தால் கனிவு கலந்துநிற்கும் அந்த நீல நயனங்கள் நம் நெஞ்சைத் தொடும். கடமையில் தூங்கி விட்டதற்காக ஒரு கியூப படைவீரனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அவனைப் பார்த்த 'சே'யின் கண்கள் கனிவு கொண்டன. மருத்துவராக மாறி அவன் உடலைப் பரிசோதித்தார் அவர். மூன்று நாட்களாக கடுமையான காய்ச்சலுடன் அவன் கடமையில் இருந்தது தெரிந்தது, மரண தண்டனை விலக்கப்பட்டது. களத்தில் மரத்தடியில் வைத்து மருத்துவமும், சத்திரசிகிச்சையும் செய்து காப்பாற்றப்பட்ட போராளிகள் எத்தனை பேர்.

'சே' இன்றேல் இன்று 'கருத்துக்களை உற்பத்தி செய்கிற நாடு' என கியூபா பெயர் பெற்றிருக்குமா? உலக வரலாற்றின் அதிசயமாக ஒவ்வொரு 247 மக்கட்கும் (சனத்தொகையில்) ஒரு டாக்டர் என மருத்துவத்தின் மகத்தான சரித்திரத்தை வடித்திருக்க முடியுமா? பாதிக்கப்பட்டுள்ள உலகின் பல பாகங்களிலும் கியூப டாக்டர்கள் பரந்துநிற்கும் மனிதநேயம் தோன்றியிருக்குமா? உலகின் சக்கரைக்கிண்ணமாக கியூபா உயர்ந்து நிற்குமா? அமெரிக்காவின் பொருளாதாரத் தடையை மீறி அந்த நாடு இன்றுவரை இயங்குவதற்கான அடித்தளம் 'சே'யால்தான் இடப்பட்டது. சோவியத் பாராளுமன்றத்தில் கியூபா மக்களுக்காக ஒன்பது மணி நேரம் கண்ணீர்வரப் பேசியவர், கடைசியாக "தயவுசெய்து அந்த மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள், நீங்கள் செய்யாவிட்டால், யார் செய்யமுடியும்? உங்களை நம்பித்தான் உங்கள் முன் நிற்கிறேன்" என்றாராம் சே.

“அமெரிக்கா ஒரு கழுதைப் புலி அதன் ஏகாதிபத்தியத்தை நான் வேறுப்பேன்..”

- சேசுவேரா

அவர் பேச்சால் மண்டபம் அதிர்ந்தது. சேயின் 'சாகசம்' அரசியலில் கொடிகட்டிப் பறந்தது.

கியூபாவின் 'சாந்தாகுரூஸ்' நகரம் இன்று ஜெருசலேம் போல் இருக்கிறது. அங்குதான் 'சே'க்காக அவர் நண்பர் **பிடல் கஸ்லோ** எழுப்பிய கல்லறை இருக்கிறது. ஹவானவில் இருந்து அங்கு போய்ச் சேரும் வரை நாம் காணும் சேயின் உருவம் பொறித்த பொருட்கள், சுவரோவியங்கள், பதாதைகள், சொல்லோவியங்கள் என்று பிடல் தன் நண்பனுக்கான காணிக்கைகளை கண்களுக்கு விருந்தாக்கி இருக்கிறார்.

வரலாற்றில் பிடல் - சே நட்பு பிரபலமானதும் அற்புதமான பெறுபேறுகளை உடையதுமாகும். மெச்சிக்கோ தலைமறைவு வாழ்க்கையில் பிடலை சே சந்தித்தபோது பிடல் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் அல்ல. அவர் தம்பி **ரவுல் கஸ்லோ**தான் கம்யூனிஸ்டாக இருந்தார். பிடல் - சே நட்புக்கு ரவுல்தான் காரணம். நீண்ட சந்திப்பின் பின் 'சே'யை பிடலுக்கும் பிடித்துப் போனது. அவர் கொள்கைகளும் பிடித்தன. பிடல் கம்யூனிஸ்ட் ஆனார். கியூபாவின் போராட்டத்தில் கஸ்ரோ படையின் தலைமைத் தளபதியாகவும் சே பதவியேற்றார். அதன்பின் மெச்சிக்கோவிலிருந்து கியூபாவை நோக்கிய பயணம் திட்டமானது. 26பேர் பயணம் செய்யக்கூடிய சிறிய கப்பலில் 81 பேரின் பயணம் தொடங்கியது. கியூபாவின் சியரா மிஸ்ரா மலைத்தொடரின் கடும் குளிரினூடே கொரில்லா யுத்தம் அறிமுகமானது.

1959 ஜனவரி மூன்றில் கியூபாவின் தலைப்பட்டினமான ஹவானாவை முற்றுகையிட்டு கைப்பற்றுகிறார் சே. மூன்று ஆண்டுகள் போராட்டம் இது. சர்வாதிகாரியும் அமெரிக்க அரசின் அடிவருடியுமான **பால்ஸ்டா** நாட்டைவிட்டு தப்பி ஓடிவிட ஹவானாவில் கியூபாவின் சுதந்திரக் கொடியை பறக்கவிடுகிறார் சே. இது நடந்து ஐந்து நாட்களின் பின்பே 'பிடல்' அங்கு வந்து சேர்ந்தார் என்பது பலருக்குத் தெரியாத வரலாறு. பிடல் 1959 ஜனவரி 8இல்தான் ஹவானாவில் பறந்த கியூபாவின் சுதந்திரக்

கொடிக்கு சலூட் செய்தாராம். ஜனவரி 26இல் கியூபாவின் மத்திய வங்கியின் கவர்ணராக பதவியேற்றுக்கிறார் சே. பல பொருளாதார மேம்பாட்டுத் திட்டங்களும், வயல்வெளியில் மாத்தத்தின் ஒருநாள் பிடலுடன் தானும், சார்ந்தவர்களும் பொதுமக்களுடன் பணியாற்றும் ஒரு புதிய பாணியை உருவாக்குகிறார் அவர். உலகின் எந்தத் தலைவனும் இப்படி நடந்து கொண்டதில்லை. அதன்பின் அவர் ஏற்ற விவசாய அமைச்சு அவரை மக்களிடம் இன்னும் நெருக்கமாக்கியது. எந்தப் பதவியும், 'சே'யை மக்களிடமிருந்து பிரித்ததே இல்லை. இதனால் 'உலகின் சாகசக்கார மனிதன்' என அவரின் எதிரிகள் அவருக்குப் பட்டமளித்தனர். மரணத்தின் பின் கூட சேயின் கண்கள் திறந்தே இருந்தனவாம், அதை முடிவிட முடியவில்லையாம். அவரைச் சுட்டுக் கொன்றவன்கூட மூன்றாம்நாள் தன்னை முடித்துக் கொண்டதாக குறிப்புகள் உள்ளன.

மனதைக் கவர்ந்த ஒரு செய்தி. கியூபா தோற்றம் பெற்ற நாட்களில் சே யைப் பேட்டிகாண C.N.A அழைத்திருந்தது. பிடல் அதை அனுமதிக்க மறுத்தார். பிடிவாதமாகப் போய் பேட்டியளித்த சே. "அமெரிக்கா ஒரு கழுதைப் புலி அதன் ஏகாதிபத்தியத்தை நான் வேறுப்பேன்" என்றாராம். இது நியூயோர்க்கில் நடந்த பரபரப்பான பேட்டியானது. அதனால் தான் பிடலுக்கு முன்னமேயே இவரை அழித்துவிட அந்த வல்லரசு முயன்றது.

சே 1945இல் ஆரம்பித்து 1953 யுன் மாதம் மருத்துவப் படிப்பை முடிக்கிறார். 1950இல் மருத்துவ மாணவனாக மோட்டார் சைக்கிளில் 3000 மைல்கள் சுற்றுப்பயணம் செய்கிறார். தொழு நோயாளர் குடியிருப்பில்

தொண்டாற்றினார். 1953 யூலையில் பிடலைச் சந்திக்கிறார். கரந்தடிப் பயிற்சியை உருவாக்குகிறார். 1955 யுன் 24இல் 57 நாட்கள் சிறைவாசத்திலிருந்து வெளியேறியவர் சே. 1958 யூலையில் பாலிஸ்டாவின் படைகள் முற்று முழுதாக சேயிடம் தோல்வியடைகின்றன. 1959இல் ஹவானா சேயிடம் விழுந்துவிடுகிறது. 1964 அக்டோபரில் கொங்கோ மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு தலைமை தாங்கினார். இதற்காக கியூபா அளித்திருந்த அத்தனை பதவிகளையும், விசேட குடியரிமையையும் விட்டுவிட்டே போனார். 1966 நவம்பர், பொலிவியா ஆதிவாசிகளின் அடிப்படை உரிமைக்கான போராட்டத்துக்கு தலைமை ஏற்கப் புறப்பட்டுப் போனார். 1967 மார்ச் 23இல் பொலிவிய அரசின் படைகள் சேயின் கரந்தடிப் படைகளால் சிதறடிக்கப்படுகின்றன. 1967 அக்டோபர் 8இல் அவர் காட்டிக் கொடுக்கப்படுகிறார். காயமடைந்த நிலையில் 9இல் சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறார். 1968 யூலையில் பிடல் கஸ்ரோவின் புலனாய்வினரால் அவரது எச்சங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதாக பொலிவிய நாட்டுக் குறிப்பு வெளியிடப்படுகிறது. யூலை 14இல் எச்சங்கள் கியூபாவை வந்து அடைகின்றன. அக்டோபர் 13இல் ஹவானாவில் புரட்சி விழா கொண்டாட்டம். 14இல் 'சாந்தா கிளாராவில்' அவர் துயில் இல்லம் உருவாக்கப்படுகிறது.

1959 ஓகஸ்ட் 7இல் இலங்கை வந்திருந்தார் சே. இலங்கை அரசினால் கௌரவிக்கப்பட்ட அவர், ஹொரணையில் உள்ள இறப்பர் தோட்ட பங்களாவில் தங்கியிருந்தார். அங்கு இலங்கைப் பாணையும் வாழைப்பழத்தையும்

1959-08-07 இல் இலங்கை வந்த சேகுவேரா தனது நினைவாக ஒரு மகொகனி (Mahogany) மரத்தை நடும நிகழ்வு

சுவைத்து உண்டிருக்கிறார். தனது நினைவாக ஒரு மகொகனி மரத்தையும் நட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். இன்றும் உள்ள அந்த மரத்தினடியில் கீயுபத் தூதுவராலயத்தினர் ஒருமுறை நினைவுதினம் கொண்டாடியிருந்தனர்.

சே ஆர்சன்ரைனாவில் பிறந்தவர். 1928 யூன் 14 அவரது பிறந்த தினம். முழுப்பெயர் **ரூனல்ரா குவெரா டீலா செர்னா** என்பது. தோழர்களும், மக்களும் அளித்த செல்லப் பெயர் 'சே' (CHE) என்று. வசதியான ஒரு குடும்பத்தில் வந்தவர். மெலிந்த கவர்ச்சியான தோற்றம் கொண்டவர். என்றும் கலைந்து இருக்கும் கேசம். கருணையும் கனவுகளும் பொங்கும் கண்கள், நிமிர்ந்த நெற்றி, குவிந்திருக்கும் நாசி ஒல்லியானாலும் உறுதியான உடல், சிந்தனை நீந்துகின்ற முகம், தெவிட்டாத பேச்சாற்றல், குறுந்தாடியுடனான மீசை, சிறுமை கண்டு பொங்கும் உள்ளம் - உணர்வுகள், எதையுமே எடுத்த எடுப்பில் கிரகித்துவிடும் சுர்மை. இரங்கும் இதயம், இலக்கியமும் கவித்துவமுமான எண்ணங்கள், காதல் வயப்படும் களங்கமற்ற தன்மை, சிரிப்பு, பட்டன் போடாத சட்டை, பதவிகட்கு ஏங்காத தன்மானம், மகத்துவமான மருத்துவப் படிப்பு, ஆஸ்துமா நோயுடன் ஆன நிரந்தர அவலம். அடிக்கடி புகைவிடும் நீண்ட சுருட்டு, இவை சேயின் அடையாளங்கள்.

ஒரு ஆய்வாளரின் கருத்து இப்படி இருக்கிறது. 'இவர் இல்லையெனில் பிடல் கம்யூனிஸ்டாக மாறியிருக்கமாட்டார். பிடலின் சந்திப்பு இன்றேல், சே ஒரு மருத்துவராக எரிமலைச் சிகரங்களில் ஏறும் சாகசக்காரனாக, ஆஸ்மாவுடன் அவதிப்படும் நோயாளியாக, இலக்கியவாதியாக, கவிஞராக இருந்திருப்பார். ஆனால் காலம் அவரை வேறு வழியில் அழைத்திருந்தது. 'கௌதமாலா' நாட்டில் நடந்த ஆட்சியை அமெரிக்கா தன் சுயலாபத்துக்காக மக்கள் விருப்புக்கெதிராக தூக்கி வீசியபோது ஏற்பட்ட அதிர்வுகள் அந்த நாட்டு மக்களால் உணரப்படாமல் போனதையும் அப்பாவிக்களான அவர்கள் அமெரிக்காவுக்கு அடங்கிப் போனதையும் பார்த்துப் பொருமியதனால் அப்பாவி மக்களை வழிநடத்த வேண்டும் எனத் தலைப்பட்டார் சே. அதனால் அவர் மெக்சிக்கோ தப்பிச் செல்லவேண்டியதாயிற்று.

ஏனெனில் விழிப்பற்ற மக்களிடம் விடிவைப் பற்றி உரைப்பது விலைக்கு வாங்கும் வில்லங்கமாகும்.

சேயின் முதல் காதல் துணைவி - மருத்துவக் கல்லூரியில் மனம் கவர்ந்தவர் - **ஹீல்டா காடிய**, அவளுக்காக எழுதிய கவிதைகள், கொடுத்த பரிசுகள் எராளம். களத்தில் துணையாக நின்றவள் அந்தக் களத்திலேயே 1959இல் பலியானாள். சே அவள் பக்கத்தில் இருந்திருக்கவில்லை என்பதுதான் பெரும் துயரமானது. அதன்பின் அவரை மணந்தவர். **அல்டா மார்ச்**, கியூபா விட்டு பொலிவியா போனபோது இவள் அவருடன் இருந்தாளா என்ற செய்திகள் இல்லை. பிடலும் சேயும் பிணக்குப்பட்ட விடயமொன்றுண்டு. அது பிடலின் மனைவி **மஸ்ராவை** பிடல் விவாகரத்து செய்யப்பட்டபோது நிகழ்ந்தது. மிஸ்ரா நல்லவர் விவாகரத்து வீணான பிடிவாதம் என்றவர் சே. எனினும் இடுக்கண் களைந்த அந்த நட்பு தொடர்ந்தது.

இறுதியாக கியூபாவை விட்டு வெளியேறும்போது பிடலுக்கு சே எழுதிய கடிதம் உருக்கமானது. "தோழர் பிடல், உங்களைத் தயக்கமின்றிப் பின்பற்றியதற்காக மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். என்னுடைய எளிமையான முயற்சிகளும் உதவிகளும் வேறு சில நாடுகளுக்குத் தேவைப்படுகின்றன. கியூபாவின் தலைவராக நீங்கள் இருப்பதால் உங்கட்கு மறுக்கப்பட்டதை என்னால் செய்ய முடியுமென நம்புகிறேன். ஆக நாம் பிரியவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. எங்கோ கண்காணாத இடத்தில் என் முடிவு நெருங்குமானால் அந்தக் கணம் - அந்தத் தருணத்தில் கியூப மக்களை, குறிப்பாக உங்களையும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பேன். நமது முன்னேற்றம் எப்போதும் வெற்றியை நோக்கியே - வெற்றி அல்லது வீரமரணம். என் முழுமையான புரட்சிகரமான உணர்ச்சி வேகத்துடன் உங்களை ஆரத்தமுவிக்கொள்கிறேன் - சே" இந்தக் கடிதத்தில் பிடலுடன் ஏற்பட்ட கருத்து மோதலுக்காக சே மன்னிப்புக் கேட்டிருந்தது பிடலின் மனதை உருக்கியது. "அவர் மன்னிப்புக் கேட்கும் அளவு தகுதி எனக்கில்லை" என்று சொன்னாராம் பிடல். நட்பு எவ்வளவு வலிமையானது!

○○○

எழுதத் தூண்கும் எண்ணங்கள்

யோசியீ துரை மனோகரன்

ஒரு நல்ல வாய்ப்பு

ஞானம் 241ஆவது (ஜூன் 2020) இதழில் எஸ். மோகனரூபன் என்பவர் எழுதிய வாசகர் கடிதத்தைப் பார்த்தபோது, மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது. “ஞானம் 238ஆவது இதழ் சிறப்பாக வந்திருந்தாலும் திருஷ்டி கழிக்கும் விதமாக ஒரு கட்டுரை இருந்ததைக் கண்டேன். பேராசிரியர் துரை மனோகரன் அவர்களின் எழுத்தூண்டும் எண்ணங்கள் பகுதி பற்றியதே எனது கருத்து” என்று அவர் எழுதியிருந்தார். அப்படி எழுதியதன் மூலம், ஓர் அற்ப திருப்தியை அவர் அனுபவித்திருக்கக் கூடும். நான் எழுதியது பத்தி எழுத்து. அதை அவர் கட்டுரை எனக் குறிப்பிட்டமை, அவரின் அறியாமையின் வெளிப்பாடு. அவரது அறியாமையை நாம் மன்னிக்கலாம். “சிறியோர் செய்யும் சிறுபிழை எல்லாம் பெரியோராகில் பொறுப்பது கடனே.”

எனது பத்தி பற்றி அவர் எழுதும்போது, “.....‘நல்ல தமிழ் பேசவேண்டும்’ என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கட்டுரை அவர் நுனிப்புல் மேய்ந்தோ அல்லது பக்கம் சார்ந்தோ எழுதியதாகவே கருதவேண்டியுள்ளது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். நான் ஒருபோதும் நுனிப்புல் மேய்ந்தோ, பக்கம் சார்ந்தோ எழுதுவதில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு, அவருக்குப் பக்குவம் போதாமல் இருக்கலாம். எனது எழுத்துகள் தொடர்பாகக் கருத்துவேறுபாடுகள் இருக்கலாம். அப்படி இருப்பதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. ஆனால், எனது எழுத்தில் நேர்மை உண்டு.

நான் எனது குறிப்பிட்ட அந்தப் பத்தியில் எந்த இடத்திலும் **சூரியன் வானொலி பற்றிக் குறைத்துச் சொல்லவில்லை**. மோகனரூபனுக்கு ஞாபகமற்றி அதிகமாக இருந்தால், மீண்டும் ஒருமுறை எனது பத்தியைத் திரும்பப் பார்க்குமாறு அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சூரியன் வானொலி பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாததைப் போல், அது பற்றி அவர் ஒரு விளம்பரமே செய்துள்ளார். இத்தனைக்கும் சூரியன் நான் நாள்நாள் கேட்கும் வானொலிகளுள் ஒன்று. எனது கணிப்பில், இலங்கையின் சிறந்த வானொலிகளுள் சூரிய

னும் ஒன்று. அதன் ஒலிபரப்பாளர்கள் அனைவரும் திறமையும், நல்ல குரல்வளமும் கொண்டவர்கள் என்பதில் எனக்குக் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது.

ஆனால், இவ்வளவு திறமையும், நல்ல குரல்வளமும் வாய்ந்தவர்களாக இருந்தும், சில ஆண் செய்திவாசிப்பாளர்கள் செய்தி வாசிக்கும்போது, ஏன் தங்களது அழகான குரல்களைத் தேவையின்றிச் சிதைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதே எனது ஆதங்கம். சூரியனில் தற்போதைய பெண் செய்திவாசிப்பாளர்கள் அனைவரும் குறை கூறமுடியாதபடி நன்றாகச் செய்கிறார்கள். ஆனால், ஆண் செய்திவாசிப்பாளர்களில் சிலர் மட்டும் தாங்கள் அழகாகச் செய்கிறோம் என நினைத்து, தமது குரல்களை அலங்கோலப்படுத்தி வந்துள்ளனர். இது எனது தனிப்பட்ட கருத்து மட்டும் அன்று. நான் பேசிப்பார்த்ததில், விஷயஞானமுள்ள சூரியன் அபிமானிகள் சிலரது கருத்தும் இதுவேயாகும். சூரியன் ஆண் செய்திவாசிப்பாளர்களில் **காலீரா ராகுல்** என்னை மிகவும் கவர்ந்தவர். அவருக்கு அடுத்ததாகக் **கந்தப்பன் பீரசாந்தம், நவரத்தனம் மணவண்ணனும்** என்னைக் கவர்ந்தவர்கள். இவர்களைப் போலவே திறமையும், நல்ல குரல்வளமும் கொண்ட மூன்று ஆண் செய்திவாசிப்பாளர்கள் கடந்த காலங்களில் ஏதோ புதுவிதப் பாணி என்று கருதி, ஏறத்தாழ ஒரேவிதமாகத் தங்களது அருமையான குரல்களைச் சிதைத்து, தம்மளவில் “ஆனந்தமாகச்” செய்திகள் வாசித்து வந்துள்ளனர். அவர்களுக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தக்கூடாது என்பதற்காகவே அவர்களது பெயர்களை நான் எனது பத்தியில் குறிப்பிடவில்லை. அவர்களுள் **கணேசமூர்த்த ராகவன்**, மிக அண்மைக்காலத்தில் இருந்து நானே ஆச்சரியப்படக்கூடியதாகவும், ஆனந்தப் படக்கூடியதாகவும் குரல்சேதம் இன்றி, அழகாகச் செய்தி வாசிக்கிறார். ராக வனுக்கு எனது மனமார்ந்த பாராட்டுக்கள்! இன்னொரு வரான **கணேசராஜா மயூரன்**, தற்போது ஓரளவு திருத்தத்துடனும், அதேவேளை தமது பழைய பாணியில் இருந்து முற்றிலும் விடுபட

முடியாமலும் கலவை முறையில் செய்தி வாசிக்கிறார். அவர் தமது பழைய பாணியை முற்றிலும் தவிர்த்துக்கொள்வது, அவரது செய்தி வாசிப்புக்கு மேலும் மெருகேற்றும். ஆனால், **ராமசாமி ரமேஷ்** மட்டும் தற்போதும் விடாப்பிடியாகத் தமது பாணியே சிறந்தது என்பதுபோல் தேவையில்லாமல் குரலைச் சேதப் படுத்திச் செய்தி வாசிக்கிறார். இத்தனைக்கும், ரமேஷ் சூரியனில் பிற நிகழ்ச்சிகளைச் செய்யும்போது குரல் பிறழ்ச்சி இல்லாமல் அழகாகச் செய்கிறார். செய்தி வாசிக்கும்போது மட்டும் ஏன் அவர் தமது அழகான குரலை அலங்கோலப்படுத்தவேண்டும்?

நான் எனது குறிப்பிட்ட அப்பத்தியில், எந்த வானொலி நிகழ்ச்சிகளையும் குறைகூறவில்லை. பொதுவாகச் சகல வானொலிகளிலும் காணப்படும் பொதுவான குறைகளையே சுட்டிக்காட்டினேன். செய்தித் தயாரிப்பில் ஒருமை பன்மைப் பிழை, பாடல்கள் ஒலி பரப்பப்படும்போது பாடகர் பாடிகள் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படாமை, முக்கியமாக அறிவிப்பாளர்கள் தங்களுக்குள் பேசும்போதோ, நேயர்களுடன் உரையாடும்போதோ அழகிய தமிழைப் பயன்படுத்தாமல், இந்திய ஊடகங்களைப் பின்பற்றி, அவற்றில் பயன்படுத்தப்படும் உரையாடல் மாதிரிகளைப் பின்பற்றல், தேநீர்க்கடைகளில் பேசுவது போல் ஆண் பெண் அறிவிப்பாளர்களின் அரட்டைகள் போன்றவற்றைப் பற்றியே குறைப்பட்டிருந்தேன். இவை பொதுவாக எல்லா வானொலிகளிலும் இடம்பெறும் குறைபாடுகளே. மொத்தத்தில், அறிவிப்பாளர்கள் பயன்படுத்தும் அறிவிப்புகளில், உரையாடல்களில் அழகிய தமிழ் இடம்பெறவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தியிருந்தேன்.

நான் எழுதியவற்றைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாமல், உணர்ச்சிவசப்பட்டு, அவசர கோலத்தில் தமது விபர்தமான மனக் கோலங்களை மோகனரூபன் தமது வாசகர் கடிதத்தில் பதிவுசெய்துள்ளார். ஆனால், அவரது வாசகர் கடிதம், எனது கருத்துகளை மேலும் விளக்குவதற்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பாகவும் அமைந்துவிட்டது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில், பொதுவாக இலத்திரனியல் ஊடகங்களும், அவற்றின் அபிமானிகளும் ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களை எதிர்கொள்வதற்கு இன்னமும் தயாரில்லை என்பதையே மோகனரூபனின் வாசகர் கடிதம் தெட்டத்தெளிவாக உணர்த்துகிறது. அவையும், அவர்களும் நேயர்களின்

பாராட்டு விமர்சனங்களையே தமது வெற்றியின் சின்னமாகத் தொடர்ந்தும் எதிர்பார்க்கின்றன எதிர்பார்க்கின்றனர். காத்திரமான விமர்சனங்களை அலட்சியத்தோடும், எள்ளி நகையாடும் நோக்கோடும் தான் பார்க்கப் பழகி விட்டார்கள். **நல்ல குருநாதன் நம்மை வருத்துவது கொல்லவல்ல கொல்லவல்ல** என்ற உண்மையை, விஷயம் உள்ளவர்கள் மாத்திரமே உணர்ந்து கொள்வார்கள்.

இன்மேலாவது...

பொதுத்தேர்தல் முடிந்து, குடும்ப ஆட்சியும் தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொண்டது. ஆளும் கட்சியினரின் ஆரவாரமும், எதிர்க்கட்சியினரின் பதற்றமும் தொடர்ந்தவண்ணம் உள்ளன. மொட்டுக்கட்சியே முடிசூடிக்கொள்ளும் என்பது எதிர்பார்க்கப்பட்டதாயினும், மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை என்பது எதிர்பாராதது. புதிய அரசில் ஜனநாயகவாதிகளைச் சல்லடை போட்டுத்தான் தேடிப்பார்க்கவேண்டும். மிக மோசமான பேரினவாதிகளும், குழப்பவாதிகளும் தாராளமாகப் பெரும்பான்மை மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளார்கள். முன்னர் மக்கள் சபையில் மிளகாய்த்தூளைப் பிரபல்யப்படுத்தியவர்களும், குத்துச்சண்டை வீரர்களும் வெற்றிவீரர்களாக உலா வருகின்றனர்.

வெற்றிவாகை சூடியிருக்கும் அரசு, தனது அதிகார பலத்தைப் பயன்படுத்தி, தமிழ்மக்கள் தொடர்பான சகல பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வுகாண முயலவேண்டும். பெரும்பான்மை மக்களுக்குச் சேவை செய்வதே தமது இலட்சியம் என ஆட்சியாளர்கள் வழமைபோல் தீர்மானம் எடுப்பார்களாயின், அது நாட்டு முன்னேற்றத்துக்கு எத்தகைய நன்மையையும் தராது. "...வெறுமனே பலம் பொருந்திய ஓர் அரசாங்கம் அல்ல, மனிதாபிமான அணுகு முறையுடனான அரசாங்கமே இலங்கை மக்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது" என்னும் **ஃரூசர்யர் ஜெயதேவ உயன் கொடவின்** கருத்தை ஆட்சியாளர் அலட்சியம் செய்ய முடியாது.

கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தல்வரை பச்சைப் பச்சை என்று இருந்த கட்சி, தற்போது தேடுவாரற்றுக் கிடக்கிறது. "ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணு" என்று கிடைத்த தேசியப்பட்டியல் ஆசனத்தைக்கூட நிரப்பத் தெரியாமல் (இதை எழுதும்வரை) தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது, அக்கட்சி. பச்சைக்கட்சியில் இருந்து பிரிந்துசென்ற புதிய கட்சி, தோற்றம் பெற்ற சில மாதங்களுக்குள்ளேயே பளபளப்பாக மின்னிப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியுள்ளது.

பொதுத்தேர்தலுக்கு முன்னர் பௌத்த பீடங்கள் உட்பட பலதரப்பாராலும் முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு முக்கிய கருத்து, தேர்தல்களில் தேரர்கள் போட்டியிடக்கூடாது என்பது. தமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய முடியரசையே துறந்த புத்தபெருமானின் வழியில் செல்பவர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக்கொள்ளும் தேரர்கள் சிலர், தேர்தலில் போட்டியிட்டது மாத்திரம் அல்லாமல், தமது கட்சிக்குக் கிடைத்த ஒரேயொரு தேசியப் பட்டியல் ஆசனத்துக்காகச் சண்டையில் ஈடுபட்டது மிகவும் வேடிக்கையான செயல்.

வடக்கு கிழக்குத் தமிழர் தரப்பில் அரசு சார்பாகப் போட்டியிட்டவர்களும், எதிர்க்கட்சி சார்பாகப் போட்டியிட்டவர்களும், தமிழ்த் தேசியம் தொடர்பாகப் போட்டியிட்டவர்களும், கொள்கையில்லாமல் போட்டியிட்டவர்களுமாகப் பல்வேறு தரப்பினர் உள்ளனர். இம்முறை என்றும் இல்லாதவாறு அரசுசார்புத் தமிழ் வேட்பாளர்கள் முன்னரையிடச் சற்று அதிகமாக வெற்றியாளர்களாக ஆகியுள்ளனர். அதற்கு முக்கிய காரணம், முக்கிய தமிழ்க் கட்சியின் மீது தமிழ் மக்கள் கொண்ட விரக்தியும், வெறுப்புமே ஆகும். தமிழ்த் தேசியத்தின்மீது மக்கள் கொண்டிருந்த பற்றின் காரணமாகவும், பழக்கதோஷத்தின் காரணமாகவும் இத்தேர்தலில் முக்கிய தமிழ்க்கட்சி கொஞ்சமாவது தனது மானம் மரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டது. அதிகாரத் தோரணையோடு சகலரையும் அடக்க முனையும் முக்கிய கூட்டின் தலைவரும், எப்போதுமே சர்ச்சைக்குரியவராக விளங்கும் அதன் முக்கியஸ்தரும் திருந்தும்வரை, நிலைமை எதிர்காலத்திலும் மோசமாகிக் கொண்டே வரலாம்.

இத்தேர்தலின் மூலம் தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைத்த ஓர் அற்ப மகிழ்ச்சி, ஆளுமை மிக்க இருவர் வெவ்வேறு தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளில் இருந்து நாடாளுமன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டமையாகும். அவர்கள் இருவரும் நாடாளுமன்றத்தின் முதல் அமர்விலிருந்தே துணிச்சலாகத் தம்மை இனங்காட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆளும் தரப்பிலும், எதிர்த்தரப்பிலும் இருக்கும் பேரினவாதிகளுக்கு, இருவரும் சிம்மசொப்பனமாகத் திகழ்வர் என்பது திண்ணம். அவர்களைப் பார்த்தாவது, நாடாளுமன்றத்தில் தூங்கிவழிந்துகொண்டிருக்கும் முக்கிய தமிழ்க் கட்சியின் உறுப்பினர்களும், எதற்கெடுத்தாலும் அரசுபுகழ் பாடியே தமது செஞ்சோற்றுக் கடனை அடைத்துவிட முனையும் தமிழ் அடையாளம் கொண்ட அரசு விசுவாசிகளும் இதனால் சற்று

உஷார் நிலை அடையக்கூடும். என்னதான் கட்சிக்கொள்கைகள் வேறுபட்டாலும், தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பாக ஒருமித்த குரலில் அனைத்துத் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் எதிர்காலத்திலாவது செயல்படத் தொடங்கினால், அதற்கு நிகர் ஏது?

மலையகத்தைப் பொறுத்தவரையில், பழையவர்களும், புதியவர்களுமாகச் சிலர் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளனர். மலையக மக்களைப் பொறுத்தமட்டில், யாரை வெற்றிபெறச் செய்ய வேண்டும், யார் தோற்கடிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கரிசனையோடு அவர்கள் செயல்பட்டதைப்போல் தோன்றுகிறது. எதிர்காலத்திலாவது அனைத்து நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் மலையகத்தின் உயர்வு ஒன்றினையே மனங்கொண்டு செயல்பட்டால், மலைகளைப்போல மக்கள் வாழ்க்கையும் உயரும்.

முஸ்லிம் அரசியலில் நீண்டகாலமாக ஒரு வேடிக்கை நிலை காணப்படுகிறது. முஸ்லிம் அடையாளத்தோடு கட்சிகள் காணப்படுகின்றனவே தவிர, முஸ்லிம்களுக்காக ஒரு கட்சியும் இல்லை என்பது ஒரு கசப்பான உண்மை. முஸ்லிம் அரசியல் நடத்துபவர்கள் ஒன்றில் அரசு ஆதரவாளர்கள் அல்லது எதிர்க்கட்சி ஆதரவாளர்கள். இவர்கள் அனைவரும் தாம் சார்ந்ததன் வண்ணம் இயங்குகிறார்களே தவிர, முஸ்லிம் மக்களுக்காக இயங்கவில்லை என்பது, ஒரு வெளிப்படுத்தப்படாத உண்மை. இந்த உண்மையை என்று முஸ்லிம் மக்கள் உணர்கிறார்களோ, அன்று தான் அவர்கள் அரசியலில் ஒளி வீசும்.

இத்தேர்தலின் போது சிறுபான்மைக் கட்சிகள் அனைத்தினாலும் வசதியாக மறக்கப்பட்ட ஒரு விடயம், “அவளுக்கு ஒரு வாக்கு” என்பது. இந்நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்கள் இயன்றவரை “அவளுக்கு ஒரு வாக்கு” வழங்கியுள்ளார்கள். அவை போது மானவையாக இல்லாவிடினும், மெச்சப்படக்கூடியவை. அத்தோடு, ஆளும் கட்சி, எதிர்க்கட்சி ஆகியவையும் தமது தேசியப் பட்டியல் ஆசனங்கள் சிலவற்றைப் பெண்களுக்கு வழங்கி, அவர்களைப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளன. ஆனால், இரண்டு தமிழ்க்கட்சிகளுக்குக் கிடைத்த ஒவ்வொரு தேசியப்பட்டியல் ஆசனத்தை, தமது கட்சி சார்பில் தேசியப் பட்டியலில் பெயரிடப்பட்டிருந்த பெண்மணிகளுக்கு அவை வழங்க முன்வரவில்லை என்பது ஒரு தேசிய சோகம்.

○○○

நினைவில் நிழலாகும் இலக்கியச் செல்வர்கள்

உறங்கப் போய்விட்ட ஊவா 'ஊடக ரத்னா'

இந்தப் பத்தி எழுத்தின் வழக்கமான தலைப்பு, "நினைவில் நிழலாகும் இலக்கியச் செல்வர்கள்" என்பது. இம்முறை ஒரு மாற்றம். நினைவில் நிழலாகப் போகிறவர் இதழியல் துறைச் செல்வர் - "ஊவா ஊடகரத்னா"!

தமிழகத் திருச்சி, தத்தமங்கலம் கிராமம் மலைக்கொழுந்துப் பிள்ளையும், துணைவி தெய்வானை அம்மாளும் மலைக்கொழுந்து பறிக்க வந்த சமயம் 1926.12.20ல் மலர்ந்தார் ஒரு முருகையா! கடந்த மாதம் (2020-08-11) 94ஆம் அகவையில் தன் பெற்றோர் சிந்திய அதே மண்ணில் உதிர்ந்தார்.

மறைந்தவர் மலையகச் 'சாமானியரல்லர்'. அசாதாரணமானவர், ஒரு துறையில்! இலங்கை இதழியல் துறையில்!

அதுவும் ஒன்றா, இரண்டா! தமிழின ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத் தலைவர் அமரர் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அய்யா அவர்களது - சுதந்திரனில் அந்த 56களில் ஒரு காசாளராகப் பணியாற்றத் தொடங்கிய பொழுதில் பேனாமுனையுடன் பழகத் தொடங்கியவர், தினகரன், வீரகேசரி, ஈழநாடு, தினபதி, தந்தி, சிந்தாமணி, ஈழமணி, சுமதி, டெய்லிமிரர், சண்டே டைம்ஸ் என பதினான்கு பத்திரிகைகளில் முத்திரைபதித்துப் பளிச்சிட்டவர். இந்த எண்ணிக்கையில் ஊடக அலுவலகத்திலேயே உழைத்த ஒரு தமிழர் அவர் ஒருவரே!

"இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் நான்கு தலைமுறை ஊடகவியலாளர்களுடனும் ஊடுருவி பணியாற்றிய பழுத்த அனுபவம் டி.எம்.எம்.முக்கு உண்டு" எனச் சொல்கிறார் 'மாத்தளை செல்வா' (எச்.எச்.விக்ரமசிங்க) என்கிற ஒரு மலையக ஆளுமை.

இத்தனைக்கும் இவரது ஆரம்ப காலம் ஊடகத்துறையிலிருந்து தொடங்கவில்லை.

வெள்ளைக்காரத் துரைமாரிடம் பணி. அதனால் நல்ல ஆங்கிலப் புலமை. பின் பிரபல தொழிற்சங்கங்கள் இரண்டில் (இ.தொ.கா., ஐ.தொ.கா.) சேவை. அதனால் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு. அத்தோடு, வீரகேசரிக்கும் சுதந்திரனுக்கும் எட்டியாந்தோட்டை நிருபர்.

அச்சமயத்தில்தான் எதிர்பாராத ஒரு திசையிலிருந்து ஊடக அழைப்பு. அது 'தினகரன்'. ஆனாலும் சிலகாலமே. 'கேசரி'யின் கர்ஜனைக்கு ஆட்பட்டு அந்த 'ஊடகக் குகைக்குள்' புகுந்தவர் பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே வெளியுலக 'ஊடக வெளிச்சம்' கண்டார். அப்பொழுதெல்லாம் வெளிநாட்டுச் செய்திகள் வழங்கும் ஜாம்பவானாக ஜொலித்தார்.

அந்த ஜொலிப்பே, கேசரி நிறுவனவேலை நிறுத்தத்தில் வேலை இழந்தபோது 'ஈழநாடு' நோக்கி வடபுலம் செல்ல வைத்தது.

ஆரம்பத்தில் வார இதழாக வந்த 'ஈழநாடு'விலும், பின் நாளேட்டிலும் வெளிநாட்டுச் செய்திகளை 'முழி பெயர்க்காமல்' முறையாகத் தமிழ் வடிவமளித்துத் தனித்துவம் பேணினார். தமிழ், ஆங்கிலப் புலமையும் 'கேசரி' அனுபவமும் தோன்றாத் துணையானது.

1966-08-29^{ஆம்} ஊடக ஜாம்பவான் எஸ். டி. சீவநாயகம் அவர்களைப் பிரதம ஆசிரியராகக் கொண்டு பிரபல எம். டி. குணசேன வெளியீட்டு நிறுவனம் 'தினபதி'யை ஆரம்பித்தபொழுது 'டி.எம்.எம்.' ஒரு துணை ஆசிரியர். தொடர்ந்து 'சிந்தாமணி', வடபுல ராஜ அரியரத்தினம் பொறுப்பில் அதே நிறுவனத்திலிருந்து வெளியானபொழுது, வாராவாரம் வெளியான டி.எம்.எம். என்பவரது சர்வதேச விவகாரங்கள் பற்றிய அலசலுக்கு ஆயிரமாயிரம் வாசகர்கள் உருவாயினர். அத்தோடு வேறு இதழ்களின் ஆசிரிய பீடங்களிலும் வரிவிடாமல் படித்து அலசல் போட்டார்கள். உலக நடப்பைப் பூரணமாகப் புரிந்துகொண்டார்கள்.

ஒரு துர்ப்பாக்கியமாக 1974^{ஆம்}, அரசு உத்தரவில் குணசேன நிறுவனம் வெளியீடுகளை நிறுத்தவேண்டி ஏற்பட்ட சூழ்நிலையில், டைம்ஸ் நிறுவனம் வெளியிட ஆரம்பித்த ஈழமணியிலும் 'சுமதி' பல்கலை இதழிலும் இணைந்தார் 'டி.எம்.எம்.'!

ஊவாமாகாண சாகித்ய விழாவில் சிறந்த ஊடகவியலாளர் விருதையும், இலங்கைப் பத்திரிகை ஆசிரியர் பேரவையின் 2003ஆம் ஆண்டிற்கான தங்கப்பதக்கமும் பெற்ற இந்த மாமனிதர், ரத்தத்தின் ரத்தங்களை உயர்நிலையில் வைத்துவிட்டே நிரந்தர உறக்கத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார். ஒரு மகள் மருத்துவர் (திருமதி ஜெயராணி அசோகன்) மற்றொருவர், கணித ஆசிரியை (திருமதி கார்த்தியாயினி ஸ்ரீதரன்) மகன்மார்களில் திரு. ராஜராஜன் உதவி சுங்க அத்தியட்சகர், திரு. சித்தார்த்தன், பிரதி அதிபர், ஹாலிஎல த.ம.வி., திரு. காந்திராம், பொறியியலாளர், கண்டா. ○○○

தமிழ்மன, தேசத்தன் கள்
மாணா மக்கீன்

பிரபல ஓவியர் **ஆச் இராசையா** 29-08-2020 அன்று அமரரானார் என்ற செய்தி கலை இலக்கிய உலகைப் பெரிதும் கவலையில் ஆழ்த்தியுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சவேலி என்ற கிராமத்தில் ஆசை என்பவரது மூத்த மகனாக 16.08.1946^{ஆம்} பிறந்தவர் இராசையா. தனது ஆரம்பக் கல்வியை அச்சவேலி மத்திய கல்லூரியில் பெற்ற இவர், பின்னர் கொழும்பு “நுண்கலைக் கல்லூரியில்” ஓவிய நுட்பங்களைப் பயின்றார்.

ஓவிய ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்த ஆசை இராசையா, இலங்கை முத்திரைப் பணியக ஓவியர் குழுவில் ஒருவராகவும் கடமை புரிந்துள்ளார். சேர். பொன். இராமநாதன், சேர். பொன்.அருணாசலம், சேர். ஜோன் கொத்தலாவல, சேர்.டி.பி.மலலசேகரா, ஜோர்ஜ் ஈ. டி. சில்வா. இலங்கையின் முதற் புகைவண்டி, தவலம் என்ற மலையகப் போக்குவரத்து மார்க்கம், ஆகிய **எட்டு முத்திரைகள் இவரால் வடிவமைக்கப்பட்டன**. இவர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக **துணைவேந்தர் வித்தியாநாதன் பீடாதிபதி மகேஸ்வரன் ஆக்சுபோர்டன் பிரதமை ஓவியப் படைப்பாளியுமாவார்**. இலங்கை கலைக்கழக உறுப்பினராகவும், இராமநாதன் நுண்கலைப் பிரிவில் சித்திரமும் வடிவமைப்பும் துறையில் வருகை விரிவுகரையாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். 1980^{ஆம்} **அரசு பாடநூல் நிறுவன இந்து சமய நூல்களுக்கான ஐக்கை ஓவியங்களுக்கும் வரைந்துள்ளார்**.

நூல்களின் தரமான வடிவமைப்பாளராகவும் அட்டைப்பட ஓவியராகவும் நிலவுருக்கள் மற்றும் மெய்ப்புருக்களை வரைவதில் புகழ் பெற்றவராகவும் விளங்கினார்.

25-11-2012 அன்று இடம்பெற்ற ஞானம் சஞ்சிகையின் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் வெளியீட்டுவிழாவில் ஆசை இராசையா விருக **ஓவியக் கலாகீர்த்தி** விருது வழங்கிக் கௌரவித்தோம். ஞானம் 153^{ஆவது} இதழில் அவரை அட்டைப்பட அதிதியாகவும் கௌரவித்துள்ளோம். அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்தித்து ஞானம் கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

பிரபல எழுத்தாளர் அமரர் **பத்மா சோமகாந்தன்** அவர்களுக்கான இணையவழி அஞ்சலி நிகழ்வு **ஞானம் கலை இலக்கியப்பண்ணையின்** ஆதரவில் 19-08-2020 புதன்கிழமை அன்று மாலை 5.00 மணிமுதல் 6.30வரை இடம்பெற்றது. ஞானம் ஆசிரியர் **த. ஞானசேகரன்** தலைமையில் இடம்பெற்ற இந்நிகழ்வில் பத்மா சோமகாந்தனின் நண்பர்கள், நலன்விரும்பிகள், அனுதாபிகள் உறவினர்கள், எழுத்தாளர்கள் எனப் பலரும் கலந்துகொண்டனர். அஞ்சலி உரைகளை **ரேவானியை சீத்தரலோகா மொனனகுரு ஆரம்பித்து வைத்தார்**. தொடர்ந்து கனடா உதயன் ஆசிரியர் **நா. லோகேந்தரலங்கம்**, அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து **லெ. முருகபூபதி**, கனடாவிலிருந்து எழுத்தாளர் **குரு அரவிந்தன்**, ஊடகத்துறை விரவுரையாளர் **தேவகௌரர்**, கவிஞர் **மேமன்கவி**, தமிழ்க் கதைஞர் வட்டச் செயலாளர் **வசந்த தயாபுரன்**, லண்டனிலிருந்து எழுத்தாளர் **ஹோலெஸ்வர்பால் பாலசுப்பிரமணியம்** ஆகியோர் அஞ்சலி உரைகள் நிகழ்த்தினர். நாற்பது பேர்வரை இணைய வழி கலந்துகொண்ட இந்நிகழ்வில் பார்வையாளர் தரப்பிலிருந்து அவுஸ்திரேலிய எழுத்தாளர் **கே.எஸ்.சதாந்** மற்றும் லண்டன் எழுத்தாளர் **நவஜோத் ஜோசாட்டன்** ஆகியோரும் கலந்து அஞ்சலி உரையாற்றினர்.

"ஞானம்" கலை இலக்கியப் பண்ணையின்
இணையவழி நடந்தும் அஞ்சலி நிகழ்வு
திருவிதி பத்மா சோமகாந்தன்
 திகழ்ச்சிகள் : 19-08-2020 புதன்கிழமை
 கலைக்கிழமை : மாலை 5:00
 நேரங்கள் : மாலை 5:00 - 6:30
 மாலை 5:00 - 6:30
 மாலை 5:00 - 6:30
 மாலை 5:00 - 6:30
 மாலை 5:00 - 6:30

நிறைவுரை ஆற்றிய லெ. முருகபூபதி, “கொரோனாவின் பரம்பலால் ஒன்று கூடல்கள் நிகழ்த்த முடியாத இன்றைய நிலையில் காலச்சூழலுக்கு ஏற்ப இந்த அஞ்சலி நிகழ்வை இணையவழி ஏற்பாடுசெய்து உலகின் பலவேறு நாடுகளில் உள்ளோரையும் கலந்துகொள்ள வைத்தமைக்காக ஞானம் இலக்கியப்பண்ணையைப் பாராட்டுவதோடு இனிவருங் காலங்களிலும் இணையவழி உரையாடல்கள்மூலம் இலக்கியச் செயற்பாடுகளை ஞானம் தொடரவேண்டும்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

- கலாபூஷணம் கே. பொன்னுத்துரை (லெ.முருகபூபதி இணையவழி உரையாடல்)

வாசகர் பேசுநார்

ஒளிந்து திரிந்த என்னைப் பொறி வைத்துச் சிறைப்பிடித்துக் கௌரவித்திருக்கிறது ஞானம். பெற்றோர் கற்றோராக இருந்தும் கதை பல சொல்லி என்னைக் களிப்பூட்டியவர் பாடசாலைப் படியேறாத எனது ஆச்சி. எனது எழுத்தில் தடைக் கற்களாக இருந்தவை மருத்துவ காரணங்களால் குழம்பிய கல்வியை மேம்படுத்தவேண்டுமென்ற வெறி, அன்பு மகளைப் பறிகொடுத்தமை, நாட்டுப் பிரச்சினையாலும் தொழில் நிமித்தமும் இடம் பெயர்ந்தமை போன்றவை எனலாம். எழுதாது விட்டுவிட்டால் எழுதமுடியாமலே போய்விடும் என கவிஞர் முருகையன் ஒரு தடவை என்னைக் கடிந்துகொண்டதும் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. எழுத்துலகில் சாதனை நிலைநாட்டியிராத எனக்கு அடையாளந் தந்தமைக்கு நன்றி சொல்லும் திராணியற்ற என்னை ஞானம் மன்னிக்கட்டும்.

•••

திருகோணமலை, வே. தில்லைநாதன்

243^{ஆவது} ஞானம் இதழில் வே. தில்லைநாதன் பற்றி பவள விழா நாயகர் தலைப்பில் திருமலை சுந்தா அறிமுகவுரையாக நல்ல மாதிரியாக எழுதியிருந்தார்.

தில்லைநாதன் அவர்களின் ஆக்கங்கள் சிலவற்றை சம்பந்தில்தான் நான் படித்துணர்ந்து அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டேன்! ஆனால் திருமலை சுந்தா அவரின் ஆற்றலை இலக்கிய ஆளுமையை எல்லாம் மிக விளக்கமாக சுவையாகத் தந்துள்ளார். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் மிக்க பாண்டித்தியம் பெற்ற அவரிடமிருந்து அறிவுலகம், இலக்கிய உலகம் பெரிதும் எதிர்பார்த்து நிற்கிறது. தற்போது அவர் வாழும் பிரதேசத்தில் நான் இருந்தும் அவரோடு தொடர்பு கொள்ளாமல் முழுமையாக அறியாமல் இருப்பதற்காக வெட்கமடைகிறேன்.

•••

திருகோணமலை, சூசை எட்வீட்

25-07-2020 சனியன்று சக்தியின் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியான 'ஆளுமை'யில் கலந்து கொண்ட ஞானம் ஆசிரியர் தனக்குப்பின்னும் ஞானம் தொடர்ந்து வெளிவர நிதிக்கும் நிர்வாகத்திற்கும் தேவையான அடித்தளத்தை உறுதியாக ஸ்தாபித்திருப்பதாகக் கூறியது பெருந்த நம்பிக்கையையும் மகிழ்ச்சியையும் தருகிறது. இத்தகைய தூரதிருஷ்டி செயற்பாடுகளைச் சிந்திக்கத் தவறியமையினாலேயே பெரும் விருட்சமாக வளர்ச்சியுற்ற மல்லிகை அதன் ஆசிரியர் இருக்கும்போதே சரிந்து, சாய்ந்து வீழ்ந்து அழிந்துபோனது.

சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் கண்டி அசோகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது, திரு. ஞானசேகரன் அவர்கள், ஞானம் முதலிரண்டு இதழ்களை எங்களுக்கு இலவசமாக அன்பளிப்புச் செய்து வருடச்சந்தா 150/-க்கான படிவத்தையும் தந்துவிட்டுப் போனார். அப்பொழுதெல்லாம் கண்டி சிறிலங்கா புத்தக சாலையில் ஞானம் சஞ்சிகையைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வசதி இருந்தது. இன்றோ எந்தவொரு சஞ்சிகையையும், இலங்கையில் வரும் எந்தவொரு நூலையும் உடன் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வசதிகள் கண்டி மாநகரில் இல்லாதது ஒரு பெருங்குறை.

ஞானம் வெளியீடுகளையாயினும், கண்டியில் உள்ள ஏதாவதொரு பிரபல புத்தகசாலையின் ஊடாகப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வசதிகளை ஞானம் ஆசிரியர் செய்வாரேயாயின் கண்டிவாழ் தமிழ் இலக்கிய இரசிகர்கள் பெரிதும் பயனடைவர். ஞானம் நீடுழி தொடர என் பிரார்த்தனைகள்

•••

கண்டி, அ. சந்தியாகு

மாதத்தவறாது தொடராக வெளிவரும் சஞ்சிகைகளில் ஞானம் முக்கியமானது. முதல் இதழிலிருந்து (சிறப்பு மலர்கள் அடங்கலாக) எனது சேகரத்தில் உள்ளது. ஞானசேகரன் அவர்களும் அவர் புதல்வர் பாலச்சந்திரன் அவர்களும் பாராட்டப்படவேண்டியவர்கள்.

•••

கண்டி, இரா. சிவலிங்கம்

ஞானம் கூறும் கருத்துகளுடன் அட்டை (243^{ஆவது}) ஆயிரம் கூறுகிறது!

•••

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்